

ΕΤΟΣ.6!

Αρ. 428

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1934

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

**ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ**
Υπό την Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

**ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ**
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

**ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ**
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΩΣ
Υπό την Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

**ΑΓΟΡΑΖΩ !!
ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΧΑΙΑ - ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΥΣ**

πάσης αξίας, παντός είδους ωρολόγια, παλαιά ασημιά, παντός είδους παράσημα, νομίσματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοίνιξ), παντός είδους παλαιά ελληνικά χαρτονομίσματα, με τας ανωτέρας τιμάς όλων των άλλων καταστημάτων. Μην αφήσετε τα κοσμήματά σας, προτού μας επισκεφθήτε, και τούτο προς τὸ συμφέρον σας. Μην πίπτετε θύματα διαφόρων επιτηδείων.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Προσέξτε εἰς τὴν διεύθυνσιν. Κυττάξτε τὴν ἐπιγραφὴν νὰ λέγῃ:

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογιοποιὸς - Χρυσοχόος
Εὐπόλιδος καὶ Ἀθηνᾶς 56

**ΟΙΚΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Κ^{ΑΣ} ΧΡΥΣΑΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
(ΤΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ)
ΠΛΑΤ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 11Α
ΑΘΗΝΑΙ**

Θὰ εὕρητε ὅλα τὰ Παρισινὰ Μοντέλλα καὶ Τουὰλ
Ἔργασια μὲ γούστο, Εὐσυνειδησία καὶ
μὲ τιμὰς λογικάς.
Μιά ἐπίσκεψις θὰ σᾶς πείσῃ.

Βάφετε τὰ φορέματά σας μόνον
μὲ τὰς γνησίας Γερμανικὰς Βα-
φὰς ARTI. Πωλοῦνται στὰ Φαρμα-
κεία καὶ Ἐμπορικά.

Ὁ Βορονὼφ τῶν παλῶν φορε-
μάτων εἶνε αἱ Γερμανικαὶ Βαφαὶ
ARTI.

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ
ΟΛΑ ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΡΩΜΑΤΑ
Βουλῆς καὶ Λέκα 2

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μὴ τὸ σκέπτεσθε, ἐφόσον ὑπάρ-
χουν αἱ ἰδεώδεις Γερμανικαὶ Βα-
φαὶ «ARTI», μὲ τὰς ὁποίας δύνα-
σθε νὰ βάψητε μόναι σας τὰ πα-
λὰ σας φορέματα καὶ νὰ τὰ κά-
νετε καινούρια καὶ μοντέρνα. Πω-
λοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπο-
ρικά. Ἀντιπροσωπεία : Ἀθῆναι :
Λέκκα 21Α, Θεσσαλονίκη : Ἑρμοῦ
16Α.

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς
Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστη-
μίῳ. Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι. Τηλ.
1.60.

Ὅλα ἔρχονται καὶ παρέρχονται
πλὴν τῶν Γερμανικῶν Βαφῶν
ARTI, διότι ὅ,τι βάψουν δὲν ξεβά-
φει ποτέ.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
Ἰδαιτέρως Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1
Ὁρα 9-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

Τὸ Μέγα Βραβεῖον τῆς Διεθνoῦς
Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης ἔλαβον
αἱ Γερμανικαὶ Βαφαὶ Φορεμάτων
ARTI

— Καλημέρα φίλτατή μου. Πόσο χαριτωμένη εἶσαι μ' αὐτὸ
τὸ υπέροχο πλεχτὼ ταιριέ! — Βιεννέζικο εἶνε ἡ Παρισιανικὴ;
— Ἀθηνναίουτάκιον ἀγαπητή μου. Τὸ παρήγγιλα ὁδὸν
«ΕΡΓΑΝΗ», ὁδὸς Ἱπποκράτους ἀριθ. 45 α' — Τηλ. 23 864 —

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

Ο ΑΣΤΗΡ-ΠΟΥ... ΑΝΕΤΕΙΛΕΝ·ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἡ περίφημη Γερμανὶς γόσσα Μπριγκίτε Χέλμ, ἡ ὁποία ἀναμένεται κατ' αὐτὰς εἰς τὴν προτέουσιν

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Ο μυστηριώδης δέκτης του Σαμονί. Η παράξενος ιδιότητάς του. Η ιστορία της Μάγδας Γκίλφορντ. Τα αποτελέσματα του υπνωτισμού ενός εγκληματίου. Η παράδοξη περιπέτεια του καθηγητού Λώρενς. Η εμφάνιση του φαντάσματος της αδελφής του! Πώς ανέκαλύψε ένα εγκληματή ο άστυνόμε Λέγγερ. Το αίμα σταγές φάντασμα! κτλ.

ΗΝ περσική βδομάδα οι πλοίοι ένοικοι των αριστοκρατικών ξενοδοχείων του Σαμονί είχαν την τύχη να παρακολουθήσουν τα πνευματικά πειράματα ενός διασημίου επιστήμονος, του καθηγητού Έριχ Μπράουν. Ο Γερμανός δόκτωρ είχε έρθει από το Βερολίνο στο τέλος της θερινής σαζόν, για να ξεκουραστεί από τις μελέτες του και να διασκεδάσει με τους παλιούς φίλους του, που ακριβώς την ίδια εποχή βοσκόντουσαν κ' εκείνοι στην Έλβετία. Ήταν ένας υπερβολικά κομψός κ' ευγενής δόκτωρ και φημιόταν για τις ερωτικές περιπέτειές του. Η γυναίκες τον θαύμαζαν, μα και τον έφοβοντο. Είχε μια υπερφυσική δύναμη να τις υποτάσσει στη θέλησή του. Από μέσα από το δωμάτιό του ήξερε τι γινόταν στις γυναικείες εκτάσεις και διασκεδάζαν οι γνωστές του και μάλιστα με μεγάλη ευκολία και με απόλυτες σκέψεις των ανθρώπων που τον τοιγυρίζαν. Αρκούσε να τους κυττάει με το διαπεραστικό βλέμμα του, για να καταλάβει τις στενοχωρίες τους και τις υποθέσεις που τους άσπαρχνούσαν. Οι νεαροί δόν Ζουάν τον μακάριζαν γι' αυτή την ιδιότητά του και οι διεισδυτικοί λαοφύλακες που συχνάζουν σ' αυτά τα αριστοκρατικά κέντρα προσπαθούσαν να μάθουν το μυστικό αυτής της δύναμής του. Φανταστήτε λοιπόν το ενδιαφέρον που επρόκειτο να πληροφορηθεί ο δόκτωρ Έριχ Μπράουν είχε αποφασίσει να κάνει μια διάλεξη περί πνευματισμού στις πολυτελείς αίθουσες του «Νασονά». Από πολύ ένωρίς εκείνο το βράδυ άρχισαν να καταφθάνουν σ' αριστοκρατικό ξενοδοχείο ένα πλήθος ατόμων, με τις πιο όμορφες και τις πιο περίεργες γυναίκες. Ποτέ άλλοτε μια παρόμοια διάλεξη δεν είχε τόσο μεγάλη επιτυχία και όσο ακριβό εισιτήριο. Ο Έριχ Μπράουν δεν ήταν

αρχή, μίλησε για τις προόδους του πνευματισμού, τις θεραπευτικές ιδιότητές του, την επίδρασή του στην ανθρώπινη ψυχή, την τηλεπάθεια και τέλος την ικανότητα των νεκρών να συνεννοούνται με τους συγγενείς των. Σε κάθε δε περίπτωση που ανέφερε, διηγείτο κ' έβλεπε να πληθύνουν οι παραδεδειγμένοι, από τα οποία θα σάς αφηγηθούμε τα πιο ενδιαφέροντα.

«Στο Βερολίνο, είστε ο δόκτωρ Μπράουν, έν' απόγευμα μ' έπεσε κ' η κ' ηλικιωμένη κυρία. Φαινόταν εξαιρετικά νευρική.

—Δόκτωρ, μού φώναξε μόλις με είδε. Η κόρη μου είναι ετοιμοθάνατη. Σας χαρίζω όλη την περιουσία μου, αν μπορείτε να την συγχωρήσετε ακόμη μια μέρα στη ζωή, για να προλάβει να την δει ζωντανή ο πατέρας της, που λείπει σε ταξίδι. Έρχεται με το πρώτο αεροπλάνο από το Παρίσι. Μα δεν θα είναι στο Βερολίνο, παρά μόνον αύριο.

Ζήτησα κάθε σχετική πληροφορία για την άρρωστη νέα. Την λέγαν Μάγδα Γκίλφορντ, ήταν είκοσι χρόνων και είχε αρραβωνιασθεί πρό εξη μηνών έναν οικογενειακό φίλο τους, τον Πέτρο Ρίτσαν. Παραδόξως όμως η Μάγδα, μετά τον αρραβώνα της, άρχισε να μελαγχολεί συχνά και να χάνει το χρώμα της. Μάταια οι δικοί της προσπαθούσαν να εξηγήσουν την αλλαγή. Κι' η νεαρή δόν Ζουάν τον μακάριζαν γι' αυτή την ιδιότητά του και οι διεισδυτικοί λαοφύλακες που συχνάζουν σ' αυτά τα αριστοκρατικά κέντρα προσπαθούσαν να μάθουν το μυστικό αυτής της δύναμής του. Φανταστήτε λοιπόν το ενδιαφέρον που επρόκειτο να πληροφορηθεί ο δόκτωρ Έριχ Μπράουν είχε αποφασίσει να κάνει μια διάλεξη περί πνευματισμού στις πολυτελείς αίθουσες του «Νασονά». Από πολύ ένωρίς εκείνο το βράδυ άρχισαν να καταφθάνουν σ' αριστοκρατικό ξενοδοχείο ένα πλήθος ατόμων, με τις πιο όμορφες και τις πιο περίεργες γυναίκες. Ποτέ άλλοτε μια παρόμοια διάλεξη δεν είχε τόσο μεγάλη επιτυχία και όσο ακριβό εισιτήριο. Ο Έριχ Μπράουν δεν ήταν

«Όταν έφτασα στο σπίτι της Γκίλφορντ, ξήρησα από τη μητέρα της να μ' αφήσει λίγα λεπτά μόνον μαζί της. Έπειτα έσκυψε πάνω από το κρεβάτι της, της έπιασε το χέρι και κινώντας τα εξασθενημένα μάτια της έβλεπε :

—Μάγδα, θέ-

λω να κοιμηθής ! Δεν ήρθ' ακόμη η ώρα σου για να πεθάνεις. Πρέπει να ζήσης !...

Και σιγά-σιγά την βύθισα σ' έναν λήθαργο. Θα μπορούσα να την κρατήσω πολλές μέρες σ' αυτή την κατάσταση. Μα δεν ήταν αυτός ο σκοπός μου. Ήθελα να την σώσω. Να την γιατρέψω απ' αυτή την ψυχική αρρώστια, που την είχε οδηγήσει στο χείλος του τάφου. Μόλις που να έρθει ο πατέρας της λοιπόν φρόντισα να πληροφορηθώ από την ίδια, όπως ήταν υπνωτισμένη, όλα τα μυστικά της. Και δεν άργησα ν' ανακαλύψω την αιτία της μελαγχολίας της. Η Μάγδα Γκίλφορντ πέφτει, στο Σαμονί, είχε ερωτευθεί παρ'όλο που ήταν νεώτερη, που δεν ενδιαφερόταν για τίποτε άλλο, παρά για τα πόδια. Μάταια είχε προσπαθήσει να τον κάνει να την προσέξει. Μα θα έλεγε κανείς ότι ο νέος αυτός δεν είχε καρδιά. Τέλος παντρεύτηκε την πρωταθλήτρια του χόκεϊ, επειδή οι δικοί του τον επέλεξαν να παντρευθεί. Η Γκίλφορντ άδικα ζήτησε να ξεχάσει τον παρ'όλο αυτό νέο. Της ήταν αδύνατο. Άρχισε τότε να χάνει την ευσυνείδησή της και σιγά-σιγά έγινε νευρασθενική. Έτσι είχε καταλήξει στην κατάσταση που σάς ανέφερα.

—Άκουσε, Μάγδα, της είπα. Πρέπει να ξεχάσεις αυτό το νέο. Δεν ήσουν ποτέ ερωτευμένη μαζί του. Όταν θα ξυπνήσεις, δεν θα τον σκέπτεσαι πια.

Κι' αλήθεια, την άλλη μέρα, όταν ήρθε ο πατέρας της και την ξύπνησε, η Μάγδα φαινόταν ευθυμική. Οι γονείς της δεν μπορούσαν να μιλήσουν από την κατάπληξή τους. Η κόρη τους όχι μόνον είχε σωθεί, αλλά είχε αρχίσει κ' η υγεία της να καλύτερη.

Χρειάστηκε ακόμη μια εβδομάδα για να την κάνω τελείως καλά και να την πείσω ότι δεν υπέφερε πια κ' ότι ποτέ δεν είχε αγαπήσει. Έτσι καταπορώσα να την σώσω, και σήμερα ξη ευτυχισμένη κοντά στους γονείς της.

Η επίδραση του πνευ-

ματισμού επίσης στην ανθρώπινη ψυχή, έγινε πάρα πολύ σημαντική. Ένας υπνωτιστής μπορεί να κάνει τους εγκληματίες άγιους και τους πιο καλούς ανθρώπους στυγερούς δολοφόνους. Για ν' αποδείξω αυτή την θεωρία μου, έπεσε κ' έφτασε στο Βερολίνο κ' υπνωτίσα τον Φρίτς Βένεγκεν, έναν από τους πιο τρομερούς εγκληματίες. Αύτος λοιπόν ο κακούργος, όταν ευρίσκετο σε κατάσταση υπνώσεως, ήταν αδύνατο να σκοτώσει κ' ένα κουνούπι. Διότι, όπως είπα, κ' έτρεξε κ' έφυγε από το μετατόπι του. Κι' όμως ο Βένεγκεν πρό δύο μηνών είχε σταγγαλιώσει με καταπληκτική ψυχραιμία μια απροστάτευτη γοργή, για να της πάρει πενήντα μάρκα !...

Ο δόκτωρ Έριχ Μπράουν στην περίπτωση της συνεννοήσεως των νεκρών με τους δικούς τους, ανέφερε και τα εξής συναρπαστικά επεισόδια :

«Ο φίλος μου καθηγητής Πέρο Λώρενς είχε μια παράξενη και πολύ ιδιότροπη αδελφή, που ύστερα από το θάνατο του άνδρός της και των δυο παιδιών της αποτραβήχτηκε σ' ένα κτήμα τους, στα περίχωρα του Βερολίνου. Δεν ήθελε να δει κανένα απ' τους συγγενείς και τους φίλους της και έζησε κλεισμένη ολόκληρη στο εξοχικό της σπίτι. Μια φορά μόνο το χρόνο δεχόταν για λίγα λεπτά τον αδελφό της, συζητούσε μαζί του για τις υποθέσεις του άνδρός της και για τα παιδιά της, σαν να ήταν ζωντανά, κ' έπειτα τον αποχαιρέτουσε με τη στερεότυπη φράση :

—Μην ανησυχείς για μένα. Άμα πεθάνω θάρω να σε ειδοποιήσω !...

Ο Λώρενς τον περασμένο χρόνο θοισκόταν στο Λονδίνο, για να παρακολουθήσει τις εργασίες ενός επιστημονικού συνεδρίου. Κάθε βράδυ, κλεινόταν στο δωμάτιό του και εργαζόταν μέχρι τα μεσάνυχτα για να προετοιμάσει την ομιλία του. Μια νύχτα όμως, καθώς ένιωσε μια φωτογραφία της αδελφής του, άνοιξε ξαφνικά η πόρτα και μπήκε μέσα η ίδια ! Φορούσε ένα ταξιδιωτικό παλτό κ' είχε χωμένα στις τσέπες τα χέρια της, πριν δε προφίσει εκείνος να συνέλθει, πλησίασε στο γραφείο του και του είπε :

— Πέρο, αινώω τις αιτίες αδιόρθωτες. Έφυγες από το Βερολίνο, χωρίς να με ειδοποιήσεις. Έτσι μ' ανάγκασες να γυρίσω όλη τη νύχτα για να σε δω. Πήγα στο σπ-

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΓΙΑΓΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

(Απόσπασμα από τα «Απομνημονεύματα» του μεγάλου Ρώσου συγγραφέως)

Ρ Ι Σ Κ Ο -
Μ Α Ι
π ά λ ι
μ έ τ ό ν π α π -
π ό υ .

—Α, φι-
λαρόχο μου,
λέει μόλις
μ έ β λ έ π ε ι ,

χ τ ι π ώ ν τ α σ
τ ή ν π α λ ά μ η τ ο υ σ τ ό τ ρ α π έ ζ ι . Τ ώ ρ α

π ε ι ά , δ έ ν θ ά σ ε τ ρ έ φ ω γ ό . Η γ ι α -
γ ι ά σ ο υ α ς φ ρ ο ν τ ί σ η !

—Κ α ι θ ά φ ρ ο ν τ ί σ ω , μ ή σ κ ο τ ί -
ξ ε σ α , λ έ ε ι η γ ι α γ ι ά . Μ ά τ ι α μ ο υ !

Μ ε γ ά λ η δ ο υ λ ε ι ά κ ι ' α υ τ ή ! ...

—Θ α ν ά μ α ρ ι α ! Λ ο ι π ό ν κ ά μ ε τ ο !

Λ έ ε ι χ α ρ ο μ έ ν ο ς ο γ έ ρ ο ς .

Κ α ι ή σ η ν α μ έ ν ο ς τ ώ ρ α , μ ο υ έ -
ξ η γ η ι :

—Η γ ι α γ ι ά σ ο υ κ ι ' ε γ ώ μ ο ι ρ ά -
σ α μ ε τ ά π ρ ά γ μ α τ ά μ α ς . Κ ά θ ε τ ι

τ ι σ ο υ , σ τ ή Λ έ σ χ η κ α ι τ έ λ ο ς ή ρ θ α έ -
δ ω π έ ρ α . Γ ύ ρ α α μ έ σ ω ς σ τ ή Γ ε ρ -
μ α ν ί α , γ ι α τ ι π ο λ ύ φ ο β ο ύ μ α δ ι ο ι

ύ π η ρ έ τ ε ς θ ά μ ο υ κ λ έ ν ο υ ν τ ά π ρ ά -
γ μ α τ α τ ο υ σ π α τ ρ ί ο υ . Π έ θ α ν α σ ή μ ε ρ α

τ ' α π ό γ ε ν ι α ! ...

Ο Λ ώ ρ ε ν ς τ ι ν ά χ τ η κ ε α π ό τ ο

γ ρ α φ έ ο τ ο υ κ α ι τ ρ ε λ λ ό ς α π ό τ η

λ ά μ η τ ο υ , ζ ή τ η ς α μ έ σ ω ς κ α ι τ ό ν

σ υ ν δ έ σ ο υ ν τ η λ ε φ ω ν ή κ ω ς μ έ τ ο Β ε -
ρ ο λ ί ν ο . Κ α ι π ρ ά γ μ α τ ι , δ έ ν α ρ χ η σ ε

ν ά μ ά θ η δ ι τ η α δ ε λ φ ή τ ο υ π έ θ α ν ε

τ ό α π ό γ ε ν ι α κ α ι ν ή ς τ η ς μ έ ρ α ς !

Μ α τ ό π ο δ π ε ρ ι ε ρ γ ο έ π ε ι σ θ έ ο

τ η ς ι κ α ν ό τ η τ ο ς τ ό ν ν ε κ ρ ώ ν ν ά λ ο -
π ο ι ο ύ ν τ ο ς ζ ω ν τ α ν ό ς α ν θ ρ ώ π ο υ ς ,

έ χ ν ε τ ό α ν ά λ ο υ θ ο :

Σ τ ι ς 26 Ί ο υ ν ί ο υ , έ ν ώ ο α σ τ υ ν ό -
μ ο ς Λ έ γ γ ε ρ β ο ς κ ό ν τ α μ ό ν ο ς τ ο υ

σ τ ό τ ρ ή μ α , κ α τ ά τ ι ς δ ώ δ ε κ α ή ώ -
ρ α τ η νύ χ τ α , έ ι δ ε ν ά μ π α ι ν η σ τ ό

γ ρ α φ έ ο τ ο υ έ ν α ς ή λ ι κ α μ έ ν ο ς α ν -
θ ρ ώ π ο ς . Ή τ α ν χ λ ω δ ό ς κ α ι μ ε γ ά -
λ ε ς κ ό κ κ ι ν ε ς κ η λ ί δ ε ς α ι μ α τ ο ς λ έ -
ρ ω ν α ν τ ό λ ε ν κ ό π ο ι κ α μ έ σ ο τ ο υ . Ο

α σ τ υ ν ο μ ή κ ο ς έ τ ρ ε ξ ε ν ά τ ό ν β ο η θ ή -
σ η ν κ α θ ή σ η κ α ι κ ά λ ε ς α μ έ σ ω ς

μ ε ρ ι κ ώ ς α σ τ υ ν ή λ ι κ ε ς γ ι ά ν ά τ ο ν

μ ε τ α φ έ ρ ο υ ν σ τ ό π λ η ρ ή σ τ ε ρ ο φ ρ ο -
μ α κ ε ι ο . β έ β α ι ω ς ό τ ι τ ο έ χ ε ς σ η ν δ ή

κ α ν έ ν α σ ο β α ρ ό δ υ σ τ ή ρ η μ α . Α λ λ ά ο

π α ρ ά ξ ε ν ο ς έ π ι σ κ έ π τ η ς τ ο ν τ ό ν π α -
ρ α κ ά λ ε ς ε ν ά μ η α ν η σ χ ή γ ι ' α υ τ ό ν :

—Ε ι ν ' α ρ γ ά π ε ι ά ! τ ο υ έ λ τ ε . Μ έ

δ ο λ ο φ ό ν η σ α ν σ τ ό σ π ά τ ι μ ο υ , σ τ ή ν

Φ ρ ι ν τ ρ ι χ ο τ ρ ά σ σ ε α ρ θ ρ . 86 , π ρ ό μ ι -
σ η ς ώ ρ α ς . Ή σ α ν δ ύ ο κ α κ ο π ο ι ο ι μ έ

π ρ ο σ ω π ή δ ε ς . Τ ώ ρ α σ π ά ν ε κ α κ ο π ο ι ο ι μ έ τ ο χ ρ η -
μ α τ ο κ α θ ύ π τ ο μ ο υ . Ά ν τ ρ έ ξ ε τ ε , μ ο -
ρ ε ι ν ά τ ο ς π ρ ο φ ά σ ε τ ε .

Κ α ι π ρ ί ν ν ά π ρ ο λ ά β η ο α σ τ υ ν ο -
μ ή κ ο ς ν ά τ ο υ ζ ή τ η σ η π ε ρ ι σ σ ό τ ε ρ ε ς

π λ η ρ ο φ ο ρ ί ε ς , ο μ υ σ τ η ρ ι ω δ ή ς έ π ι -
σ κ έ π τ η ς έ ξ η φ α ν ί σ τ η ς .

τώρα τ'όχι με χωριστά.

Η γιαγιά κάθισε κοντά στο παρθένο πλέκοντας ήσυχα τη δαντέλα της. Χτυπούσαν χαρούμενα τα ξυλαράκια με την κλωστή και το μαξιλάκι της δαντέλας, πεννοκαρφωμένο με καρφίτσες, γυάλιζε στον ανοιχτάκιτο ήλιο σαν χρυσός άκανθόχορος.

Κ' η ίδια η γιαγιά, άκνηστη καθώς έβλεπε, έμοιαζε σαν νάταν χιμμένη από μπρούτζο.

Ο παππούς έχει ξεράσει και χιμνουριάσει πολύ περισσότερο από πριν. Τα κόκκινα μαλλιά του έγιναν σχεδόν άσπρα. Η σιγανέ, πρίν, μετρημένες του κινήσεις έχουν γίνει τώρα άνησυχες και άποτες. Τα πρσινοπλά ματιά του λές κ' έχουν μισοσβήσει κ' έπλησαν μια περίεργη έκφραση γεμάτη ίσοφα.

Κρυφογελώντας, η γιαγιά μού μίλησε κ' ατρή για το χωρισμό που έκαναν με τον άντρα της δλων των φτωχοπέπλων τους. Της έδωσε, λέει, όλες τις κατασφύλες, τα πάντα, και δ,τι άλλο θοισκόταν στο μαγειρείο και της έλεπε :

—Αυτά είναι δικά σου, και να μη μού ζητήσεις τίποτ' άλλο !

Της πήρε έπειτα όλα τα καλά φουστάνια της και τη γούνα, που είχε από τα παλιά καλά τους χρόνια, και δ,α άλλα μικροπράγματα είχε και τα πούλησε για έφτακόσια ρούβλια, που τα τόκισε σε ένα άνεμό του, σ' ένα Έβραίο

Κάθε τι στο σπίτι είχε μοιρασθεί μεταξύ των δύο. Την μία μέρα έδωσε για το φαγητό η γιαγιά, την άλλη ο παππούς. Η γιαγιά άγοράζε όμοιο κρέας, ενώ αττός έπαιρνε πάντα σιρόπια, πόδια και κοιλίες... Καθένας τους είχε ξεχωριστά το τσάι και τη ζάχαρη, έ-

φτιαναν όμως στο ίδιο τσαγερό το τσάι τους κ' ο γέρος άνησυχούσε :

—Στάσου, στάσου, μιά στιγμή ! δώ πόσο έβαλες ;

Κι' έπαιρνε τότε το τσάι στη χούφτα του και μετρούσε τα φυλάρακια :

—Τό τσάι σου είνε πιο ψηλό από το δικό μου, της έλεγε. Τό δικό μου είνε καλύτερο και χοντρότερο.

Κι' έπρόσεχε ακόμη να πάρουν το όμοιο δυνατό τσάι κ' οι δύο, κ' όσα φυλάρακια ο ένας τόσα κ' ο άλλος.

—Καλά, λοιπόν τώρα είνε το τελευταίο φυλάκι ; ροτούσε και η γιαγιά πριν άδειάσει το τσαγερό.

Ο παππούς έσκυφτε, έβλεπε μέσα κ' έλεγε :

—Ναι, είνε το τελευταίο.

Καθένας τους άγόραζε χωριστά το λάδι για το καντήλι που είχαν στα εικονίσματα κ' αυτό έπειτα από πενήντα χρόνια που ζούσαν μαζί :

Πότε άηδίαζε και πότε μοιρόχταν να γελάσω με τις κοιτοπονηοίες τού γέρον, μιά η γιαγιά το εύρισκε άστείο.

—Μη στενοχωριέσαι ! μούλεγε. Δεν θαρίεσαι ! Είνε ο κακόμοιος γέρος και γι' αυτό κάθεται και κάνει τέτοιες μιλίες. Έξερει πως κοιτεύει τα όγδόντα, Άψη ; τον νά κάνει δ,τι θέλει !... Δεν περάζει κανένα... Μπορώ μόνη μου να κρεθίζω το ψωμί μου και το δικό σου, κ' έτσι μη σκοτίζεσαι...

Και είνε άρχισε τότε πια κ' εγώ να κρεθίζω λίγα χρήματα.

Προτί-προτί, τις γιορτές έπαιρνα ένα σακκούλι, και γούλα τους δρόμους και τις μανάδες μαζέροντας γόδια, κορόλια, πολυλόχαρτα και σιδεράκια ! Για μισή δόλ κορόλια, μούδιναν έίκοσι καπνία, τα ίδια και για τα σιδεράκια, ενώ για τα γόδια δεν έπαιρνα περισσότερα από όγτώ δ,ε δόλα καπνία. Και τις καθυμενέες, μετά το σχολείο, έπαιρνα την ίδια δουλειά, κ' έτσι κάθε Κυριακή κατ'όλοφονα να μαζεύω τούτα δ,ε πενήντα καπνία, ή και έκτακτος περισσότερα, πουλώντας δ,τι μάζευα.

Η γιαγιά συνήθιζε να παίρνει τα χρήματα να τα κοίθη γούγορα-γούγορα στην τσέπη τού μεσοφοριού της, ελχαιριστώντας, με τα μάτια κάτω.

—Ευχαριστώ, άγάπη μου, έλεγε, οί δύο μας θά τα καταφέρουμε έ-κατα.

Κοι την είδαν κάποτε που έλαχε σιγανά, ενώ έπαιρνε τα λεγά μου λεπτά στο χέρι της, κ' ένα δάκρυ, ένα δάκρυ έτρεπε στην άκρη της κόρης της.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παλαιές ειδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράματε : «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ», Λέκκα 7, Α' Αθήνας.

Ο συγγραφέας τού διηγήματος Μαξίμ Γκόρκυ, παππούς πια ο ίδιος, με τα εγγονάκια του.

(Φωτογραφία ληφθείσα κατά τόν έορτασμόν της 60ετηρίδος του)

ΖΑΝ ΣΕΡΜΠ

Συνέλαβε φρικτά άμέσως τούς δολοφόνους και σήμερα οι δυό εγκληματίες βρίσκονται στις φυλακές.

Ο δόκτωρ Έριχ Μπράουν, στην

Ο Πέρο έκτύπηε μια φωτογραφία της αδελφής του...

Ο συγγραφέας τού διηγήματος Μαξίμ Γκόρκυ, παππούς πια ο ίδιος, με τα εγγονάκια του.

(Φωτογραφία ληφθείσα κατά τόν έορτασμόν της 60ετηρίδος του)

ΖΑΝ ΣΕΡΜΠ

Συνέλαβε φρικτά άμέσως τούς δολοφόνους και σήμερα οι δυό εγκληματίες βρίσκονται στις φυλακές.

Ο δόκτωρ Έριχ Μπράουν, στην

Ο Πέρο έκτύπηε μια φωτογραφία της αδελφής του...

ΕΝΑ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟ ΔΟΥΛΟΥΔΙ

ΝΩΡΙΣΤΗΚΑΝ στο ά-
κροθαλάσσι, κατά τη
διάρκεια ενός ταξιδιού
του Λιούκ Μάρτιν στην
Αγγλία. Εκείνος ήταν
έναντος γίγας, με
το πελώριο ανάστημά
του, τους πλατείς ώμους του και την
τεραστία δύναμή του. Αιτή, η Μί-
λλυ, ήταν μια μικρούλα, λεπτοκα-
μωμένη ξανθή, με μεγάλα αδω-
γαλάνα μάτια, ολομόναχη στον κό-
σμο, που εργαζόταν για να ζήσει.
Εκείνη ήταν μόλις είκοσι χρόνων,
ένω ο Λιούκ ήταν σαράντα. Όταν
τη γνώρισε, ο δυνατός άνδρας ε-
νοιασε μια συμπάθεια για την αδύ-
νατη κι' απροσπάτητη νέα και η
πονετική καρδιά του τον έσπρωξε
να κάνει κάτι, που αν το σκεπτόνταν
καλύτερα, δεν θα το έκανε. Τη ζή-
τησε να γίνει γυναίκα του και να
πάει μαζί του στον Καναδά.

Η Μίλλυ, νοιώθοντας την ορφά-
νια της και την αδυναμία της να
παλαίψη μόνη της στη ζωή, και
πλάθοντας με τη φαντασία της γρη-
τευτικές εικόνες της μακρινής ε-
κείνης χώρας, δέχθηκε. Και μόνο
όταν βρέθηκε εκεί και πέρασε τους
χειμερινοὺς μήνες στις απέραντες
παγωμένες εκτάσεις, τότε μονάχα
κατάλαβε το λάθος της κι' άρχισε
να νοσταλγεί την πατρίδα της. Δεν
επαίσθητο λουλουδί, που δεν άντε-
χει στις ψυχρές πνοές του Βορρά
και ξαράννει και στο τέλος μαραίνε-
ται, έτσι κι' η φτωχή Μίλλυ, παρ'
όλο το θάρρος της, ένοιωσε πως δεν
θα μπορούσε ν' αντέξει.

Βέβαια, ο Λιούκ αντιλαμβανόταν
πως η ντελικάτη αυτή νέα δεν ήταν
παρασμένη για τη σκληρή ζωή του
Βορρά και καμιά φορά έλεγε:

— Φταίω εγώ, Μίλλυ... Σε πήρα
στο λαιμό μου ! Δεν βρήκες τον σύ-
ζυγο που σου ταίριαζε !...

Έλεγε φτάσει πιά το καλοκαίρι,
διαν μια μέρα ο Λιούκ αναγκάστη-
κε να δηλώσει πως η δουλειές
του δεν πηγαίνουν καλά. Αιτό η
Μίλλυ τού είχε καταλάβει από και-
ρό, αλλά για να μη τόν λυπήσει, δεν
έλεγε τίποτε. Τέλος ο Λιούκ άρχι-
σε να σκέπτεται σοβαρά να τραβή-
ξουν σε βορεινότερα μέρη, εκεί που
υπάρχουν μεταλλεία άργυρου... Έ-
γραψε να του στείλουν δείγματα
μεταλλικής γης, ορυκτολογικά βι-
βλία κι' ένα μικροσκόπιο. Κι' έπαι
έβδομάδες ολοκληρώσει, αντί να πα-
ρακολουθή τη δουλειά του, την καλ-
λιέργεια των κτημάτων του, καθό-
ταν και μελετούσε ορυκτολογία.
Και μια μέρα είπε στη γυναίκα του:

— Άκουσε, Μίλλυ. Αποφάσισα
να δοκιμάσω την τύχη μου. Αλλά
σκέπτομαι εμένα ! Θέλεις να έ-
στρέψω στην Αγγλία, ως θύον να
ίδω π' θα γίνει, ή...

— Π' να κάνω στην Αγγλία,
Λιούκ ; Μήπως έχω κανέναν εκεί !
— Όχι ! Όχι ! Θα σε ακολουθήσω...
Έπειτα από μια βδομάδα, τού
έστειλε Μάρτιν ταξιδιό του κατά το
Βορρά. Μέσα στη μοναξιά του βαρ-
κούλα τους είχαν πάει όλα κι' ά-
παράτητα για να ξεχειμωνιάσουν,
κι' ο Λιούκ κοπιούσε άγρια, ά-
κούραστα, για να φτάσουν προτού
άρχίσουν η κακοκαιρία, στη λίμνη
Ντένισον.

Τέλος, μια μέρα έφτασαν στη
λίμνη, κι' άμέσως ο Λιούκ άρχισε

να άναζητάει ένα κατάλληλο μέρος,
για να χτίσει το σπίτι τους. Έ-
κείνος όμως έβριζε να συναντήσουν έ-
ναν ξένο. Ήταν ένας νεαρός Άγ-
γλος, ο οποίος είχε πάει στα μέρη
εκείνα, όχι τόσο για να εργασθεί,
όσο για να ικανοποιήσει τη μαγία
που είχε για τις περιπλανήσεις.

Ο Κάστερ — έτσι λεγόταν —
βρισκόταν εκεί πριν από τρεις βδο-
μάδες και έχτιζε την καλύβα του,
προτού άρχίσουν τα κρύα. Πρόθυ-
μα έδωσε μερικές πληροφορίες
στους νεοφερμένους. Τους είπε πως
λίγο παραπέρα θα εύρισκαν ένα
κατάλληλο και προσφυγμένο μέρος
για να φτιάξουν την καλύβα τους,
κι' ότι εκείνος θα έφηνε τα Χρ-
στούγεννα, αν στο διάστημα αυτό
δεν εύρισκε άργυρο...

Η Μίλλυ σκεπτόταν πόσο λεπτός
κι' αδύνατος φαινόταν ο Κάστερ
μπροστά στον άνδρα της. Αλλά και
πόσο νεώτερος ! Ασφαλώς δεν ή-
ταν παραπάνω από είκοσι χρονών.
Όστόσο, φαινόταν καθώς πρό-
κειτο άνθρωπος, είχε λεπτούς κι' ε-
υγενικούς τρόπους και δεν μπορούσε
παρά να εινε ένας ατζέντλεμαν !

Αυτή ήταν κι' η γνώμη του Λι-
ούκ, και μάλιστα, μετριοφρων όπως
ήταν, δεν διάστασε να πει :

— Ο Κάστερ ασφαλώς εινε ένας
ατζέντλεμαν, ενώ εγώ είμαι λίγο
άγριο... —

— Ω ! Λιούκ ! φώναξε η Μίλλυ.
Γιατί μιλάς έτσι ; Έσύ είσαι θαν-
μάσιος, τόσο δυνατός...
Αλλά μέσα της η νεαρή γυναί-
κα δεν μπορούσε παρά να παραδε-
χθεί πως ο άνδρας της είχε δίκιο.

Ο Λιούκ εργάστηκε έντατικά και
στο τέλος της εβδομάδας είχε έτοι-
μάσει την καλύβα τους, κι' όλες τις
σχετικές ανέσεις, που μπορεί νάχη
κανείς σ' έναν τέτοιο πρόχειρο κα-
ταυλισμό. Προτού ξεκινήσει για
να βρει την τύχη του, είπε στη γυ-
ναίκα του :

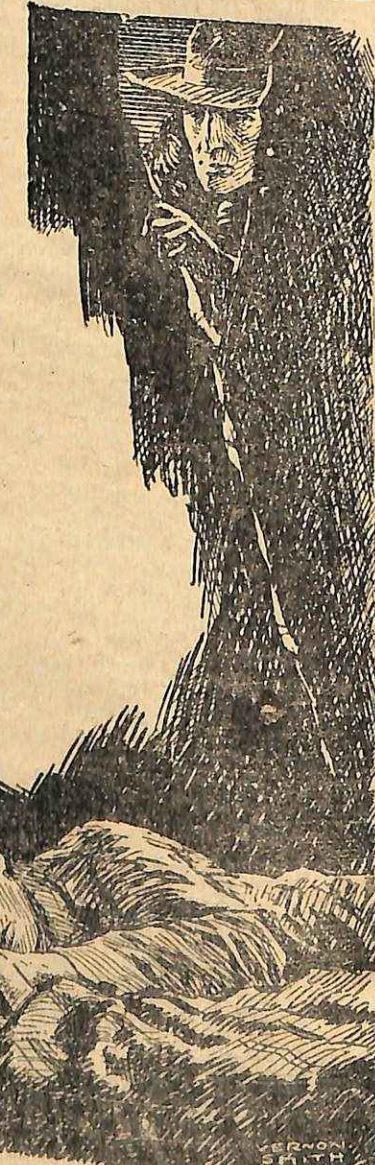
— Μίλλυ, μπορεί ν' απομακρυνθώ
πολύ από τον καταυλισμό μας και
δεν πρέπει ν' ανησυχήσεις αν τύχει
και δεν έπιστρέψω ένα βράδυ.

— Ω ! Λιούκ ! φώναξε η νέα κι'
άπελπισία. Μη μου το κάνεις αυτό.
Θα πεθάνω από το φόβο μου, θα
νοιώσω πως σου συνέβη δυστύχημα.

— Δεν υπάρχει λόγος να φοβή-
θης τέτοιο πράγμα, απάντησε ο
Λιούκ. Πρέπει να είσαι λογική, ά-
γαπητή μου ! Κι' έπειτα, αν χρει-
ασθής τίποτε, έχεις εδώ το τουφέκι
μου. Δεν έχεις παρά να πυροβολή-
σης, κι' ο Κάστερ θα σπείσει κον-
τά σου...

— Μα εινε σωστό αυτό, Λιούκ ;
— Άν είμαστε άλλοι, τού πράγμα
μπορούσε να παρεξηγηθεί, μα εδώ
υπάρχουν άγριοι άνθρωποι, που τη-
ρούνται απαρεφγίτως. Μη φοβάσαι
λουπόν !...

Κι' ο Λιούκ έφυγε. Ούτε σκέφτη-
κε καν πως η γυναίκα του, τόσο
νέα και δειλή, μπορούσε να διατρέ-
ξη κανένα κίνδυνο κατά την άπου-
σία του. Ούτε έβλεπε με το νου του
πως άκριβώς ή παρουνσία ενός νέου
ήταν επικίνδυνη. Έβλεπε τόσο πεποί-
θισι στη Μίλλυ του ! Άγαθός, ό-
πως ήταν, και λίγο άγριοίς, όπως
δημιουργούσε κι' ο ίδιος, δεν κατα-
λάβαινε πως μια γυναίκα νέα, λίγο
ρομαντική κι' όνειροπόλος, διψά

Ξαπλωμένος δίπλα της, βρισκόταν ο Κάστερ

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Συνεχίζουμε και σήμερα την δη-
μοσίευση των ονομάτων των τυχε-
ρών αναγνωστών μας :

Οι κ. κ. Ν. Λουμάκος Γυθειον,
Ζαχαρ. Ι. Τσαλαβούτας Πλούτω-
νος 9 Πειραιεύς, Κυρ. Μιχαηλάρας
Άγρια Παρασκευή Μυτιλήνης, έ-
κέρδισαν ανά μίαν σειράν των ερ-
γών της Βιβλιοθήκης του «Μπου-
κέτου».

Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λή-
γοντες εις τα δύο τελευταία ψηφία
του 1ου αριθμού θα κερδίζουν ανά
έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου»,
της άρσεκίας των, η ένα βιβλίο
της Βιβλιοθήκης μας, της αυτής ά-
ξίας με το Ήμερολόγιον.

Τα αποτελέσματα της 6ης κλη-
ρώσεως εις το προσεχές τεύχος.

ΜΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ
ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Τέλος, ο κ. Διμ. Λέκας Πατρ-
σιών 49 Ένταυθα, έκέρδισε έν άν-
τίτυπον του μυθιστορηματος «Ο
Καπετάν Βερνίκλας».

Όπως έδηλώσαμεν ήδη, οι κ. κ.
αναγνώσται μας πρέπει να σπεί-
σουν να παραλάβουν τα δώρα των
μέχρι της 16ης Νοεμβρίου το άρ-
γότερον, καθόσον η ισχύς του Λα-
χείου μας εινε τριμήνος. Τα δικαι-
ώματά των επί των δώρων παρα-
γράφονται μετά την 16ην Νοεμ-
βρίου.

Κατά την κλήρωση του δου Δε-
καπενθημέρου Λαχείου της «Οίκο-
γενείας», η όποία θα γίνει την Τε-
τάρτην 30 τρέχ. μηνός εις τα Γρα-
φεία μας, θα δοθούν τα κάτωθι
δώρα :

Ο 1ος αριθμός θα κερδίξη δρα-
χμάς 500.

Ο 2ος αριθμός θα κερδίξη ένα

μπιπλό Βοημία.
Ο 3ος αριθμός θα κερδίξη 25
λάμες ξυρίσματος Radium, και
Ο 4ος αριθμός θα κερδίξη ολο-
κληρον την σειράν των Ήμερολο-
γίων του «Μπουκέτου».

Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λή-
γοντες εις τα δύο τελευταία ψηφία
του 1ου αριθμού θα κερδίζουν ανά
έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου»,
της άρσεκίας των, η ένα βιβλίο
της Βιβλιοθήκης μας, της αυτής ά-
ξίας με το Ήμερολόγιον.

Τα αποτελέσματα της 6ης κλη-
ρώσεως εις το προσεχές τεύχος.

ΜΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ
ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Τέλος, ο κ. Διμ. Λέκας Πατρ-
σιών 49 Ένταυθα, έκέρδισε έν άν-
τίτυπον του μυθιστορηματος «Ο
Καπετάν Βερνίκλας».

Όπως έδηλώσαμεν ήδη, οι κ. κ.
αναγνώσται μας πρέπει να σπεί-
σουν να παραλάβουν τα δώρα των
μέχρι της 16ης Νοεμβρίου το άρ-
γότερον, καθόσον η ισχύς του Λα-
χείου μας εινε τριμήνος. Τα δικαι-
ώματά των επί των δώρων παρα-
γράφονται μετά την 16ην Νοεμ-
βρίου.

Κατά την κλήρωση του δου Δε-
καπενθημέρου Λαχείου της «Οίκο-
γενείας», η όποία θα γίνει την Τε-
τάρτην 30 τρέχ. μηνός εις τα Γρα-
φεία μας, θα δοθούν τα κάτωθι
δώρα :

Ο 1ος αριθμός θα κερδίξη δρα-
χμάς 500.

Ο 2ος αριθμός θα κερδίξη ένα

ΣΤΗΝ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ” ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ, ΑΝΑΛΟΓΗ ΜΕ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΗΝ ΚΑΙ ΘΡΙΑΜΒΕΥΣΑΣΑΝ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΛΕΣΑΣΑΝ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΝ ΤΩΝ ΝΕΑΡΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ, ΕΡΕΥΝΑΝ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, ΠΕΡΙ ΤΟΥ „ΙΔΑΝΙΚΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ”

„ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;”

Στην έρευνα αυτή καλούνται να λάθουν μέρος όλοι οι νέοι, όλοι οι Έλληνες που δεν εξέλεξαν ακόμη την σύντροφον του βίου τους.

Η έρευνα αυτή πρέπει να θριαμβεύσει όπως και του «Μπουκέτου» περί του «Ιδανικού Συζύγου», στην όποία δεν έμεινε Έλληνίς που να μην απαντήσει.

Νεαροί Έλληνες, στο «Μπουκέτο» ή δεσποινίδες, εκτός της γνώμης των περί του Ιδανικού Συζύγου, φορτώνουν όλα τα άδικα στη ράχη σας.

Αντιπαράταχθε.

Αμυνθήτε.

Απολογηθήτε.

Εκφράστε την γνώμην σας, ειλικρινώς, έλευθερά.

Κατά την αντίληψί σας, σύμφωνα με τους πόθους σας και τα όνειρά σας;

Απαντήσεις στο έρώτημα αυτό γίνονται δεκταί από τώρα.

Πρέπει να εινε σύντομες και καθαρά γραμμένες. Στο φάκελλο, στην άκρη, σημειώνετε τις λέξεις «Ιδανική Σύζυγος».

Για να κατατοπισθήτε πιο καλά ρίχνετε μια ματιά στην σχε-
τική σελίδα του «Μπουκέτου».

Στις πέντε καλύτερες απαντήσεις θα δοθούν στο τέλος πέντε
έκλεκτά και χρήσιμα δώρα, πέντε από των όποιων θα δημοσιεύ-
σωνται στο προσεχές φύλλο.

Η Μίλλυ ήταν ξαπλωμένη άπα-
νω σε μάλλινες κουβέρτες, τα χεί-
λη της χαμογελοῦσαν και τα χουσα
μαλλιά της σχημάτιζαν ένα φωτο-
στέφανο στο πρόσωπό της. Ξαπλω-
μένος δίπλα της βρισκόταν ο Κά-
στερ, με το ένα χέρι του περαμένο
κάτω από τοὺς ώμους της. Εκείνη
κρατούσε το άλλο χέρι του επάνω
στο στήθος της. Τα κεφάλια τους
ήσαν κοντά- κοντά και κοιμόντου-
σαν βαθειά, σαν παιδιά ! Ήσαν κι'
οι δύο τους άνυπέρταστοι !...

Ο Λιούκ στάθηκε άκριβη ώρα
και τοὺς κίτταξε. Σιγά-σιγά τού
σκληρό βλέμμα, που είχαν πάει τ'
άγαθά, γαλανά μάτια του, έσβησε.
Χαμογέλασε τέλος με συγκινητά-
σι... Τι φρικώτερο από τὸ ν' αγα-
πήσουν αυτά τα δύο παιδιά ! Και
πόσο άνανδρο θα ήταν γι' αὐτόν,
τόν δυνατό, τὸν άπόρητο, να έ-
δικηθῇ... Προσεχτικά, άπομακρυν-
θηκε... Σε λίγη απόσταση άναψε φω-
τιά, κοντά σ' ένα βράχο, και πλά-
γιασε να κοιμηθῇ. Όταν ξύπνησε,
την έπομένη, ο ήλιος ήταν ψηλά.
Πέρα η λίμνη δεν έχωριζε πιά ά-
πό την πεδιάδα. Έβλεπε παγώσει και
φαινόταν σαν ένας λευκός, άπέραν-
τος κάμπος. Καθώς σηκώθηκε για
να φύγη, τού βλέμμα του Λιούκ έ-
πεσε στο βράχο, εκεί που είχε άνα-
ψει τη φωτιά. Μία πινυμένη φωνή
βγήκε από τα χείλη του και άνυπό-
μονα, νευρικά, άρχισε να σκαλίζει
τη γη γύρω. Δεν είχε άπατηθῇ. Ή-
ταν άργυρος αὐτό που έλαμπε στον
ήλιο. Μὲ το σφυγμό του, με τα νύ-
χια του, σαν τρελλός, ο Λιούκ, έ-
δγαζε τα χώματα, τις οίξες των
θάμνων, τις πέτρες. Έβλεπε βοή την
πολυπόνητη φλέβα, που άναζητούσε
τόσον καιρό !...

Επὶ τρεῖς μήνες εργάστηκε εν-
τατικά, με πείσμα, και τὸ Μάρτην,
πούλησε τὸ μεταλλείο σε άνέλπιστη,
σε κοίλο-σαία τιμή, και ξεκίνησε
πλούσιος πιά, για τὰ νότια. Γύρι-
ξε ἐπὶ μῆνες πότε εδῶ και πότε ε-
κεῖ, άεφορς, μόνος, μελαγχολικός.
Δεν γύριζε να κοιτάξῃ γυναίκα, τί-
ποτε δεν τόν εύχαριστούσε, κι' άπο-
φάσισε να έπιστρέψῃ στο μεταλλείο
και να εργασθῇ, για να ξεχάσει τὸν

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ, Ο ΓΑΡΙΒΑΛΔΗΣ ΚΑΙ Ο ΝΕΡΩΝ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣ

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΙ

Η ιστορικές επαναστάσεις της Αιτής. Ο «Ναπολέων» των μαύρων. Οι θρίαμβοι του Τουσάιν Λ' Ουβερτύρ. Ένας μαύρος Γαριβάλδης. Η επανάστασις του Ζάν Ζαν Ντεσαλίν. Ο περίφημος Χριστόφορος, ο «Νέρων της Αιτής». Τ' άμυθητα πλούτη του «Σάν Σουσί». Ο Γολγ οδός των μαύρων, κλπ. κλπ.

σιόλητο Νέρονα. Κι' όμως οι τρεις αυτές περιφημες προσωπικότητες είναι τὸ κρυφὸ καμιά των μαύρων της Αιτής, τὸν πῶν μεγάλου νησιού τὸν Ἀντίλλαν, πὸν βρίσκονται κοντὰ στὸν Νέον Κόσμο.

Ο Ναπολέων τὸν μαύρων εἶνε ὁ ἀνεκδιήγητος Τουσάιν Λ' Ουβερτύρ, ἕνας σκλάβος πὸν κατάφερε τὸ 1800 νὰ γίνῃ ἀρχηγὸς τὸν μαύρων της Αιτής καὶ νὰ πετάξῃ στὴ θάλασσα τοὺς Ἀγγλοὺς πὸν ἤθελαν νὰ καταλάβουν τὸ νησί. Ο Τουσάιν Λ' Ουβερτύρ λοιπὸν νίκησε ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴ νίκη του, ἀνακηρύχθηκε «δεύτερος Ναπολέων» κι' ἔγινε δικτάτορ της Αιτής. Ο πραγματικὸς Ναπολέων όμως, πὸν ἦταν τότε στὸς δόξες του, δὲν ἔμαθε καὶ μετὸς μεγάλης εὐχαριστίας αὐτὴν ἐπανάστασι τὸν μαύρων κι' ἔστειλε καὶ κατὰ τὸν στρατηγὸν Λεκλέρ μετὰ 25 χιλιάδες στρατιώτες. Ο Τουσάιν Λ' Ουβερτύρ ὡστόσο δὲν τὰ ἔλασε. Ἀποτραβήχθηκε μετὰ τοὺς μαύρους τοὺς πῶν στ' ἄγρια θουνά κι' ἔφυγε τοὺς «φραντσέζους» ν' ἀφαινοῦν ἀπὸ τοὺς ἐπιδήμες κι' ἀπὸ τὴς ἑαυτοῦ ἐπιθέσεις τὸν ἰθαγενῶν. Ο Λεκλέρ ἀρνήθηκε νὰ καταλάβῃ αὐτὰ τὰ ἔξυπνα στρατηγικὰ σχέδια τοῦ «μαύρου Ναπολέοντος». Μὰ ὅταν τὸ ἀντελήφθη δὲν μποροῦσε πεινὰ νὰ κάνει τίποτα, γιατί τὸν εἰδοποιῶσαν καὶ τότε ἀπὸ τὸ Παρίσι νὰ τελειώσῃ μιὰ θύρα ἀρχιτεκτονικῶν τὸν κλεφτοπόλεμο.

Ο Λεκλέρ ζήτησε τότε ἀναχωρεῖν κι' ὅταν ὁ Τουσάιν Λ' Ουβερτύρ κατέβηκε ἀπὸ τὰ θουνά, τὸν ἔδεσε χειροπόδαρά μ' ἀλυσίδες καὶ τὸν ἔστειλε στὸ Παρίσι, ὅπου τὸν ἔβαλαν ἀπὸ σκοτεινὰ ὑπόγεια μὲς φυλακῆς.

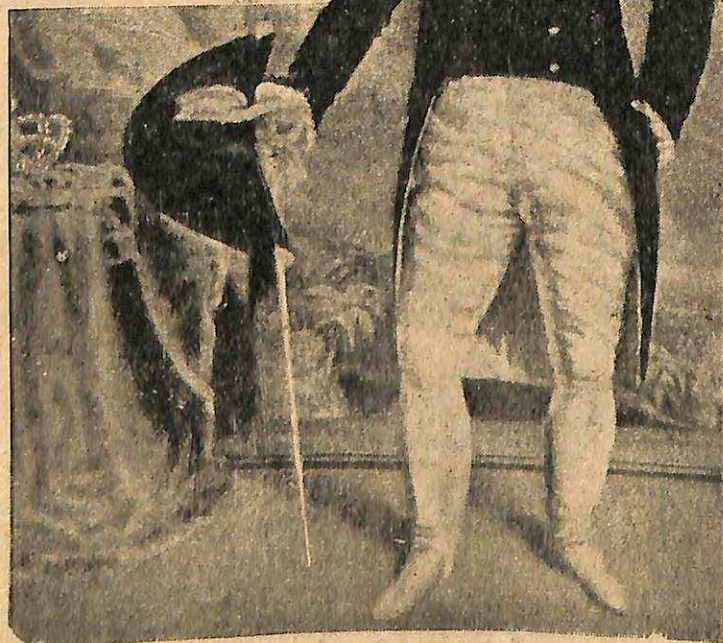
Οι μαύροι όμως λύσσαζαν ἀπὸ αὐτὴ τὴν προδοσία, σήκωσαν καινούργια ἐπανάστασι καὶ μ' ἀρχηγὸ τὸν Ζάν - Ζαν Ντεσαλίν, τὸν «μαῦρο Γαριβάλδη», χύμηξαν σὺν τρελλοὶ πάνω στοὺς ξένους κι' ἀφαινοῦσαν νὰ τοὺς σφάζουν, νὰ βάζουν φωτιά στὰ σπίτια τοὺς καὶ ν' ἀφαινοῦν τὴς φυτείες.

Ο Ντεσαλίν κήρυξε κατόπιν ἀνεξαρτησίαν τὴν Αιτή, τὴν ἔκανε δημοκρατία κι' ἀντὶ νὰ γίνῃ Πρόεδρος τῆς, θεώρησε καλύτερο ν' ἀνακηρύξῃ τὸν ἑαυτοῦ αὐτοκράτορα! Αὐτὴ τὴν ἡμέραν τὴν μεγάλη ἀνοήσια τοῦ στοχαστοῦ τῆς ζωῆς, γιατί ὅταν ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἕνας ἄλλος μαῦρος σκλάβος, ὁ περίφημος Χριστόφορος, ἔγινε ἀρχηγὸς μιᾶς νέας ἐπανάστασις κι' ἀφαινοῦσε τὸ κεφάλι τοῦ Ζάν Ζαν Ντεσαλίν, τοῦ «μαῦρου Γαριβάλδη» πῆρε

τὴ θέσι τοῦ κι' ἀνακήρυξε κι' αὐτὸς τὸν ἑαυτοῦ βασιλεῖα, μετὰ τὸ ὄνομα Ἑρρίκος Α'.

Ο Χριστόφορος ἦταν ἕνας μεθύστακας, ἕνας μεγαλομανὴς, ἕνας τρελλὸς κι' ἐαυλὸς τύραννος. Ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ γονατίσῃ ἀπὸ τοὺς φόρους τοὺς ὑπάρχοντες τοῦ ν' ὕστερα νὰ χτίσῃ ἕνα παραμυθένιο ἀνάκτορο, τὸ «Σάν Σουσί», ἕνα παλάτι ἀνάξιο στ' ἀλήθεια τοῦ «μαύρου Νέρονος». Ἐκεῖ μέσα, ὁ Χριστόφορος συγκέντρωνε ἀμύθητα πλούτη. Κι' ἄρχισε νὰ ἔχῃ μιὰ ὀργισμένη ζωὴ, μετὰ λείων καὶ ῥωμαϊκῶν μεθυσία, μέσα σ' αὐτὸ τὸ παλάτι τοῦ πού εἶχε ἀφάνταστη πολυτέλεια. Τὰ πατώματα ἦσαν ἀπὸ μαρμαροκαὶ οἱ τοῖχοι ἦσαν σκαλιστοὶ ἀπὸ πολύτιμο ξύλο. Εἶχε τεράστιες ἀφθονοὺς ἀκοράσεις, τεράστιες σαλῶνα καὶ μεγάλες αὐθουσες, γιὰ τὰ λοκούελα συμπόσια τοῦ. Ἐπὶ πλέον εἶχε καὶ μιὰ πολὺ μεγάλη βιβλιοθήκη, ἀν' αὐτὴν ὁ «μαῦρος Νέρων» δὲν ἔξερε ὅχι μόνο νὰ δάλλῃ τὴν ἀτίφρα, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ συλλαβίσῃ.

Ο ἀπολαυστικὸς Χριστόφορος, στοὺς φίλους του καὶ στοὺς «εἰνοσυνεμένους» τοῦ πού τοῦ ζήτοῦσαν καὶ τόσο ἀξιώματα, δὲν ἀπαντοῦσε, ὅπως ὁ Ντεσαλίν — ὁ «μαῦρος Γαριβάλδης» — ὁ μόνος μέγας ἀνὴρ τῆς Αιτής εἶμαι ἐγὼ. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ἦθελε νὰ ἔχῃ τὴν εὐνοία ὅλων καὶ γι' αὐτὸ μοίραζε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἕνα σαρὸ τίτλους κι' ἀξιώματα, σχηματίζοντας ἕτσι μιὰ πραγματικὴν αὐτὴ γύρω του. Κι' ὅταν μάλιστα ἔξαντλήθηκαν οἱ διάφοροι τίτλοι εὐγενείας, ὁ Χριστόφορος ἄφησε ἀναλίσσῃ τὴν φαντασία του νὰ δημιουργήσῃ καινούργιους κι' ἔτσι ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ἱστορικὰ ἀρχαία, βλῆποιμεν ὅτι ἔκανε ἕνα δοῦκα τῆς

Ο Χριστόφορος

Μαριελάδας, ἕνα πρίγκιπα τῆς Κανάτας κι' ἕνα μαρκήσιο τῆς Λεμονιάδας!

Μὰ ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, ὁ τυραννικὸς Χριστόφορος ἄρχισε νὰ φοβᾶται ὅτι μιὰ μέρα θὰ εἶχε κι' αὐτὸς τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Ντεσαλίν. Κι' ὅταν πεινὰ αὐτὸς ὁ φόβος οἶσσε μέσα του, ὁ «μαῦρος Νέρων» ἔγινε μισάνθρωπος καὶ τρώμαζε ἀκόμη κι' ἀπὸ τὴν σκιά του. Κάθε τόσο κρεμοῦσε ἕνα μαγεμένο, ἕνα καμαριέρη, ἢ ἕνα αὐτιό, μετὰ τὴν δικαιολογίαν ὅτι εἶχε ἀπαπειραθῇ νὰ τὸν δηλητηριάσῃ, νὰ τὸν πνίξῃ ἢ νὰ τὸν δολοφονήσῃ κρυφὰ, ἐμπαιψίστικα... Μὰ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν ἀλήθεια. Ο Χριστόφορος ἦταν δειλὸς κι' ἔβλεπε διαρκῶς μπροστά του προδότης καὶ δολοφόνους.

Μιὰ μέρα λοιπὸν πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ παρατήσῃ τὸ ἀπέραντο «Σάν Σουσί» καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ σὺν γεράκι, στὴ βραχώδη κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ, τρία χιλιόμετρα πὸν πάνω ἀπὸ τὸ μυθικὸ παλάτι τοῦ. Ἐκεῖ πάνω στοὺς βράχους ἄρχισε τότε νὰ φτιάχνῃ ἕνα μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀπόρρητο φρούριο, μοναδικὸ στὸν κόσμο, τὴν περίφημη ἀκρόπολιν Λὰ Φερριέρ. Χιλιάδες καὶ χιλιάδες μαῦροι ἀνέβασαν ἐκεῖ πάνω ὀγκώδεις βράχους, χωρὶς μηχανές, κάτω ἀπὸ τὸ φλογερὸ ἥλιο καὶ τὸ

μαστίγιο τοῦ φύλακα. Μιὰ φορὰ μόνον θοῖσαν τὸ θάρος νὰ σηκώσουν τὸ κεφάλι, μὰ ὁ «μαῦρος Νέρων» δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ τέτοια χωρατὰ. Τοῦφέισε τοὺς ἀρχηγούς τῆς ἐξεγέρσεως κι' ἔπειτα ἀνάγκασε τοὺς ἄλλους νὰ συνεχίσουν τὴ δουλειὰ τοὺς, βάζοντας πίσω ἀπὸ κάθε τρία κεφάλια κι' ἕνα φύλακα μετὰ τὸ πιστόλι στὸ χέρι!...

Αὐτὸ τὸ φρούριον ἄρχισε τὸ 1806 καὶ τελείωσε ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια. Ἡ ἀκρόπολις Λὰ Φερριέρ εἶνε ὁ Γολγοθᾶς τὸν μαύρων, ὅπως τὴ χαρρακτικὴ θαυμάσια ἕνας Γάλλος ἱστορικὸς. Ο Χριστόφορος τότε πῆγε καὶ ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ πέρα, παίρνοντας μαζί μ' ὅλα τὰ ἀμύθητα πλούτη τοῦ πού εἶχε στὸ «Σάν Σουσί». Ο «μαῦρος Νέρων» εἶχε φτιάξῃ μιὰ ὑπόγειον δίοδον πὸν συγκοινωνοῦσε μετὰ τὸ παλάτι τοῦ κι' ἔτσι, δίχως νὰ τὸν δῇ κανεὶς κουβάλησε σὲ φρούριον μετὰ μερικὸς πιστοῦς ἀπὸ τοὺς θεσφαυροὺς του. Ἐπειτα, γιὰ νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς τὸ κρυφὸ πέρασμα καὶ τὸν κρυφάειν, τὸν σκότωσε τὸν ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἄλλον ὅλους αὐτοὺς τοὺς ὑπηρέτες του.

Ο μόνος ὡστόσο πὸν γλύτωσε ἀπὸ αὐτὸ τὸ μυκελεῖο ἦταν ὁ ἀγαπημένος του Μπέσσε, ὁ μηχανικός του. Μὰ μιὰ μέρα πῶν βορσώνοντοσαν κι' οἱ δύο τοὺς πῶν σὺν ἐπάλξεις τοῦ φρουρίου, ὁ Μπέσσε ἔκανε τὴν ἀνοήσια νὰ πῇ στὸν μιστὸρελλο Χριστόφορο, καμαρώνοντας:

— Μεγαλειότατε, μόνον ἐμεῖς οἱ δύο ἔχομεν τὸ μυστικὸν πέρασμα!

— Αὐτὸ εἶπε ἀλήθεια, τοῦ ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ Χριστόφορος μὰ ἀπὸ σήμερον θὰ τὸ ξέρω μόνον ἐγὼ!

Καὶ μετὰ ἀπότομην σπρωξιά γκρέμισε στὴν ἀβυσσὸν τὸν Μπέσσε...

Ο «μαῦρος Νέρων» κατόπιν ἔφτιαξε ἕνα μεγαλοπρεπὲς τάφο γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ χάραξε πάνω στὴν μαρμαρινὴ πλάκα τοῦ:

«Θά ξαναγεννηθῶ ἀπὸ τὴν τέφρα μου»!

Ἀποτέλεσμα τῶρα τῆς τυραννικῆς βασιλείας τοῦ ἦταν τὸ ἔσπασμα μιᾶς καινούργιας ἐπανάστασις ὡς τὸ 1820, ἡ ὁποία πολιορκήθηκε σὲ φρούριον τοῦ τὸν Χριστόφορο, πὸν εἶχε ἀπομείνει ὁμομόναχος, γιατί τὸν εἶχαν παρατήσῃ ὅλοι πεινὰ οἱ φίλοι τοῦ κι' οἱ αὐτιό τοῦ. Ο «μαῦρος Νέρων» τότε, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χεῖρα τὸν ἑαυτοῦ καὶ νὰ ἀναγκασθῇ νὰ μαρτυρήσῃ πὸν εἶχε κρυμμένους τοὺς θύσανούς του, φύτεψε μιὰ χερσὶ σφαῖρα σὲ κεφάλι τοῦ, μιὰ σφαῖρα πὸν εἶχε φτιάξῃ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ σκοπὸ καὶ γκρέμιστηκε ἀπὸ τὴς ἐπάλξεις τοῦ φρουρίου Λὰ Φερριέρ στὴν ἀβυσσὸν.

Ἀπὸ τότε ἔσπασαν κι' ἄλλες ἐπανάστασεις στὴν Αιτή μέχρι τοῦ 1915, ὅποτε ἡ Ἀμερικανικὴ κυβέρνηση ἔκανε ἕνα μεγάλο δάνειο στοὺς μαύρους κι' ἐξασφάλισε ἕτσι τὴν οικονομικὴ ὑποδοχὴ τοὺς σὲς Ἡνωμένους Πολιτεῖες.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ZANKIN

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΟΥΣ

Ο «ΔΑΝΔΗΣ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ»

Ποῖος εἶνε σήμερ' ὁ διασημότερος Ἀμερικανός. Ἐνὰ μοιραῖο φλέρτ τοῦ Τζέι Ράο. Ἡ μεταμόρφωσις τῆς φυλακῆς τοῦ Γουέλφφρ Ἀϊλαντ. Τὰ ἐκπληκτικὰ «σσυαρέ» τοῦ «δανδῆ τὸν γκάγκστερ». Μιὰ φυλακὴ - φρενοκομεῖο. Ἡ τραγωδία τοῦ θιάσου τῆς Ἀμυ Ρός, κλπ.

ΣΦΑΛΩΣ οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ προτιμοῦσαν νὰ μείνῃ κρυφὴ ἡ ἱστορία πὸν θὰ σὰς ἀφηγηθοῦμε παρὰ κάτω. Μὰ εἶνε ἀδύνατον, βλέπετε, νὰ κλείσουν τὸ στόμα τὸν διαβόλεμένον ρεπόρτερ τοῦ, πὸν κάνουν συναρπαστικὸ μυστικὸν ἀπὸ τὸν κοινὸ καὶ τὸν πὸν ἀσήμερον φόνου. Κι' ἔτσι, σήμερ' ἀπὸ Νέο Κόμο, ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος πὸν διδάσκει ἕως κι' ἀπὸ αὐτὸν τὸν Πρόεδρο Ρούζβελτ. Δὲν ἔτυχε ποτε ν' ἀκούσετε τὸν ὄνομά του; Εἶνε ὁ Τζέι Ράο, ὁ «δανδῆς τὸν γκάγκστερ».

Ἐδὼ κι' ἕνα χρόνον, ὁ Τζέι Ράο εἶχε μιὰ ἀσχημὴν περιπέτεια. Συνήθιζε κάθε βράδου νὰ πηγαίνῃ σ' ἕνα μικρὸ μπάρ τῆς 75ης ὁδοῦ, σὲ περίφημον «Μπλὰκ ἰντ Χουάιτ», ὅπου εὔρισκε πολλὰ μέλη τῆς μυστηριώδους σπείρας, τῆς ὁποίας ἦταν ἀρχηγὸς καὶ προετοίμαζε μαζί τοὺς ἰὰ συνταρακτικὰ «κόλπα» τοῦ ἢ τὰ εὐθυσια καὶ «ρωμαϊκά» ξενύχτια του. Ἐνὰ βράδου, ὁ Τζέι καὶ ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς σπείρας, εἶδαν μιὰ ξανθὰ νέαν, πὸν ἔμοιαζε τῆς Τζιλ Χάρλου, νὰ μιλά μ' ἕνα πῶν πολλὸν τρυφερὸν τρόπο μετὰ τὸν Ἐρικ Ντράιτ, τὸν «δῆμιον» τῆς συμμορίας τοῦ.

Ο «δανδῆς τὸν γκάγκστερ» θέλησε τότε νὰ φλερτάρῃ λιγάκι μ' αὐτὸ τὸ ξανθὸ «γκέρλ», μὰ ὁ Ἐρικ Ντράιτ λύσσαξε ἀπὸ τὴ ζήλεια τοῦ καὶ ἡ «παρεξήγησις» κατέληξε σὲ μερικὲς πιστολιές. Ἡ τυχὴ τὸν ἐγκληματιῶν εἶνε παραέξυπτος. Τοὺς βοηθαί νὰ κάνουν τὸν πὸν ἀγριοφόνον ἀνεπὶχλητοῦ κι' ὕστερα τοὺς ρίχνει στὰ χεῖρα τῆς Ἀστυνομίας μ' ἕνα ἀσήμερον γεγονός...

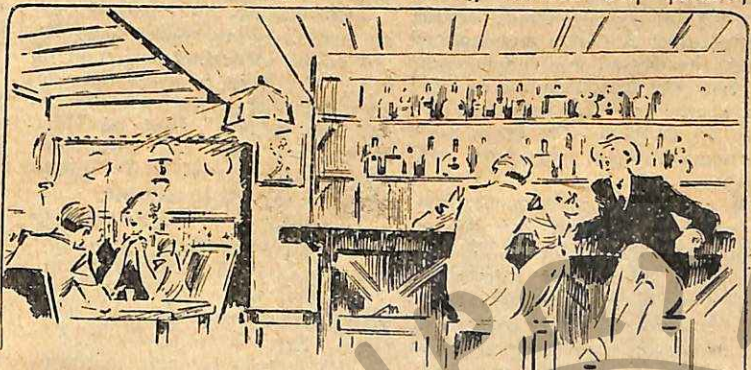
Ἐκεῖνον τὸ βράδου λοιπὸν ἡ τυχὴ τοῦ Τζέι Ράο καὶ τῆς σπείρας τοῦ εἶχε πάρει τὴ μορφή τῆς ξανθιάς νέας, πὸν εἶχε γίνεῖ τὸ «μῆλον τῆς ἐρίδος» καὶ πὸν δὲν ἦταν ἄλλαν ἀπὸ τὴν ἔντουαρντίν Μάρσαλ, τὴν καλύτερην γυναῖκα-ντέκετιβ τῆς Μυστικῆς Ἀσφαλείας τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἔτσι, οἱ γκάγκστερς κι' ὁ ἀρχηγὸς τοὺς ἔπασαν στὰ χεῖρα τῆς Ἀστυνομίας κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ κλεισθήκαν γιὰ δέκα χρόνια σὲς φυλακὰς τοῦ Γουέλφφρ Ἀϊλαντ, σ' ἕνα νησιό, κοντὰ στὴν πὸν ἀριστοκρατικὴ συνοικία τῆς Νέας Ὑόρκης, σὲ Σάουτον Πλάς. Ἀπ' ὅλες τὴς φυλακὰς τῆς Ἀμερικῆς, αὐτὴ ἐκεῖ πέρα εἶνε ἡ πὸν

μοντέρνα, ἡ πὸν εὐχάριστη. Ἀλλοτε ἦταν ἡ «φυλακὴ τὸν πολιτικῶν», μὰ σήμερ' εἶνε τόσο πολλοὶ οἱ γκάγκστερς, ὥστε τοὺς βρίσκει παντοῦ, σ' ὅλα τὰ σωφρονιστήρια τοῦ Νέου Κόμο.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Τζέι Ράο ἐγκαταστάθηκε σ' αὐτὴ τὴ φυλακὴ, εἶδε μετὰ μεγάλη χαρὰ ὅτι εἶχαν στελεχίσει ἐκεῖ πέρα καὶ πολλὰ μέλη τῆς σπείρας τοῦ. Δίχως τότε νὰ δυσκολευθῇ καθόλου, ἔφτιαξε πάλι τὴν συμμορία τοῦ καὶ πανίσχυρος ἔρχισε νὰ καλυτερεύῃ τὴ ζωὴ τοῦ σὲ φυλακῇ τοῦ Γουέλφφρ Ἀϊλαντ.

Ο «δανδῆς τὸν γκάγκστερ» σὲν ἀρχὴ συλλογίσθηκε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν διευθύνσιν τὴν ἔξυμνη, ὅπως ἐλάττωσε μερικὸς «περιπάτους ἀναψυχῆς» σὲ Νέα Ὑόρκη. Μὰ ἐπειδὴ ἡ συμμορία τοῦ εἶχε συλλεγθῇ, θὰ ἦταν ἀπρονοήσια νὰ παῇ νὰ πέσῃ σὺν ἀρχάριος, Τέλος, κάλεσε σὲ φυλακὴ

Εἶδαν μιὰ ξανθὴ νέαν νὰ μιλά τρυφερὰ μετὰ τὸν Ἐρικ Ντράιτ μπρὸς σὲς κἀνες τὸν πολυθῶλον τὸν ἑαυτοῦ, τὸν τρωμερὸν ἀντιπάλον τοῦ, πὸν βοήλευαν τώρα ἀνεπὶχλητοῦ σὲν ὑπόκοσμον τῆς Νέας Ὑόρκης. Τί ἔκανε τότε; Κάτι πὸν δὲν ἔπρεπε νὰ εἶχε πρὸς τὸ μέρος τοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης!

Ο Τζέι Ράο εἶχε καταστρώσει ἕνα μεγαλοφυὲς σχέδιον. Ἀρχισε πρῶτα νὰ δωροδοκῇ μετὰ ἑκατομμύρια δολάρια ὅλους τοὺς δεσμοφύλακες, ἐξασφαλίζοντας ἕτσι τὴν βοήθειά τοὺς. Ἐπειτα, μετὰ διάφορα δελεαστικὰ τσέκ, ἔκανε φίλον τοῦ πὸν γιαντρὸ τῆς φυλακῆς καὶ τέλος κι' αὐτὸν ἀκόμην τὸν διευθυντὴ.

Κι' ἔπειτα, ἐπέβαλε τοὺς ὁρους τοῦ. Ζήτησε νὰ ληφθοῦν εἰδικὰ μέτρα γιὰ τὰ μέλη τῆς σπείρας τοῦ κι' ἔτσι κατάφερε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑποδοχὴν ὅλων τὸν ἄλλων καταδίκων. Ὅλοι οἱ φυλακισμένοι τότε ἀποτέλεσαν μιὰ τεραστίαν ἐγκληματικὴν ὀργάνωσιν, μετὰ ἀρχηγὸ τοὺς τὸ «δανδῆ τὸν γκάγκστερ».

Ο Τζέι Ράο λοιπὸν ἐγκαταστάθηκε μεγαλοπρεπῶς σὲν εὐρύχωρον νοσοκομεῖον τῆς φυλακῆς, σὲ ἕνα ἰδιαίτερον διαμέρισμα σὲν ὁποῖο στολισμένη μετὰ

κριὰ χαλιά, μετὰ πίνακες ζωγραφικῆς, μετὰ μοντέρνα ἐπιπλά καὶ μετὰ λουλούδια.

Σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα, πὸν ἔμοιαζε μετὰ σαλόνι δισεκατομμυριούχου, εἶχε ἕνα ὑπερτέλειον ραδιόφωνο κι' ἕνα ηλεκτρικὸ γραμμόφωνο. Ἐπὶ πλέον, ἔβγαλε τὰ σιδερά ἀπὸ τὸ παράθυρό τοῦ κι' ὅπως ἐκεῖνον ἔβλεπε σὲ ποτάμι, ὁ Τζέι Ράο κάθε πρωὶ καθόταν σὲν πεζοῦλι τοῦ καὶ ψάρευε.

Τὸ βράδου, ἡ «ἐσπερίδες» τοῦ «δανδῆ» προκαλοῦσαν τὸν θαυμασμὸ τοῦ γιαντροῦ καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῆς φυλακῆς τοῦ Γουέλφφρ Ἀϊλαντ. Ο Τζέι εἶχε δωδεκάδες ἀπὸ μεταξωτὰς τζάμες, σμόκιν καὶ φράκας. Κάθε μέρα δόλλαζε πέντε κοστούμια καὶ τὸ βράδου, ἀπὸ τὴς 8 καὶ πέρα, φοροῦσε πάντα τὸ φράκον τοῦ, μ' ἕνα ἡλιότροπον σὲν μπουτουνιέρα τοῦ.

Τέλος, κάλεσε σὲ φυλακὴ τὸν Νέα Ὑόρκη τὸν περίφημον θίασον τῆς «Ἀμυ Ρός», ἕνα θίασον, πὸν ἀποτελεῖτο ἀπὸ χορευτρίες, τραγουδίστριες, ἀεροβάτιδες, κλπ.

Ἡ Ἀμυ Ρός καὶ τὰ «γκέρλς» τῆς, πὸν εἶχαν θαυμάσιον ἀπὸ τὰ ἄφθονα δολάρια τοῦ «ἀγκαζεμάν», δέχθηκαν νὰ παίξουν σὲν φυλακῇ, νομιζοντας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ ψυχαγωγικὴ παράστασι γιὰ τοὺς φυλακισμένους. Μὰ πολὺ γρήγορα κατὰλασαν τὸ λάθος τοὺς, ὅταν βρέθηκαν μπροστὰ σὲν Τζέι Ράο καὶ σὲν σπείρα τοῦ. Μετὰ δύο λόγια, τὰ «γκέρλς» τῆς Ἀμυ Ρός κακοποιήθηκαν μετὰ τὸν χειροτέρετον τρόπο καὶ τὴν ἄλλη μέραν, ὅταν γύρισαν σὲ ἀξιοπρόσηνη χάλια σὲν Νέα Ὑόρκη, ἔσπευσαν νὰ καταγγείλουν τὰ πάντα σὲν Ἀστυνομίαν.

Κι' ἡ διασκεδάσις τότε τῆς φυλακῆς πῆρε τέλος. Οἱ καλύτεροι ἀστυνομικοὶ τῆς Νέας Ὑόρκης ἔκαναν ἐφοδὸν σὲν Γουέλφφρ Ἀϊλαντ καὶ πέρασαν τὴς χειροπέδες σὲν «δανδῆ τὸν γκάγκστερ» καὶ σὲν μέλη τῆς συμμορίας τοῦ. Τὴν ἰδίαν τυχὴ εἶχαν κι' ὅλοι οἱ δεσμοφύλακες. Ὅσο γιὰ τὸν γιαντρὸ καὶ τὸν διευθυντὴ τῆς φυλακῆς, αὐτοὶ ὅταν εἶδαν ὅτι θὰ ἔπρεφαν ἐπὶ χεῖρα τῆς Ἀστυνομίας, προτίμησαν ν' αὐτοκτονήσουν.

Ἀπὸ τὴν ἔρευνα τώρα πὸν ἔγινε σὲν διαμέρισμα τοῦ Τζέι Ράο, ἦρθαν σὲν φῶς ἕνα σωρὸ ἐκπληκτικὰ πράγματα: Γαλλικὲς σαμπάνιες, ἄφθονο γούστο, τρία κὶκα γαρκενικῶν καὶ ἀρμάματα 3.000 δολαρίων!

Κι' ἔτσι, ὁ Τζέι Ράο, πὸν μεταφέρθηκε ἀμέσως (μαζὺ μ' ὁλὴ τὴν σπείρα τοῦ) σὲν πὸν ἀστυνὴ φυλακὴ τῆς Ἀμερικῆς, χάρις σ' αὐτὸ τὸ ἀφάνταστο θράσος τοῦ, εἶνε σήμερ' ὁ πὸν διάσημος Ἀμερικανός.

Τὸ μέρος, πὸν ἦταν ἡ κολασμένη ψυχὴ τοῦ «δανδῆ», φρόντιζε γιὰ τὴν ἄμυνα τῆς σπείρας. Τὸ ἰδιαιτέρου δωματίου τοῦ ἦταν ἀληθινὸ ὀπλοστάσιον: Εἶχε κρύψει ἐκεῖ μέσα ἕνα σωρὸ πιστόλια μαχαίρια, πολυδόλια καὶ βόμβες. Ο Κλαῖρου φοβόταν δύο εἰδὼν ἐπιθέσεις: Ἡ τὴν ἐπιθεῖσιν τὸν καταδίκων ν' ἀρπάξουν αὐτὰ τὰ ὄπλα γιὰ νὰ σκοτώσουν τοὺς δεσμοφύλακες καὶ νὰ δραπετεύσουν, ἢ τὴν ξαφνικὴ ἐπιθεῖσιν τὸν ἀστυνομικῶν, ἂν τύχαινε νὰ προδώσῃ κανεὶς τὴς «νυχτερινῆς γιορτῆς» τοῦ Γουέλφφρ Ἀϊλαντ. Μὰ ὁ κίνδυνος δὲν ἦρθε ἀπ' ἔξω. Δημιουργήθηκε ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς «γκάγκστερς».

Ο Τζέι Ράο μιὰ μέραν πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ διοργανώσῃ μιὰ «καλλιτεχνικὴ ἐσπερίδα» σὲν φυλακῇ καὶ κάλεσε ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη τὸν περίφημον θίασον τῆς «Ἀμυ Ρός», ἕνα θίασον, πὸν ἀποτελεῖτο ἀπὸ χορευτρίες, τραγουδίστριες, ἀεροβάτιδες, κλπ.

Ἡ Ἀμυ Ρός καὶ τὰ «γκέρλς» τῆς, πὸν εἶχαν θαυμάσιον ἀπὸ τὰ ἄφθονα δολάρια τοῦ «ἀγκαζεμάν», δέχθηκαν νὰ παίξουν σὲν φυλακῇ, νομιζοντας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ ψυχαγωγικὴ παράστασι γιὰ τοὺς φυλακισμένους. Μὰ πολὺ γρήγορα κατὰλασαν τὸ λάθος τοὺς, ὅταν βρέθηκαν μπροστὰ σὲν Τζέι Ράο καὶ σὲν σπείρα τοῦ. Μετὰ δύο λόγια, τὰ «γκέρλς» τῆς Ἀμυ Ρός κακοποιήθηκαν μετὰ τὸν χειροτέρετον τρόπο καὶ τὴν ἄλλη μέραν, ὅταν γύρισαν σὲ ἀξιοπρόσηνη χάλια σὲν Νέα Ὑόρκη, ἔσπευσαν νὰ καταγγείλουν τὰ πάντα σὲν Ἀστυνομίαν.

Κι' ἡ διασκεδάσις τότε τῆς φυλακῆς πῆρε τέλος. Οἱ καλύτεροι ἀστυνομικοὶ τῆς Νέας Ὑόρκης ἔκαναν ἐφοδὸν σὲν Γουέλφφρ Ἀϊλαντ καὶ πέρασαν τὴς χειροπέδες σὲν «δανδῆ τὸν γκάγκστερ» καὶ σὲν μέλη τῆς συμμορίας τοῦ. Τὴν ἰδίαν τυχὴ εἶχαν κι' ὅλοι οἱ δεσμοφύλακες. Ὅσο γιὰ τὸν γιαντρὸ καὶ τὸν διευθυντὴ τῆς φυλακῆς, αὐτοὶ ὅταν εἶδαν ὅτι θὰ ἔπρεφαν ἐπὶ χεῖρα τῆς Ἀστυνομίας, προτίμησαν ν' αὐτοκτονήσουν.

Ἀπὸ τὴν ἔρευνα τώρα πὸν ἔγινε σὲν διαμέρισμα τοῦ Τζέι Ράο, ἦρθαν σ

ΕΙΧΑΝ φύγει πειά βλοι σχεδόν οι καλεσμένοι. Η Έλλην ντὲ Σομπρεκούρ κι' ὁ Ζαβιὲ ντὲ Μονμεντὲ ἔμεναν μόνοι, ἀπ' ὅλους τοὺς νέους πού τόσο θορυβοῦσαν πῶν ἀπὸ λίγο καί, σὺν δάδῳ, τέσσερες σοβαροὶ παῖκτες ἐξακολουθοῦσαν, ἀτράχατοι, τὸ μιστὶ πὺν κρατοῦσε ὥρες τώρα... Ὁ κ. ντὲ Σομπρεκούρ, ὁ οἰκοδεσπότης καὶ πατέρας τῆς γοητευτικῆς Ἑλλεν, κι' ὁ κ. Νονανκά, ὁ θεία του Ζαβιὲ ἦσαν μεταξὺ τῶν παικτῶν.

—Θάθελα νὰ ξεθυμῶνω σὲ κάποιον ! εἶπε ξαφνικά ἡ νέα στὸν Ζαβιὲ πὺν στεκότανε ὀρθὸς κοντά της.

—Ὁ Ζαβιὲ χαμογέλασε καὶ τῆς ἀπάντησε :

—Ὅχι βέβαια μὲ μένα, πὺν δὲν σὰς ἐφταίει σὲ τίποτε...

—Καὶ πὺς μπορῶ νὰ ξέρω πὺς καὶ σεῖς δὲν εἴστε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐνόχους ;

Τὸ μεγάλο τραπέζι τῆς μέσης, στὸ ὁποῖο ἀκοιμποῦσαν οἱ δύο νέοι ἦσαν γεμάτο ἀπὸ διάφορα χαρτάκια γραμμένα μὲ μολύβι. Μήπως εἶχαν φιλολογικὴ συζήτηση σ' αὐτὴν τὴν ἐσπερίδα ; —Ὅχι ! Εἶχαν ἀπολύτως, παίζει ἐπὶ ξενυαρώματων.

Ἡ νεολαία, κουρασμένη ἀπ' τὸ χορὸ, μετέβηκε σιγά-σιγά γύρω στὸ μεγάλο τραπέζι κι' ἔλαβε μέρος σὲ πάλιν αὐτὸ παιχνίδι. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ χαριτοῦ ἐγγραφῶν τὸ ὄνομα μιᾶς νέας καὶ κατόπιν τὸ χαρτὶ αὐτὸ ἔκανε τὸ γύρω τοῦ τραπέζι κι' ὁ καθένας ἔγραψε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά του τὸ ὄνομα ἑνὸς νέου.

Ἀπὸ τὸ παιχνίδι λοιπὸν εἶχε ἐκνευρίσει τὴν Ἑλλεν. Πολλὰς φορὲς τ' ὄνομα τῆς δοθεῖς ξενυαρώμενο μὲ τ' ὄνομα ἑνὸς κυρίου, πὺν δὲν ἦταν παρὼν στὴν ἐσπερίδα, μὲ κακόβουλη ἐπιμονή.

Ἡ νέα δὲν εἶδε διόλου τὴ σύγχυση τῆς μπροστὰ στὸν κόσμο, τώρα ὅμως δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κρατηθῇ.

Ὁ Ζαβιὲ ἦταν στενὸς οἰκογενειακὸς φίλος καὶ πῆγαινε πολλὸ συχνὰ σπῆτι τους. Λαμπρὸς δικηγόρος, ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, ἦταν ὁ μοναδικὸς κληρονόμος τῆς θείας του, τῆς κ. Νονανκά, χήρας χωρίς παιδιά.

Ἀποφασισμένος νὰ μείνῃ ἀνύπαντρος, δὲν εἶχε ποτὲ τὸν ἐξηγήσει τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως, κι' ὁ κόσμος ἀποροῦσε, γιατί, παγκοσμίως, ἦσαν ὀρατοὶ νέος καὶ περιζήτητος παντοῦ.

Ἡ Ἑλλεν πάλι εἶχε χάσει ἀπὸ καιρὸ τὴν μητέρα της. Ὁ πατέρας της, παρὰ τὴ μικρὴ του περιουσία εἶχε πάντα ἀνοιχτὸ τὸ σπῆτι : ἔδινε συχνὰ χοροὺς, δεξιώσεις, τσάγια, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ διασκεδάσῃ ἡ ἀγαπημένη του ἡ κόρη καὶ ἴσως νὰ κληρονομηθῇ. Στὰ μάτια τοῦ στοργικοῦ πατέρα, ἡ ὁμορφιά τῆς κόρης του ἦταν ἀνεκτίμητο ποῦμα. Ὁλα μπορεῖ νὰ γίνουν. Ζητήματα τῆς ἐλπίδας αὐτῆς. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ περνοῦσε κι' ἐκεῖνος εὐχάριστος μὲ τὸ ἀγαπημένο του μιστὶ.

Κι' ἀλλῆθαι ἡ Ἑλλεν μποροῦσε νὰ γοητευθῇ καὶ τὸν δυσκολότερο νέο. Ἦτανε μάλιστα ἐκείνη τὴν ἡμέραν καὶ ἡ ἀποστομένη χάρις της, δὲν ἔβρινε κανέναν ἀσυνήλητο. Ξεχώριζε μέσα σὲ πλῆθος τῶν ὁμορφωμένων κοριτσιῶν τῆς ἐποχῆς της. Ἡ περηφάνεια τοῦ χαρακτῆρος της δὲν τὴν ἀφῆνε ν' ἀκούει

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

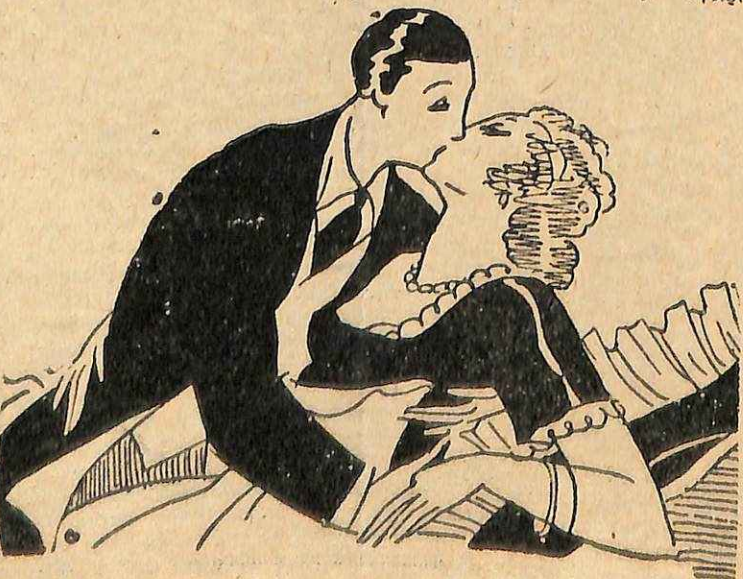
θῇ τὴν συνηθισμένη τακτικὴ τῶν κοριτσιῶν πὺν ἐξητοῦνε γαμπρὸς. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἦταν ὑπερβολικὰ νευριασμένη, γιὰ τὸ ἔπιμονο ἐξευγάρωμα τοῦ ὀνόματος τῆς μὲ τ' ὄνομα ἑνὸς θαυματοῦ τοῦ ἐβραίου, τοῦ Ἀβραάμ Φινέλυ. Τὸ σκόπιο αὐτὸ πείραγμα εἶχε πληγώσει τὴ λεπτὴ εὐαισθησία της.

Ὁ Ἀβραάμ Φινέλυ, ὁ πολυκεκοιμημένος καὶ τῆς ἡμετέρας ντὲ Σομπρεκούρ ὅμως τὸν ἀπέφυγε ὅσο μποροῦσε. Ἡ περηφάνη στάσις τῆς μάλιστα ἔπρεπε νὰ τὸν ἀποθαρσύνῃ. Ὁ κόσμος τὸν ἐκτιμοῦσε μόνο γιὰ τὰ πλούτη του. Καὶ ὅμως, παρ' ὅλη τὴν ψυχρὴ τῆς στάσις πρὸς αὐτὸν τὸν κύριο, δοθεῖσαν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα μέσα στὸ σπῆτι

της, νὰ κάνουν αὐτὸν τὸν ὑπαινιγμό. Ὁ Ζαβιὲ τὴν ἄκουγε χαμογελάοντας ν' ἀγανακτῇ, γιατί ἤξερε πολὺ λίγο, τὴν μικρὴ του αὐτὴ φίλη. Ἀν καὶ εἶχε μεγαλώσει κοντά της, ὅσοις δὲν εἶχε παρακολουθήσει τὴν ψυχικὴ τῆς διαμόρφωσις κι' εἶσι τὴν θεωροῦσε πάντα σάν ἕνα συμπαθητικὸ κοριτσάκι καὶ τίποτε περισσότερο, σάν ἕνα ὁμορφό κομψοτέχνημα, εὐχάριστο στὰ μάτια.

Οἱ μιστρίτσιται, ἀποροροφῶμενοι μὲ τὴν παρτίδα τὸν δὲν ἔδιναν καμμιὰ προσοχὴ στὴ συνομιλία τῶν δύο νέων. Ὁ Ζαβιὲ ἔπρεπε νὰ συνοδεύσῃ τὴ θεία του σὲ τὸ σπῆτι της. Ἦτανε λοιπὸν πολλὸ φυσικὸ νὰ τὴν περιμένῃ, κρατώντας συντροφιά στὴ νεαρὴ οἰκοδέσποινα.

Γιὰ πρώτη φορὰ τώρα, ὁ Ζαβιὲ ἄκουγε τὴν Ἑλλεν νὰ τοῦ ἐκφράζῃ ἀπορροστικὰ τίς σκέψεις της. —Ἐβλεπε πὺς ἡ Ἑλλεν εἶχε προσωπικὲς ἀντιλήψεις κι' ἔβλεπε πὺς ἤξερε καλὰ καὶ ἐξευνολογεῖται τὰ ταπεινά μέσα πὺν μεταχειρίζονταν σήμερον τὰ κορίτσια γιὰ νὰ ἀποκατασταθῶν. Κι' ὁ Ζαβιὲ, πὺν ἔνοιασε ὡς τότε πολλὰς παγίδες ὁλόγυρά του τὴν καταλάβαινε πολὺ καλά. Ἡ δίψα τῆς πολυτελείας, ὁ Ζαβιὲ ταραγμένο, ἔγειρε

ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ ΚΛΩ

τῆς εὐχολίας. Νὰ οἱ πόθοι βλων τῶν σημερινῶν κοριτσιῶν. Αὐτὴ εἶνε ἡ μοναδική τους ἀντίληψις γιὰ τὴν εὐτυχία.

Τὴν ἄκουγε λοιπὸν κατάπληκτος ν' ἀγανακτῇ μὲ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ πλουσιωτάτου Ἑβραίου τραπέζιτη.

—Δὲν μπορῶ νὰ σὰς καταλάβω, τῆς εἶπε, Δὲν πρέπει ν' ἀγανακτῇς. Ὁ κόσμος φαντάζεται φυσικώτατο νὰ δεχθῇ τὴν ἐκτιμὴν πρὸτασι τοῦ κ. Φινέλυ. Φυσικώτατο καὶ πολλὸ φρόνιμο ἴσως. Δὲν πρέπει νὰ σὰς κακοφάνηται διόλου. —Ὅλα τὰ κορίτσια θὰ ἔλεγαν μὲ χαρὰ τὸ ναί, σὲ μιὰ τέτοια λαμπρὴ πρότασι.

—Κι' ἂν ἤξεραν τὴν ἀτακτὴ ζωὴ του ; ἐπέμεινε ἡ Ἑλλεν.

—Μὲ τὸ γάμο θὰ διορθωθῇ. Ὅταν θὰ εἴστε σεῖς κοντά του, θὰ ξεχάσῃς ὅλες τίς ἄλλες.

—Λέτε νὰχο αὐτὴ τὴ δύναμι; ρώτησε ἡ νέα εἰρωνικά.

—Μὰ καὶ νὰ μὴ μπορεῖστε νὰ τὸν διορθώσετε. θὰ βρῇτε τό-ες ἄλλες χαρὲς, τό-ες ἀπολαύσεις κοντά του... Ἀν δεχθῇτε αὐτὸν τὸν γάμο χωρίς ἀσθηματικότητες, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένη, ἀφοῦ θὰ εἴστε πλουσία καὶ δὲν θὰ δοκιμάσετε καμμιὰ ἀπογοήτευσις... Τὸ χρήμα δίνει πολλὰς φορὲς εὐτυχία.

Ἡ δεσποινὴς ντὲ Σομπρεκούρ τὸν κύτταζε κατάπληκτῃ μὲ τὰ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια της.

—Ὡστε, οἷς, ὁ σοβαρὸς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, εἴστε τῆς γνώμης;... Σεῖς, σεῖς !...

—Γιὰ τὴν ὀχι ; εἶπε σκεπτικὸς ὁ νέος, ἀντιπῶντας περισσότερο στὴν ἐρώτησι πὺν τοῦ ὑπέβαλε ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτὸς του, παρὰ ἡ νέα.

—Μὰ ἐγὼ θέλω, πῶν ἀπὸ κάθε ἄλλο, ν' ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου, νὰ τὸν ἐκτιμῶ μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ. Δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ στὸν ἑρῶτα σκέψεις τραπέζιτικες, οἰκονομολογικῆς. Δὲν εἶνε χαρὶ τοῦ χρηματιστηρίου ἡ καρδιά μου. —Ὅχι, ποτὶ !

Ὁ Ζαβιὲ ταραγμένο, ἔγειρε

πρὸς τὴν Ἑλλεν πὺν ἔτρεμε ἀπ' τὴ σύγχυσίς της. Τοῦ φανεροῦνταν ἐντελῶς διαφορτικὴ μὲ τὴν ἐντονη αὐτὴ διαμαρτυρία της. Ξαναεῖπε, ἀπὸ μέσα του, τὸ ἴδιο «γιατὶ ὅχι» ἀλλὰ τώρα ἀπαντώντας σὲ ἄλλη ἐρώτησι τοῦ ἑαυτοῦ του...

Ἀν ἡ καρδιά τῆς ὥραιας αὐτῆς νέας ἦταν πράγματι τόσο ὁμοία μὲ τὴν δική της, γιατί νὰ μὴν ἐνωθῶν οἱ δύο τοὺς στοὺς ἴδιους παλμούς, γιὰ πάντα. Καὶ ξαφνικὰ τὸν φώτισε καὶ τὸν γοήτευσε ἡ ἰδέα μιᾶς πιθανῆς εὐτυχίας, ἐνὸς γάμου μεταξὺ τους... Καὶ ὅμως, κανεῖς ἀπὸ τοὺς δύο τοὺς δὲν εἶχε κὰν σκεφθῇ αὐτὴ τὴν ἐνωσι. Θὰ δεχόταν ὅμως ἡ Ἑλλεν; Δὲν εἶχε φανερωθῇ ὡς τώρα στὰ μάτια της παρὰ μιὰ ψυχρὸς, ὁ ἄνθρωπος πὺν ἀμφιβάλλει γιὰ ὅλα. Θὰ πῆστε στὸν ἀληθινὸ καὶ βαθὺ ἔρωτα πὺν ἔμπνεε τόσο ξαφνικὰ στὴν ψυχὴ της ;

Οἱ παῖκτες ἔσπερσαν πίσω τὰ καθίσματα τους καὶ σηκώθηκαν μὲ φωνὲς καὶ συζητήσεις. Ἡ παρτίδα τους εἶχε τελειώσει. Ὁ Ζαβιὲ μάλιστα πρόφτασε νὰ πάρῃ καὶ νὰ σφίξῃ δυνατὰ τὸ χεράκι τῆς νέας. Τὰ μάτια του τώρα τῆς ἔλεγαν τόσα... κι' ἡ Ἑλλεν τὸν ἄκουγε μὲ ἀπορία καὶ συγκίνησι νὰ τῆς ψιθυρίζῃ बातικά :

—Ἐχετε δικαίον... Μὴ τὸν πάρτε αὐτὸν τὸν παλαιοεβραῖο, μικρὸν μου φίλην. Περιφρονεῖτε με αὐθιγὸ, θὰ μιλήσωμε γιὰ πράγματα, πὺν θὰ ἔπρεπε νὰ σὰς τὰ εἶχα πει πρὸ πολλοῦ. Θέλετε νὰθῶ ;

Ἐκλινε τὸ χαριτωμένο της κεφάλαι, ἀποφασίζοντας γιὰ τὴν μεγάλῃ μεταβολῇ πὺν ἔβλεπε στὰ χαρακτηριστικὰ, σὲ δέλεμα, στὴ φωνὴ τοῦ παλαιοῦ, καλοῦ τῆς φίλου.

—Ναί, πρόσθεσε βιαστικὸς γιατί ἡ θεία του ὄρθιαν τὸν καλοῦσε. —Ὁλα μποροῦν νὰ διορθωθῶν. Ὑπάρχει ἡ ἀγάπη, ὅπως τὴν καταλαβαίνουμε μεῖς οἱ δύο, ὑπάρχει ! Σεῖς ἴδια μὲ πείσαστε γι' αὐτὸ. Τί ντροπὴ νὰ μὴν τὸ ἔχω καταλάβει ὡς τώρα, στὴν ἡλικία μου...

Μιὰ τρυφερὴ λάμψις φώτισε τὰ μάτια του : ἡ Ἑλλεν τὸν κύτταζε εὐτυχισμένη, γοητευμένη.

—Ἀῖριο λοιπὸν, ψιθύρισαν κι' οἱ δύο μαζί, συγκινημένοι, τὴ στιγμὴ πὺν ἔφευγε ὁ Ζαβιὲ.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, συννενοήθηκαν τόσο καλά, ὥστε ξαφνικὰ στὴ μικρὴ πόλιν δὲν μιλοῦσαν γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ γι' αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ κι' ἀποροδοκῶν νέο. Τὸς ἀρραβῶνες τοῦ μεγαλειότερου ἔχθου τοῦ γάμου μὲ τὴν λιγότερο εὐτοχή ἀπὸ ὅλες τίς κοπέλλες. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἡ Ἑλλεν δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία στὰ διάφορα σχόλια τῶν γνωστῶν τῆς φίλων καὶ κώλων. Ἀγαποῦσε, κι' ἤξερε πὺς τὸ θεμέλι τοῦ γάμου της ἦταν ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

—Καλὴ μέρα, Γιώργο, τί κάνεις, καλὰ εἶσαι ;

—Ἀφῆσέ με, γιατί εἶδα ἕνα παλινέργο ! Εἶδα πὺς ἔφαγα αἰγά. Θὰ πάθω τίποτε λὲς ;

—Ἀν δὲν ἦσαν φρέσκα !

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Ἡ Βασίλισσα ντ' Ἀργκό

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Κάπως ἀπογοητευμένος τώρα ὁ Λαγκρόνι. Ἐώρασε καθιστὸς σὲ μιὰ γωνία, μουρμουρίζοντας μὲ θλίψι καὶ ἐλπίδα :

—Δὲν φαντάζομαι, νὰ τὸ λὲῃ ἡ ψυχὴ τους νὰ μ' ἀφήσουν δὼ μέσα αἰώνιως... Ὅυτε καὶ θὰ σκοπεύουν νὰ μὲ σιγοπεθάνουν ἀπὸ πείνα καὶ δίψα, κλειδωμένοι στὴν ὄχυρὴ αὐτὴ ποντικὸ-τρύπα... Ἀς περιμένω λοιπὸν ὑπομονητικὰ, νὰ δῶ τί θ' ἀπογίνει !...

Τί θ' ἀπογινόταν, ὅμως ; Ὅυτε κι' ὁ ἴδιος δὲν τὴν ἤξερε. Ὅσοις ποῦ θὰ κατανοῦσε ὁ λόκληρο τὸ συνανθρώπινο γένος, ἂν τοῦ στεροῦσε κανέναν τὴν ἀνία ἐλπίδα ;

Ὁ Λαγκρόνι λοιπὸν ὄρχισε νὰ πειομένη ὑπομονητικὰ, δίχως νὰ ξερῇ τί. Καὶ μάλιστα περιμένε τόσο πολλὴ ὥρα. ὥστε κατέληξε — στὰ τελευτάς — νὰ ἀποκοιμηθῇ βραθεῖα, βαθύτατα, ἔχοντας μὲ τὸ ἕνα του χέρι χουφτωμένη τὴ λαθεῖ τοῦ μαγαριότου του, καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴ λαθεῖ τοῦ σπαθιοῦ του !

Εὐτυχῶς δὲν τοῦ τὰ εἶχαν πάρει, τὰ ὅπλα αὐτά. Ἰσως-ἴσως, γιατί θὰ τὸ θεώρησαν καὶ περιττό...

XXX

Ἡ ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΜΟΝΤΩΜΠΑΝ

Τὴν ἐπομένη, καὶ κατὰ τὸ πρῶτ, ὁ Μοντωμπάν ἄρχισε πειὰ νὰ παραξενεύεται γιὰ τὴν ἀργοπορία τοῦ Λαγκρόνι. Καὶ κατὰ τὸ ἀπόγευμα τὸ παραξενεῖα τοῦ μεταμορφώθηκε σὲ ἀνησυχία, γιατί ὁ ἱπποκόμος του δὲν φαινόταν ἀκόμη.

—Σίγουρα θὰ τοῦ σιπνὲθ καμμιὰ δυσάεστη περιπέτεια, εἶπε στὴν Πι-μ-ρόα, πὺν εἶχε πᾶει νὰ τὴ δῇ, ὅπως ἔκανε κάθε μέρα. Καὶ δυστυχῶς σήμερον δὲν μπορῶ νὰ τρέξω εἰς ἀναζήτησίν του. Κατὰ μοιραία σύμπτῃσι, μὲ θέλει ἀπόψε ὁ καρδινάλιος μαζί του. Πρόκειται γι' αὐτὴ τὴν ἀποστολή, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον μας...

Ὁ Λαγκρόνι εἶνε ἐπιτήδειος καὶ γενναῖος, τοῦ ἀπάντησε καθυσχυαστικὰ ἡ Πριμερόα. Εἴμαι βέβαια πὺς θὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Πάντως, ἂν δὲν ἔχῃ ἔναγκαῖοις ὡς αἶριο, μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε νὰ τὸν ἀναζητῇτε καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τὸν βρῇτε.

—Ἐτοῖ θὰ κάνω, εἶπε ὁ Μοντωμπάν.

Ὁ καρδινάλιος χτύπησε μὲ συνηθιστικὸ τρόπο τὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου, κι' ἡ πόρτα μισάνοιξε τόσο ἀκριβῶς, ὥστε ἔβλεπε γιὰ νὰ μὴν μῆσα τὰ ἄλλα, τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τὸ ἄλ-

—Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥριμένη ὥρα, βρέθηκε ἀκριβῶς σὲ τὸν ραντεβού, πὺν τοῦ εἶχε δώσει ὁ καρδινάλιος σὲ μέγαρο Κλι-νύ. Μὲ τὰ χρήματα πὺν εἶχε πάρει ὡς τότε, εἶχε ντυθῇ περίφημα. Κι' εἶχε μεγαλοπρεπῶς παρουσιαστικὸ κάτω ἀπ' τὴν στολὴ ἐκστρατείας, πὺν εἶχε φορέσει ἐπιτήδες ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ἦταν νύχτα πειὰ ὅταν ἐκίνησαν. Πίσω ἀπ' τὸν καρδινάλιο τῆς Λαυραίνης, πὺν εἶχε τὸ Μοντωμπάν ἀριστερὰ πῶν, ἐρχόντουσαν δὲν εὐπατρίδα, πὺν ἀποτελοῦσαν τὴ μόνη του ἀκολουθία ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἡ ἀλλῆθαι εἶνε πὺς εἶχε πλᾶι του τὸν ἱππότη, πὺν μόνος του ἔξιζε, ὅσο καὶ μιὰ διμοῖρια στρατιωτῶν. Ὁ Μοντωμπάν ἀγνοοῦσε πὺν πῆγαιναν ἐταῖ αὐτὴ τὴν ὥρα, γιατί ὁ καρδινάλιος δὲν εἶχε κρίνει σκόπιμο νὰ τοῦ τὸ πῇ. Μονάχα, ὅταν βγῇ-καν ἐξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀπὸ τὴν

λο στὴ σειρά. Ξεπέψαν στὴν αὐλὴ καὶ ἀκολούθησαν τὸν καρδινάλιο πὺν μῆκε μέσα στὴ σάλλα τοῦ πανδοχείου. Ἡ σάλλα δὲν ἦταν φωτισμένη. Ὅσοις, ἐπειδὴ δυνατὴ φωτιά ἔκαινε μέσα στὸ τζάκι, οἱ ἡρώες μας μποροῦσαν νὰ βλέπουν καθαρά.

Ὁ Μοντωμπάν διέκρινε τέσσερες εὐπατρίδες μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι νὰ παίζουν χαρτιά. Αὐτοὶ οἱ εὐγενεῖς μιλοῦσαν κάθε τόσο μὲ σιγανὴ φωνή. Σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι, δὺο-τρεις εὐγενεῖς ἔπιναν. Μὰ αὐτὸ πὺν ἔκφραζε περισσότερον τὸ Μοντωμπάν, ἦταν ὅτι εἶδε ἐκεῖ μὲ σ' αὐτὸν Τιμπὼ καὶ τὸ Λουμπέν. Οἱ δύο μοναχοὶ εἶχαν ἀνασηκώσει τὸ ῥάσο τους, εἶχαν μιὰ ποδιὰ μπροστὰ τους, μιὰ πετοῖα κομμένη ἀπὸ τὸ μπρά-

σο κι' ἔπαιζαν ρόλο γκαρσόνι-οῦ. Μὰ ἦσαν συγχρόνως καὶ ἀπόλυτοι κύριοι τοῦ πανδοχείου, ἀπὸ τὰ ὑπόγεια ὡς τὴν

Τέσσερες εὐπατρίδες, καθισμένοι γύρω σ' ἕνα τραπέζι, ἔπαιζαν χαρτιά.

πύλιν τοῦ Τέμπλου καὶ βρέθηκαν μπροστὰ σὲ τὸν πρόστιο τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου, ὁ Μοντωμπάν ἀναρωτήθηκε :

—Μήπως κατὰ τὴν πηγάδι-νομε σὲ Μπανιολέ ;

Δὲν ἐγελάστηκε. Πατὶ πραγματικὰ πῆγαιναν σὲ Μπανιολέ.

Κι' ἐκεῖ στάθηκαν μπροστὰ σὲ τὸ πανδοχεῖο τοῦ «Χοῖρου πὺν κοιμάται». Τὸ πανδοχεῖο φαινόταν βυθισμένο σὲ βαθύ ὕπνο, ὅπως ὅλα τὰ σπῆτια τοῦ προαστείου, τὸ ὁποῖο εἶχαν διασχίσει. Δὲν ἀκούγονταν οὔτε ὁ παραμικρὸς θορύβος, δὲν ἔδω-παν οὔτε μι' ἀχτίνα φωτός.

Ὁ καρδινάλιος χτύπησε μὲ συνηθιστικὸ τρόπο τὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου, κι' ἡ πόρτα μισάνοιξε τόσο ἀκριβῶς, ὥστε ἔβλεπε γιὰ νὰ μὴν μῆσα τὰ ἄλλα, τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τὸ ἄλ-

Κι' ἐπειδὴ ἡ ἀναμονὴ σας μπορεῖ νὰ βαστάξῃ πολὺ, διατάζε-τε νὰ σὰς σεβρίουν νὰ φάτε καὶ νὰ πιτῇ !

Καί, ἀπευθυνόμενος σὲ τὸ Μοντωμπάν, ἐπρόσθεσε :

—Ἀκολουθεῖτε με, κύριε. Οἱ δύο εὐγενεῖς, πὺν χωρίς ἄλλο εἶχαν λάβει ὁδηγίες πρὶν ἐκκινήσουν, κἀθσαν σιωπηλὰ κι' ἀθόρυβα. Ὁ Λουμπέν προχώρησε βιαστικὰ πρὸς αὐτοὺς, χωρίς νὰ ἐσχάσῃ νὰ ρίξῃ μιὰ πρόσχαρη ματιά σὲ τὸ Μοντωμπάν, καθὼς περνοῦσε μπροστὰ του.

—Ἐπιθυμεῖτε νὰ φάτε ἢ νὰ πιτῇ, ἐκλαμπρότατοι ; ρώτησε ὁ μοναχὸς τοὺς δύο εὐγενεῖς. Διατάξατε. Ἐχομε ἐδῶ ἀπ' ὅλα... Ἐχομε περίφημα πα-

στίτσα, ἔχομε...

Ὁ Μοντωμπάν δὲν ἄκουσε τὴ συνέχεια. Ὁ Τιμπὼ, ὁ ὁποῖος τὸν ἔστελνε κι' αὐτὸς τὸ πρὸςάχω χαμόγελό του, σ' ἕνα γνέφισμα τοῦ καρδινάλιου, πῆρε ἕνα φανάρι, πὺν τὸ φῶς τοῦ κρυβόταν ἀπὸ ἕνα σασκί-ριγμένο ἀπὸ πάνω, κι' ὄρχισε νὰ κατεβαίνει τὰ σκαλιά, πὺν ὁδηγοῦσαν στὰ ὑπόγεια. Ὁ καρδινάλιος τὸν ἀκολούθησε, ἀκολουθούμενος κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ Μοντωμπάν, ὁ ὁποῖος κύτταζε προσεχτικὰ τὰ πάντα γύρω καὶ ἀποτύπωνε σὲ μυαλό του τὸ σχέδιο αὐτῶν τῶν ὑπογείων.

Τὰ ὑπόγεια ἦσαν χωρισμένα σὲ δύο πατώματα. Στὸ δευτέρου πάτωμα, βρέθηκαν σ' ἕνα διάδρομο ἀρκετὰ πλατὺ, πὺν τὸ φώτιζαν πυρροί, τοποθετημένοι κατὰ κανονικὰ διαστήματα στὸς τοίχους. Τὸ ἔδαφος ἦταν στρώμενο μὲ πολὺ λεπτὴ ἄμμο, πὺν ἔπιανε ἐντελῶς τὸ θόρυβο τῶν βημάτων. Ἐκεῖ ὁ Τιμπὼ ἔκανε μιὰ βαθεῖα ὑπό-

κλίσι στὸν καρδινάλιο, χαμογέλασε πάλι πρόσχαρὰ στὸν Μοντωμπάν κι' ἀνέθηκε πάλι ἀπάνω, ἀφήνοντάς τους μόνους.

Πάντοτε σιωπηλὸς καὶ πάντοτε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ Μοντωμπάν, ὁ καρδινάλιος προχώρησε σ' αὐτὸ τὸ διάδρομο. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ βήματα, ἔφτασαν σ' ἕνα μέρος, ὅπου ὁ διάδρομος διακλαδιζόταν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ. Αὐτὲς ἡ δύο νέες στοὲς

σκοποι ήταν τοποθετημένοι. 'Ο Μοντωμπάν τους αναγνώρισε άμέσως: "Ήταν οι παλαιοί του γυνάμου Κεντενάς και Μπουκασσέν. Κι' αυτοί τόν αναγνώρισαν στη στιγμή. Κι' άρχισαν άμέσως νά κυττάζουν γύρω τους μέ μία τρομερή άνυπομνησία, σάν νά έψαχναν από πρίν νά βρουν κατά πού θά τ' έβασαν στά πόδια, άν ό Μοντωμπάν τους σκάρωνε πάλι κανένα άσχημο παίγνιδι. Αυτό έκανε τόν ίππότη νά χαμογελάσει.

—Με αναγνωρίζετε; ρώτησε ό καρδινάλιος, άνοίγοντας λίγο τó μανδύα του.

—Μάλιστα, Ύψηλότετε, άποκρίθηκαν εκείνοι, ύποκλινόμενοι μέ σασμαμό.

Καί ό Κεντενάς έπρόσθεσε: —Έχουμε διαταγή νά ύπακούσουμε σέ ό τι ή έκλαμπρότης σας διατάζει.

—Καλά, είπε ό καρδινάλιος. Πηγαίνετε τότε νά σταθίτε στην άρχή της σκάλας και νά μίν άφήσετε νά περάσουν. παρά μόνο αυτούς πού θά σάς δείξουν ένα μετάλλιο, όμοιο μ' αυτό.

Λέγοντας αυτές τις λέξεις, τούς έδωσε ένα μικρό άσημένιο μετάλλιο, πού κρατούσε στό χέρι του. 'Ο Κεντενάς κι' ό Μπουκασσέν ύποκλήθηκαν, και πήγαν άμέσως και στάθηκαν στην ώριμένη τους θέσι.

Μόλις άπομακρύνθηκαν, ό καρδινάλιος πήρε μία άπ' τις άναμμένες λαμπάδες, και τράβηξε γιά τή δεξιά γαλαρία. Δέν βάδισε πολύ. "Ύστερα από λίγα βήματα, σταμάτησε μπρός σέ μία πόρτα, πού βρισκόταν στόν άριστερό τοίχο της γαλαρίας. "Ήταν σιδερένια κι' ή πόρτα αυτή και τó κλειδί βρισκόταν επάνω στην κλειδιονία. Τόστρειψε δυό φορές, έσπωσε την πόρτα, την άνοιξε, και μπήκε μέ τή λαμπάδα στό χέρι.

'Ο Μοντωμπάν είδε ένα ύπόγειο εύρύ, φωτισμένο από έξη λυχνίες. Ύψηλчан εκεί μέσα καμιά δεκαπενταριά καθίσματα, έκ τών οποίων τó ένα ήταν φορδύ σάν θρόνος και τοποθετημένο, σάν θρόνος πάλι επάνω σέ ένα ικρίωμα σκεπασμένο μέ τάπητα, και στό όποιο άνέβαινε κανένας μέ δυό σκαλοπάτια.

Καθώς στεκόταν στό κατώφλι αυτής της πόρτας, ό Μοντωμπάν, μέτρησε άλλες τρείς πόρτες μέσα στην ύπόγεια έκείνη αίθουσα. Ή μία μάλιστα, ήταν ή πόρτα από την όποία μόλις πρό όλίγου είχαν περάσει. Κανένας άκόμη δέν ύπήρχε μέσα στην αίθουσα εκείνη. Καί ήταν φανερό—μέ τόν τρόπο μέ τόν όποιο τήν περιεργάζόντουσαν—ότι ούτε ό καρδινάλιος, ούτε ό Μοντωμπάν την ξαναείχαν δει. "Όταν, λοιπόν, ό καρδινάλιος, μέ μία γρήγορη ματιά έξακριβώσε καλά τή θέσι και την επίπλωσι της αίθούσης αυτής, γύρισε πρós τόν Μοντωμπάν, ό όποιος περίμενε διαταγές, και τού είπε:

—Ίππότε, θά περιμένετε στόν διάδρομο αυτόν, και μπρός σ'

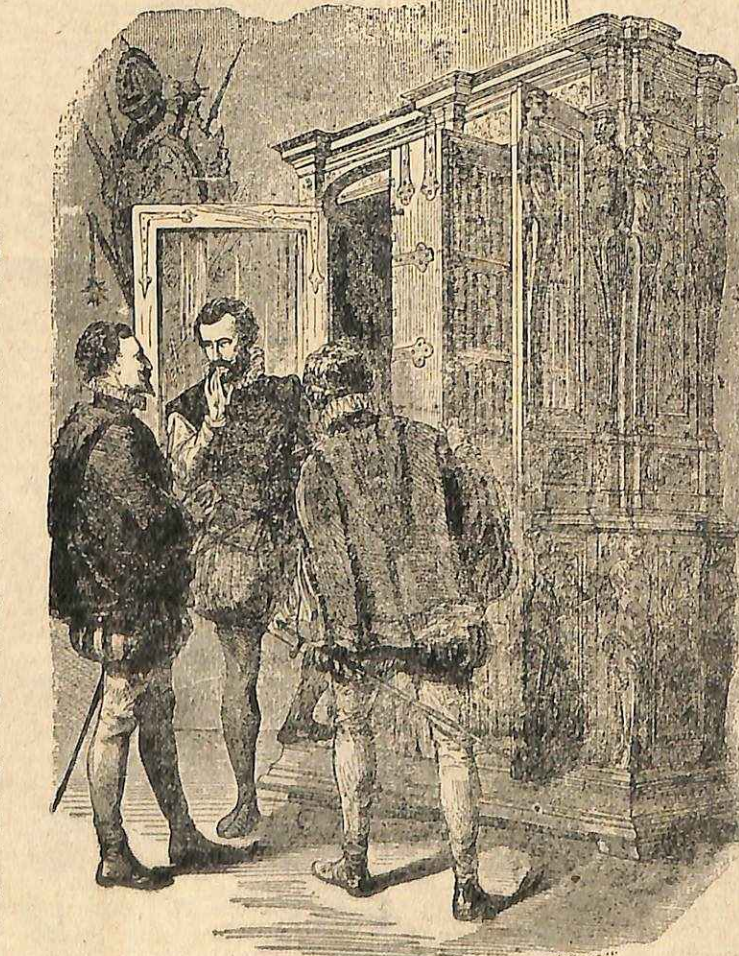
αυτή την πόρτα, όσο νάρθω νά σάς βρώ μόνος μου... 'Όπλισήτε όμως μέ ύπομνη!... Γι' ατί ίσως νά περιμένετε πολλή ώρα!

Χωρίς ύστερα νά περιμένη άπάντησι, τού χαμογέλασε φιλόφρονα κι' έσπρωξε την πόρτα.

'Ο Μοντωμπάν βρέθηκε αυτόν, μπροστά στην κλειστή αυτή πόρτα και μέσα σέ ένα άπόλυτο σκοτάδι. Είχε φύγει άπ' τó μεγάλο ντε Κλινύ μεθυμένος από χαρά, λαχταρισμένος από άνυπομνησία νομίζοντας ότι βάδιζε πρós τή μάχη. Καί καταντούσε τώρα νά καμαρώνει τόν έαυτό του, κλεισμένο σ' έ-

ναν σκοτεινό διάδρομο, όπου άνάσαινε βαρεία έναν άέρα, πού μύριζε μούχλα. Σ' έινε διάδρομο, δηλαδή, πού περνούσε όλο μπροστά από ύπόγεια, τά όποια—γιά ένα προκατειλημμένο μυαλό σάν τó δικό του—μπορούσαν κάλλιστα νά φανούν γιά ύποπτα. Αυτά όλα ήταν γι' αυτόν μία δδυνήρη άπογοήτευσις. "Όλη του ή χαρά σαρπίστικη πειά σέ έρείπια. Καί νοιώθοντας μία βαρεία κακοκεφία νά τόν κυριεύη, μούγκρισε μέ θυμό:

—Χμ... Θά πρόκειται περί συνωμοσίας!... Μία συνωμοσία σκαρώνεται έδω, στην όποία ό καρδινάλιος μέ μπέρδεψε δίχως τή συγκατάθεσί μου... Δίχως καν νά μού ψιθυρίση μία λέξι σχετική... "Α, μά την ψυχή τού άξιοτίμου κυρίου πατέρα μου, ή διαγωγή τού αυτής έινε και πως άξιοίμεμπτη άπέναντί μου, και θά τού ζητήσω έξηγήσεις...

"Όλο αυτό έμπαιναν στό ύπόγειο από μία μεγάλη ντουλάπα, ή όποια στό βάθος της είχε μία μυστική πόρτα.

'Αμέσως τώρα, μάλιστα!

Χούφτωσε τó κλειδί πού βρισκόταν επάνω στην κλειδιονία, κι' έσπρωξε έλαφρά την πόρτα. Δέν πρόλαβε νά την άνοίξη έντελώς. "Ισα-ίσα, την ξανάκλεισε γοργά κι' άπότομα: Είχε ξαναβρή έντωμεταξύ την ψυχραιμία του, και μέ τó συνθησμένο του σαρκαστικό χαμόγελο—στό χέλι του, μουρμούρισε:

—Σέ τί θά τού παραπονεθώ, όμως;... Τί διάβολο!... Μία πού έβγαλα μόνος μου άφέντη στό κεφάλι μου, θά έινε άφέλεια μου νά δυσαρεστούμαι, έπειδή ό άφέντης αυτός μέ κάνει ό,τι θέλει... Φτοό!... 'Εφ' όσον μέ πληρώνει—και μάλιστα γενναιοδωρότατα—έινε δικαίωμα του, και δέν μπορώ νά τού πώ τίποτα... "Ας μίν πουλιόμουν, άν ήθελα νά κάνω ό,τι μού καπνίζει!

"Αρχισε νά γελάη άθόρυβα, μά και πικρά. Κι' έμεινε άρκετή ώρα σκεπτικός, βυθισμένος σέ ρεμβασμούς, ένώ ή πλάτη του άκούμποσε στόν τοίχο και τó κεφάλι του ήταν σκυφτό. Στά τελευταία, άνακλαδίστηκε και ξανάρχισε νά ψάλλη τόν άναβαλλόμενο κατά τού έαυτού του:

—'Αντί νά κάθουμαι έδω και νά κλαψιαρίζω, σάν ήλίθιος πού είμαι, θάκανα καλύτερα νά ένεργήσω μία άνίχνευσι στό ύπόγεια αυτό... Έχω εύτυχώς μπροστά μου λίγον καιρό διαθείμο... "Αλλωστε, κάτι μού λέει πως τά δυό έκατομμύρια βρισκονται δώ μέσα... Καί, ποι-

ός ξέρει;... "Ισως νά βρίσκεται έδω κι' ό φτωχός μου Λανγκρόνι, έπίσης!...

"Έκανε δυό βήματα πρós την κατεύθυνσι της διασταυρώσεως τών διαδρόμων. Σκόπευε νά βρή μία λαμπάδα, γιά νά τού φέγγη. Συγχρόνως σκεπτόταν:

—Είνε βέβαιο, ότι οι ύπόγειοι αυτοί διάδρομοι συνδέουν τó πανδούχειο μέ τó μεγάλο τών κυριών ντε Μπανιολέ... Είνε βέβαιο πειά, ότι άπ' τις κυρίες ντε Μπανιολέ, ή μία έινε ή παλιά βασίλισσα της 'Αργκό... 'Εκείνη, δηλαδή, την όποια οι Τρυάνδοι άποκαλούν—και μέ τί σέβας και μέ τί κρυφή τρομάρα!—'Αλκιντόρ ή Α'... "Η άλλη έινε ή τωρινή βασίλισσα της 'Αργκό... Αυτή, δηλαδή, την όποια οι Τρυάνδοι όνομάζουν άπλως 'Αλκιντόρ, και την όποια ξέρω κι' έγω ύπό την άνδρική της μεταφράσι και τó πλαστό όνομα 'Ζάν ντε Μωμπέρ!... Είνε βέβαιο, ότι τά δυό αυτά έκατομμύρια πού έκλεισαν άπ' τόν βασιλέα, και τά όποια θά έινε κρυμμένα κά-

που έδω μέσα, προορίζονται γιά προίκα της τωρινής αυτής βασιλίσσης της 'Αργκό, ή όποια δνειρεύεται νά γίνη βασίλισσα της Γαλλίας κι' αυτόκράτειρα... "Ε, δέν ζητάει δηλαδή, ή καυμένη, και πολλά πράγματα!... "Όστόσο, έινε άωροπο τó όνειρό της αυτό, μά την πίστι μου!... "Όλ' αυτά πού σκέφτηκε, μού φαίνονται λογικά και άλληλένδετα σάν τούς κρίκους μιάς αλυσίδας... Τά είχα προαισθανθί, άλλωστε, από καιρό, κι' όμως θεληματικά μου τυφλωνόμουν, νομίζοντας τ'α γιά άπίθανα... Κι' έπίσης άπ' όλ' αυτά συμπεραίνω, ότι δέν θά κάνω φρόνιμη δουλειά νά έμπιστευθώ στη φαινομενική έρημια αυτών τών τόπων έδω... "Εδώ βασιλεύει ή βασίλισσα της 'Αργκό, ή όποια έξάπατος θά έξασκη από κάπου—μέ άπαράτηρητα όργανά της—μία επίβλεψι άόρατη μέν, αλλά τολύ άγρυπνη... "Όστε, άν άρχίσω τώρα τούς άνιχνευτικούς μου περιπάτους, μέ μία λαμπάδα άναμμένη στό χέρι, γρήγορα θά μέ ανακαλύψουν και θά μέ 'τσουβαλιάσουν!... Τί πρέπει λοιπόν νά γίνη;... Δέν ξέρω άκόμα... "Αλλά αυτό πού έχω ύποχρέωσι νά κάνω—σάν ένας γνήσιος εύπατρίδης—έινε νά έμποδίσω μέ κάθε θυσία τήν έκπλήρωσι αυτού τού τερατώδους σχεδίου: Νά άνεβή δηλαδή στόν θρόνο της Γαλλίας μία άρχηγίνα κοινών λοποδυτών, και νά μεταφερθί έτσι ή οικτρή Αύλή τών Θαυμάτων μέσα στη λαμπρή Αύλή της Γαλλίας!...

Μονολογώντας έτσι ό Μοντωμπάν, εισχωρούσε συγχρόνως πρós τó έσωτερικό τού διαδρόμου. Έμπιστευόταν στην όξυδερκεια τών ματιών του, τά όποια ήταν τόσο διαπεραστικά, ώστε έβλεπαν καλούτσικα και στό σκοτάδι. Σέ λίγο όμως βρέθηκαν μπρός σέ τόσο πιχτή σκοτεινιά, ώστε θά μπορούσε κανένας νά τήν κόψη μέ τó μαχαίρι. "Εδώ ό Μοντωμπάν τά

βρήκε πραγματικώς «σκούρα». Γιά νά βεβαιωθεί πού ήται, και γιά νά μίν άποπλανηθί, έ-άπλωσε τά χέρια του ψαχουλεύων, και βάδιζε τώρα τοίχο-τοίχο. Σύμφωνα μέ τόν αριθμό τών βημάτων του, τά όποια είχε τήν πρόνοια νά μετρήση, ύπολόγιζε ότι θά είχε προχωρήσει ώς σαράντα μέτρα. Κατά τή διάρκεια της πορείας του, τó χέρι του, τó όποιο διαρκώς πασάτευε τόν τοίχο, είχε συναντήσει άρκετές πόρτες. Σέ κάθε μία άπ' αυτές σταματούσε, τις δοκίμαζε, κι' έξακρίβωνε ότι καμιά τους δέν ήταν κλειδωμένη: "Όλες ύποχωρούσαν, όλες άνοιγαν μέ τήν πρώτη ώθησι τού χεριού του.

Σκέφτηκε τότε, ότι τά έκατομμύρια βεβαίως δέν θά βρισκόντουσαν πίσω από αυτές τις πόρτες, ή όποιες άνοιγαν τόσο εύκολα. "Απόφυγε νά έξακριβώση τó πού έμπαινε κανένας, μέ τις πόρτες αυτές. Συλλογιζόταν, πολύ φρόνιμα άλλωστε, ότι ήταν άνώτερο νά διακινδυνεύση—χωρίς σοβαρή άφορμή—νά παραπλανηθί μέσα στόν λαβύρινθο τών διαδρόμων εκείνων και τών ύπογείων, τά όποια εύρισκε τώρα πολύ πύδ πολυάριθμα από όσο τά νόμιζε εκ πρώτης όψεως. Κι' άρχισε μάλιστα νά σκέπτεται, ότι δέν έκανε καλά—ίσως—νά πλανιέται και τώρα έτσι, δίχως φώς και σέ μέρη τά όποια τού ήταν τελείως άγνωστα. Καί θά ήταν πολύ τυχερός, άν δέν είχε κιόλας μερδευσί σ' αυτούς τούς σκοτεινούς λαβυρίνθους.

"Έκανε λοιπόν μεταβολή, και βιάστηκε νά έπιστρέψη έκε, άπ' όπου ξεκίνησε όσο γρήγορα τού έπέτρεπε τó σκοτάδι. Φοβόταν έπίσης, μήπως τυχόν ό καρδινάλιος τόν είχε άναζητήσει. Πρέπει δέ νά πιστέψουμε, ότι είχε άπομακρυνθί περισσότερο από όσο νόμιζε, γι' ατί παραξενευόταν πού άγρυπνε άκόμη νά δει τήν άμυδρή λάμψι τών λαμπάδων, ή όποιες φωτίζουν τόν διάδρομο της εισόδου.

"Αρχίζει τώρα ν' αναρωτιέται μήπως είχε χαθί πραγματικά, όταν επί τέλους ξεχώρισε μπροστά του—κι' άρκετά μακριά—ένα άμυδρό φώς. "Όσο γενναίος κι' άν ήταν, έβγαλε ώστόσο στεναγμό άνακουφίσας. "Οδηγημένος τώρα άπ' τó φώς αυτός, μάκρυνε και τάχυνε τó βήμα του. και μπόρεσε νά κατευθυνθί πρós τά κεί μέ περισσότερη σιγουριά. "Επί τέλους έφθασε στό σταυροδρόμι. Μά παρετήρησε τότε, ότι έφθανε έκε, άπ' τόν άριστερό διάδρομο.

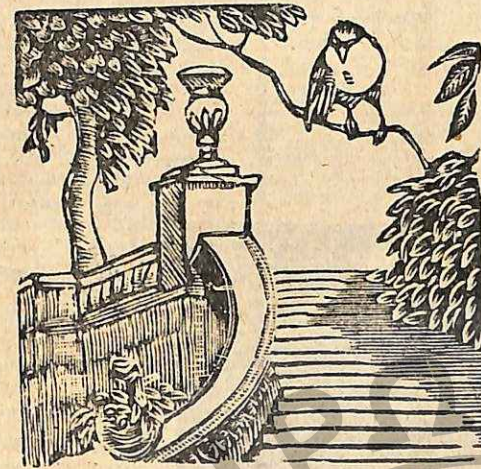
—"Όστε, έκανα κύκλο, λοιπόν! μουρμούρισε... "Όλο άκουστέρα έστρίβω, στό δοξάμο μου, δίχως νά τó αντίληφθώ και Κύριος οίδε πόσες φορές... "Όστε γι' αυτό μού φάνηκε ό δρόμος τόσο μακρός!

Προσέτρεσε ζωηρά τó φώς, γιά νά φάσση στην ώρισμένη θέσι του. Διασχίζοντας τó σταυροδρόμι, έρριξε μία μηχανική ματιά πρós τó μέρος της σκάλας, όπου ό καρδινάλιος είχε τοποθετήσει τόν Κεντενάς και τόν Μπουκασσέν γιά φύλακες. Οι δυό αυτοί μπράβοι βρισκόντουσαν άκόμη στη θέσι τους. Μόνο, πού είχαν μαζί τους, τώρα, καμιά δεκαριά άπ' τούς ανθρώπους τους.

Αυτό βύθισε σέ σκέψεις τόν Μοντωμπάν, ό όποιος μουρμούρησε:

—"Αν αυτοί οι μπράβοι βρίσκονται έδω, θά πη ότι ό βαρώνος ντε Βίλλ θά βρίσκεται κάπου έδω κοντά... Κι' άν βρισκεται έδω κοντά ό βαρώνος μέ τούς μισοφόρους αυτούς δολοφόνους του, θά πη ότι κι' ό διάδοχος έινε μαζί του... "Ω, διάβολο!... "Εχω τήν προαίσθησι, ότι τά πράγματα άρχίζουν νά σκουραίνουν... γιά μένα, τουλάχιστον!...

"Ανοιγοκλείνοντας τά ρουθούνια του σάν λαγωνικό, μυρίζοντας τή συμπλοκή στόν άέρα, διώρρωσε μέ μηχανικό—άλλά και βιαότατο κίνημα—τόν ζωστήρα τού σπαθιού του,

βεβαιώθηκε ότι τó λεπίδι πηγαινερχόταν άνετα μέσα στη θήκη του, και στό χέλι του φάνηκε τó ψυχρό και τρομερό εκείνο χαμόγελό του. μέ τó όποιο ύποδεχόταν πάντα τούς έχθρους του, όρατους κι' άόρατους. Μέ δυό-τρείς δραστικές άκόμη, βρέθηκε επί τέλους μπρός στην πόρτα, όπου είχε τοποθετηθί πρό όλίγου άπ' τόν καρδινάλιο.

Μά τότε, κεραυνώθηκε από κατάπληξι: Αυτή την πόρτα, καθώς θυμούμαστε, την είχε μισοανοίξει προηγουμένως ό καρδινάλιος Λωρραίνης, τόν Ζάν ντε Μωμπέρ—γιά τόν όποιο δέν λοχόνε ντε Λόζ, τόν καρδινάλιο της Λωρραίνης, τόν Ζάν ντε Μωμπέρ—γιά τόν όποιο δέν έβλεπε παραξενεύτηκε πού τόν έβλεπε εκεί—και δυό άλλα άκόμη πρόσωπα, τών οποίων τά όνόματα άγνοούσε.

"Όλοι αυτοί έμπαιναν μέσα στό ύπόγειο από μία μεγάλη ντουλάπα τού διαδρόμου, την όποια δέν είχε προσέξει προηγουμένως ό Μοντωμπάν κι' ή όποια είχε στό βάθος της μία κρυφή πόρτα.

Ασφαλώς ό ίππότης ντε Μοντωμπάν ήταν γενναίος. Μά ακριβώς γι' ατί ήταν τόσο έξαιρετικά γενναίος, ήξερε κιόλας νά δείχνεται φρόνιμος και συνε-

κρίτα ό,τι ήθελε νά τού κρατήσουν μυστικό, μία πού τόν τοποθέτησαν έξω από μία κλειστή πόρτα. Πρέπει όμως νά πιστέψουμε, ότι ή έπιφυλάξεις του αυτές, καθώς κι' ή αντίληψη του γιά τήν περίφημη άποστολή του, είχαν ύποστη κάποια μεταμόρφωσι κατά τή διάρκεια της έκδρομής του εκείνης στούς δλοσκότεινους ύπογείους διαδρόμους. "Επίσης, κι' ή παρουσία τών μπράβων τού διαδρόμου, έκει, έύνησαν τήν ύποψία στό μυαλό του. Γι' αυτό τώρα, αφήνοντας στην άκρη τις λεπτότητες και τή διάκρισι, πλησίασε και πάλι στό μισοάνοιγμα της πόρτας, και κόλλησε έκεί τó μάτι του: Διψόζε νά δει και νά άκούση!...

Είδε τόν διάδοχο. Καθισμένος στόν θρόνο, τόν όποιο άναφέραμε πιο πάνω, έκανε καθήκοντα προέδρου—μέ ύφος πλήξεως και μέ άήσυχη και τρομαγμένη τή ματιά του—σε μία συνέλευσι δώδεκα περίπου προσώπων. Μεταξύ αυτών, ό Μοντωμπάν γνώρισε τόν ντε Βίλλ,

τός όταν τó καλούσε ή περίστασις. "Ενωσεται, όμως, κι' όταν δέν τύχαινε νά τόν πιάσουν τά «μπουρίνια» του, γι' ατί τότε έστέλνε στόν κόρακα και σίνεσι και φρονιμάδα, κι' έπεφτε στόν κίνδυνο μέ τά μούτρα. Βλέποντας λοιπόν τόν διάδοχο, κι' εκείνους πού τόν περιστοιχίζαν, είπε μέσα του:

—"Αν βάλω τó πόδι μου μέσα σ' αυτή την αίθουσα, είμαι χαμένος άνθρωπος... "Οσηδήποτε παντοδυναμία και νάχη ό καρδινάλιος, δέν θά μπόρεση νά μέ σώση!... "Ο διάδοχος πού θέλει τόν θάνατό μου—άπό πανούκλα μάλιστα, άν έινε δυνατόν!—θά έξαπολύση έναντιόν μου όλο του τó σκυλλολόγι... Είνε δώδεκα έδω μέσα, και δώδεκα οι μπράβοι τους έξω από τή σκάλα... Θά τρέξουν κι' εκείνοι παρευθός—μόλις κανένας από αυτούς βάλλει τις φωνές—και θάχω νά κάνω μόνος μου έγώ μέ είκοσιτέσσερες λυσσασμένους... Χμ!... Σάν πολλοί θά μού πέσουν, και τó καλύτερο πούχω νά κάνω, έινε νά «στρίβω» έπιτήδεια και γρήγορα!...

Αυτό πραγματικώς ήταν τó καλύτερο πού είχε νά κάνη. Κι' ήταν έτοιμος νά πραγματοποιήση άμέσως τή σκέψι του. Μά ξαφνικά, καρφώθηκε στη θέσι του και τέντωσε τó αυτί του, γι' ατί ό καρδινάλιος έκείνη τή στιγμή, έλεγε μέ στόμφο και έπισημότητα:

—Τό «ζωντανό σιλιέττο», τó όποιο θά χτυπήση τόν βασιλέα Φραγκίσκο, περιμένει κιόλας πίσω από αυτή την πόρτα! (Και μέ τó χέρι του έδειχνε συγχρόνως τήν πόρτα, π'ίσω άπ' τήν όποια στεκόταν ό Μοντωμπάν). Περιμένει μάλιστα νά τού δώσω τις τελευταίες οδηγίες μου... Βασίζουμαι άπόλυτα σ' αυτόν, κι' έγγυώμαι συγχρόνως άπέναντί σας γι' αυτόν... "Εννοία σας, και τó χέρι του θά χτυπήη άτρόμητα και σίγουρα... Είμαι τόσο βέβαιος, ώστε από τώρα—κι' έκτελώντας χρέη κήρυκος—φανάζω, κύριοι: "Ο βασιλέας απέθανε... Ζήτω ό βασιλεύς!

Κι' όλη ή συνέλευσις ζήτη-κραύγασε τότε βροντερά:

—Ζήτω ό 'Ερρίκος ό Β'!... Αυτά λοιπόν τά λόγια άκούσε ό Μοντωμπάν, κι' έμεινε καρφωμένος στη θέσι του, αντί νά φύγη. Τά τρομερά αυτά λόγια πού άκούσε, τού φάνηκαν σάν ένας παταγώδης μπάτσος, πού τού κατάφερε κάποιος έξαφνικά στό μάγουλό του μέ όλη τήν δύναμι. "Απόμεινε γιά μία στιγμή άνατριχιασμένος, κίτρινος, μέ στόμα άνοιχτό, κι' ένώ τó κορμί του συγκλονιζόταν σπασμωδικά, τά χέλι του τραυλιόταν:

—Τό ζωντανό σιλιέττο είμ' έγώ!... "Εγώ! "Όποτε ήθελε νά μέ καταστήση μισθώτο δολοφόνο!... "Εμένα!... "Αχι, τόν άχρεό!... Τόν κανάγια!... Τόν βρωμιάρη!...

(Ακολουθεί)

ΜΙΑ ΑΓΓΛΙΔΑ... ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΣ!

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ

Η δραματική περιπέτεια μίας φωτογράφου στην 'Αφρική. Η μίς Μπέσσυ Θόμψον και τα θηρία της Κένυα. Μία επίσκεψις στους καννιβάλους του Καβιρόντο. Η μοιραία επίδραση των λεονταριών. Η τολμηρή 'Αγγλίδα αιχμάλωτος των καννιβαλών. Η τραγική «δοκιμασία του φειδίου», κλπ.

ΟΝ περασμένο μήνα γύρισε στο Λονδίνο από την 'Ανατολική 'Αφρική η μίς Μπέσσυ Θόμψον, η ηρωίδα μιας από τις πιο δραματικές περιπέτειες που μπορούν να τύχουν σ' έναν εξορυσ-

νητή. Η μίς Μπέσσυ Θόμψον, διάσημος καλλιτέχνης φωτογράφος, ανέλαβε εδώ και δυο χρόνια να φέρει σε πέρας μια παραπολιτική αποστολή. Ένα μεγάλο φωτογραφικό πρακτοεριο του Λονδίνου της ανέθεσε να πάρει φωτογραφίες κάθε ζώου και κάθε θηρίου που ζει μέσα στη ζούγκλα της Μαύρης 'Ηπειρου.

Η τολμηρή λοιπόν 'Αγγλίδα παρατάθηκε στην Ερυθρά η' έφτασε στην Κένυα της 'Αφρικής, μια από τις άγριες αποικίες, της οποίας, καθώς ήξερε από τις πληροφορίες, που είχε συγκεντρώσει, τα παρθένα δάση της ήταν γεμάτα από όλα τα γνωστά κ' άγνωστα θηρία.

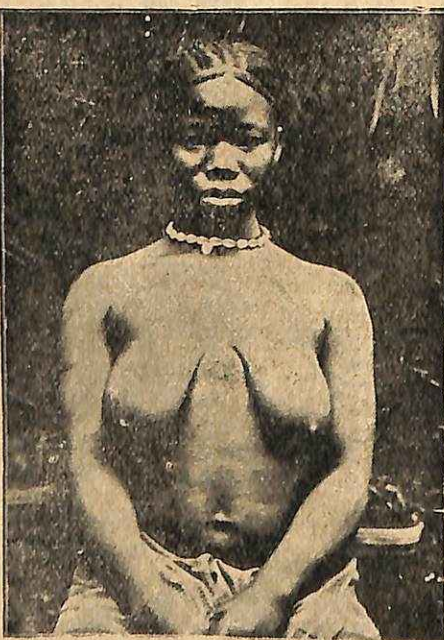
Στο Ναϊρόμπι, ωστόσο, έμαθε άκωχη από τους ιθαγενείς ότι η Βορειοανατολική περιοχή της Κένυα, εκείνη που είνε κοντά στη λίμνη της Βικτορίας, θα την ενδιαφέρει περισσότερο από κάθε άλλη, τόσο γιατί ήταν σχεδόν άγνωστη, όσο και γιατί το κινγκίρι ήταν εκεί πέρα πιο άφθονο από αλλού.

Μα παρουσιάζονταν μια μικρή δυσκολία. Οι ιθαγενείς αυτής της άγριας περιοχής του Καβιρόντο, όπως λέγεται, είναι άκωχη καννιβάλοι. Πρώτα όλων άκωχη χρόνων καμιά εξιστημονική αποστολή δεν τολμούσε να πλησιάσει στα δάση τους, γιατί όσοι τολμούσαν έπαιρναν θάνατο ή γινόντουσαν από ζώα ή από ανθρώπους. Οι ιθαγενείς του Καβιρόντο τους καταβολογούσαν δίχως πολλές διακρίσεις, ευχαριστώντας τους παρόξενους θεούς τους που τους έστειλαν ένα τόσο νόστιμο κινγκίρι! Οι 'Αγγλοι της Κένυα βέβαια προσπάθησαν να ξεκαθαρίσουν βίτη την περιοχή απ' αυτούς τους τελευταίους καννιβάλους που υπάγονταν ακόμη στην 'Αφρική, μα το Καβιρόντο είνε τόσο μυστηριώδες κ' έτσι τόσο πανική κ' αδιαπείστα δάση, ώστε οι άνθρωποφάγοι τα κατάφεραν πάντα να εξαφανίζονται από τα μάτια τους και να μένουν κρυμμένοι τόσο καλά μέσα στη ζούγκλα, ώστε οι 'Αγγλοι πείσθηκαν ότι τέλος οι ιθαγενείς τους ήταν ένας θόλος, μια παράδοσις και τίποτε άλλο.

Παρ' όλους όμως αυτούς τους ανδρών, η μίς Μπέσσυ Θόμψον δεν δίστασε καθόλου να ξεκινήσει για το Καβιρόντο, έχοντας ως μό-

νη συντροφιά της δυο μαύρους οδηγούς.

Τό ταξίδι, τόσο εύκολο στην άρχη, έγινε όποτε από λίγο παραπολιτικό. Οι δυο μαύροι τραβούσαν μπροστά κ' άνοιγαν δρόμο μέσα στη ζούγκλα με τα σκευή τους. Τέλος, όμως, έφτασαν στις όχθες της λίμνης Βικτορίας και εκεί πέρα έστησαν τις σκηνές τους, κοντά σ' ένα μικρό χωριό ιθαγενών. Κι' έτσι από το πρωί της άλλης μέρας η μίς Θόμψον άρχισε τη φωτογράφιση των θηρίων, που μα την αλήθεια, ούτε εύκολο, ήταν, ούτε και άβανδυνο. Για να φωτογραφήσει έναν πάνθηρα π. χ. αναγκάστηκε να παρακολουθήσει από δυο δολοφονίες μέρες τα ζώα του και τέλος να φτιάξει έναν κρυφώνα κοντά στην όχθη της λίμνης, όπου συνήθιζαν να πηγαίνουν τα άγρια θηρία για να ποτισθούν. Μ' αυτόν τον τρόπο, η τολμηρή 'Αγγλίδα πέτυχε να φωτογραφήσει όλα σχεδόν τα ζώα της περιοχής αυτής κ' ετοιμαζόταν να ξεκινήσει στην άγρια αποστολή, όταν άξαφνα συνέβη κάτι που δεν τό περιμενε: μια νύχτα, δυο λεονταρία μπήκαν απότομα στο χωριό

Καννιβάλοι της Κένυα

των ιθαγενών και κατασπάρξαν τέσσερες γυναίκες και δυο παιδιά. Έπειτα λοιπόν η μίς Θόμψον λίγες μέρες πριν είχε φωτογραφήσει μερικά λεονταρία, όπως είχαν διηγηθεί οι μαύροι οδηγοί της στους ιθαγενείς, οι μάγοι του χωριού άρχισαν να διαδίδουν ότι τα λεονταρία του κατασπάρξαν τις γυναίκες και τα παιδιά ήταν εκείνα που είχε φωτογραφήσει η 'Αγγλίδα: και την άνταρση τους, η μίς Μπέσσυ Θόμψον δεν δίστασε καθόλου να ξεκινήσει για το Καβιρόντο, έχοντας ως μό-

νη συντροφιά της δυο μαύρους οδηγούς.

Με δυο λόγια, οι ιθαγενείς του χωριού την κατηγορούσαν ως αιτία της κακοτυχίας της και την έλεισαν μέσα σε μια καλύβα μαζί με τους οδηγούς της για να την υποβάλουν στην άλλη μέρα στη δοκιμασία του φειδίου. Μ' αυτόν τον τρόπο θα κατάφεραν να ξεουδετερώσουν την μαγική δύναμη της και να την εξαγνίσουν από τα κακά πνεύματα που είχαν φωλιάσει μέσα της και την έσπρωχναν διαρκώς να κάνει το κακό.

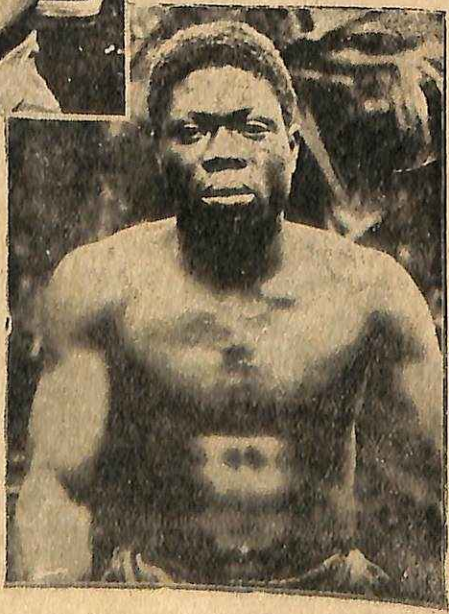
Με την περφόρη δοκιμασία του φειδίου θα λινότανταν όλα τα μάγια της.

Την άλλη μέρα στη μεγάλη πλατεία του χωριού συγκεντρώθηκαν όλοι οι ιθαγενείς με τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους. Οι μάγοι μπροστά στα ξόανα των θεών ούρλιαζαν τις προσευχές και τους εξορκισμούς τους και κάθε τόσο έβορρουν κ' από ένα ζωντανό θύμα (ένα πουλί ή ένα μικρό ζώο) στη φωτιά που έκαιγε πιο πέρα, για να εξειμενίσουν τα κακά πνεύματα. Έπειτα, ο πιο γέρος από τους μαγούς χάρηκε για μια στιγμή μέσα στην καλύβα του.

Όταν ξαναγύρισε, είχε τυλιγμένο γύρω στο λαιμό του ένα μεγάλο φαρμακερό φειδί που κρατούσε σφιχτά το κεφάλι του για να μη τον δαγκώσει.

Έπειτα, άρπασε το φειδί κατά γής κ' ενώ οι άλλοι μάγοι το γοήτευαν με τους πρωτόγονους αιμούς τους, πήγε κ' έφερε στη μέση της πλατείας τον ένα από τους μαύρους οδηγούς της μίς Μπέσσυ Θόμψον για να τον υποβάλει στην τραγική δοκιμασία.

Οι άλλοι μάγοι τότε σταμάτησαν το γοήτευμα και το φειδί άρχισε σιγά-

σιγά να τυλίγεται γύρω στο σώμα του μαύρου οδηγού, ο οποίος ήξερε ότι αν έκανε την παραμικρή κίνηση ήταν χαμένος. Στάθηκε λοιπόν ακίνητος, σαν να είχε ξυλιάσει, δίχως να παίρνει την ανάσα του. Το φειδί, έκανε αργά το γύρο του κορμιού του και ξανακατέβηκε στη γη για να ξεκαλυφθεί προστά στα πόδια των μαγών. Ο μαύρος οδηγός ήταν άδωτος: το φειδί δεν τον πείραζε γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο.

Έπειτα, ήρθε η σειρά του δεύτερου μαύρου. Μα ο δυστυχισμένος οδηγός ήταν τόσο τρομοκρατημένος, ώστε την τελευταία στιγμή έχασε πιά την ψυχραιμία του κ' άρχισε να σπαράζει σαν να ήθελε να διαλύσει το φειδί από πάνω του. Έκείνο τότε, μ' ένα άπαιστο σφύριγμα κάρφωσε τα φαρμακερά δόντια του στο λαιμό του οδηγού.

Ο μαύρος, μ' ένα άγριο ουρλιαγμα, σωριάστηκε καταγής σφαδάζοντας από τους πόνους κ' ύστερα από λίγη ώρα ξεπρήχισε. Ο ένας τότε από τους μαγούς, ο πιο γέρος, άρχισε να φωνάζει σ' όλους τους ιθαγενείς ότι ο ένας από τους ενόχους ήταν αυτός ο μαύρος! Ήταν ολοφάνερο!

Την ίδια ώρα δοκιμασία έπρεπε να υποστεί κ' η μίς Μπέσσυ Θόμψον, μα οι μάγοι έλεγαν εκείνη τη μέρα να μην έχουν άλλο ιερό φειδί. Εκείνο που είχε δαγκώσει το δεύτερο οδηγό δεν είχε πια άλλο φαρμακό στα δόντια του.

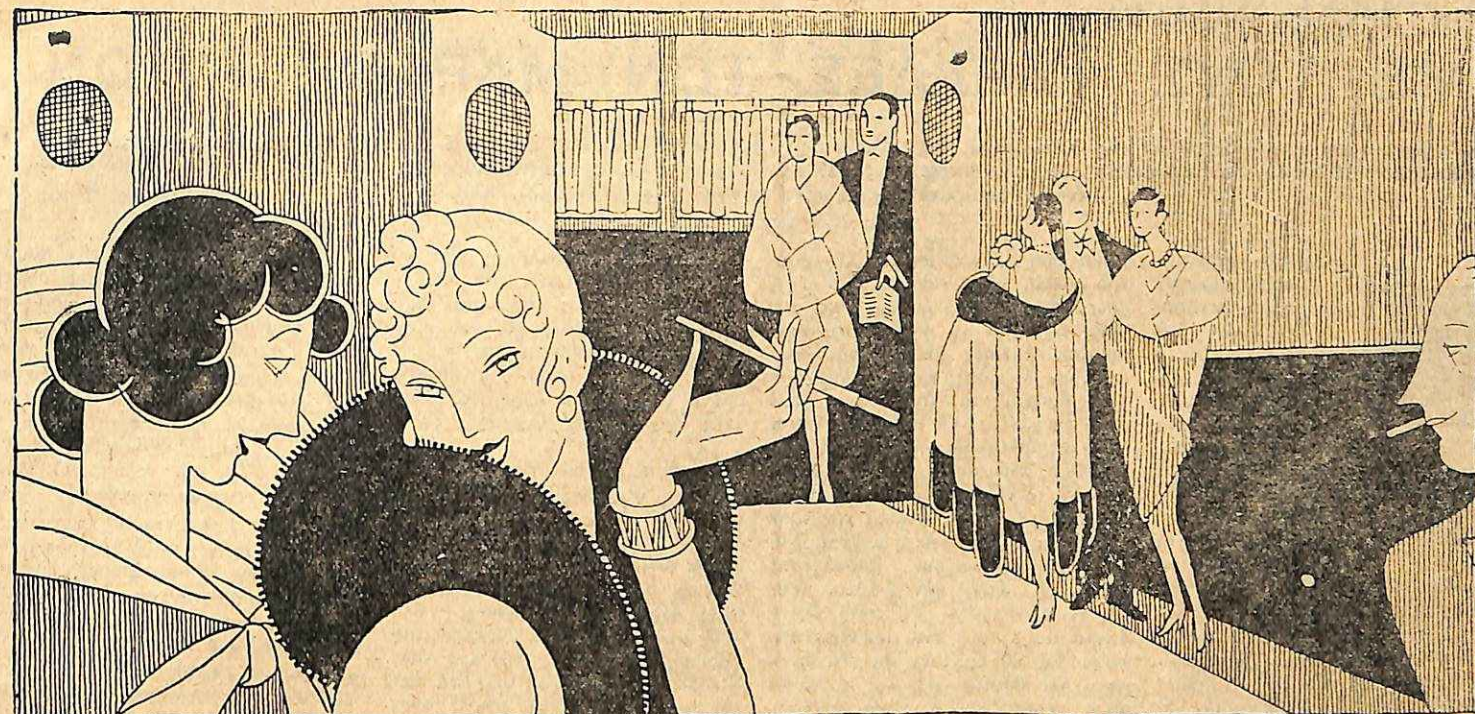
Ο πρώτος οδηγός τότε, που διατηρούσε πάντα την ψυχραιμία του, κατάλαβε πως μπορούσε να σώσει την 'Αγγλίδα και με το κύρος που του έδινε η αναμφισβήτητη παιδεία του, έξήγησε στους μαγούς, ότι ο μόνος ένοχος ήταν ο σύντροφός του, γι' αυτό δε άκριτως το φειδί δεν φάει το φαρμακό του για την 'Αγγλίδα, αλλά, δάγκωσε αυτόν. Χρειάζεται, λοιπόν, καμιά άλλη πιο τρανή απόδειξις;

Οι ιθαγενείς του Καβιρόντο πίστεψαν τον μαύρο οδηγό, μα για να ξεδιαλυθεί κάθε αμφιβολία, η μίς Μπέσσυ Θόμψον έπρεπε να υποβληθεί σε μια φριχτή δοκιμασία: να λάβει κ' αυτή μέρος στο καννιβαλικό συμπόσιό τους!

Κι' αλήθεια ο ένοχος οδηγός της, όταν νύχτωσε καταβοχτιστηκε από τους ιθαγενείς του χωριού. Η μίς Μπέσσυ Θόμψον λοιπόν, παρ' όλη τη φριχτή της αναγκάστηκε να δοκιμάσει αυτή το κορμί του μαύρου, που της προσέφερε ο φύλαρχος των ιθαγενών του Καβιρόντο για να μπορούσε έτσι να ξεκαθαρίσει την άλλη μέρα στο Ναϊρόμπι, αν άνωμας στους συμπατριώτες του.

Περαιτό είνε τώρα ν' αναφέρουμε ότι η 'Αγγλίδα, έφημερίδες άδοξαστευσαν μικρές περιγραφές αυτής της εκπληκτικής περιπέτειάς της μίς Θόμψον κ' ότι η έκθεσις των φωτογραφιών της που άνοιξε αυτές τις μέρες στο Λονδίνο έσημειωσε μια θορυβώδη επιτυχία.

ΛΑΜΠΕΡΤΟ ΚΟΚΚΙ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MIGUEL ZAMACOIS

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Όλη την ημέρα του ο Λουδοβίκος, σκαφέ αυτοκινήτου, την έχασε με οικογενειακές υποθέσεις. Γι' αυτό, εξαιρετικώς, αποφάσισε να ξεγασθεί τη νύχτα.

Αλλά δεν είχε τύχη. Άφου περμήνε δυο ώρες στη λεωφόρο Σαιν-Μαρτέν, βρήκε τέλος έναν πελάτη που τον άφησε στην άκρη του Πασσύ. Κι' έλο-δλο το φιλοδώρημά του ήταν ένα φράγκα! Ο πελάτης προφασίστηκε πως δεν είχε άλλα φιλιά, και πως τέτοια ώρα — ήταν μεσάνυχτα περασμένα — δεν βρίσκει κανέναν σ' αλλιάξη έκαστοσάριζο στο Πασσύ.

Έτσι, ο Λουδοβίκος έμεινε αποκαρδιωμένος, μέσα στο έρημο σκοτάδι. Τι να κάνει; Πού να βρει πελάτη για να βγάλει κάτι; Με τρία σφυρήλατα της σειρήνας έφείρασε την αναμνηστική του και την έλιπα του. Πώς ξέρε; Ήσως κανένας αργοπορημένος επιβέρνα στο χωριό του και θα ζούσε ήσυχος. Είχε βρεθεί τη δουλειά κ' έκανε. Να, βέβαια, ένας σκαφέ έχει την υπόληψή του, όπως και κάθε άνθρωπος που ανακατεύεται με μηχανές... Αλλά και πόσα βλάσανα! Πόσες φορές μια βλάβη της μηχανής, καταμεσής στον δρόμο, τον τσάκισε έλεεινά οικονομικά! Καλύτερα ήταν τότε που ήταν άεξος. Είχε το αλογάκι του, τον «Κονκί» του, μια καλή συντροφιά δηλαδή. Ένώ τώρα περμήνε καθισμένος στο αυτοκίνητο, με συντροφιά τη μηχανή...

Με τη σκέψη αυτή, γύρισε στην πραγματικότητα. Μα! Τόση ώρα ήταν εκεί και κανένας δεν είχε κατεβή ακόμη από το μεγάλο σπιτί. Έπατέλους αυτοί οι άνθρωποι θα έφμερόνταν εκεί πάνω; Μα έτσι είνε: Οι νέοι, βλέπεις, τώρα δεν πάνε να κοιμηθούν, πριν ξημερώσει... Χορό και φαγοπάτι... Να τοίστελναν τοιλάχιστον κ' αυτοί τους κάτι, έτσι για μέλι... Μα πόσα και γιατί θα τον συλλογιζόταν;

Τους πρώτους καλεσμένους, που θα κατέβαιναν.

Σταμάτησε το αυτοκίνητό του έξω απ' την πόρτα κ' αυτός πήγε στο αντικρινό πεζοδρόμιο, για να προσπαθήσει να διακρίνει τους χορευτές. Τα φωτισμένα παράθυρα ήταν στο τέταρτο πάτωμα και το μπαλκόνι τον έμπόδιζε να δει τίποτα άλλο, έσπας από τα πόδια πολλά φώτα. Αποφάσισε λοιπόν να περμήνε. Κάθισε στο αυτοκίνητό του κ' άρχισε να συλλογίζεται. Τι άλλο μπορεί να κάνει κανένας μέσα σε ένα αυτοκίνητο που στέκεται, παρά να συλλογίζεται!

Ο νοός του έτρεχε δώ κ' εκεί. Συλλογιζόταν τις διατυπώσεις που χρειαζόντουσαν για να πάρη τα τετρακόσια φράγκα από την κληρονομιά του θείου του 'Ενσέτου. Καί τι ήταν κ' αυτό. Χρήμα που δεν τό περιμενε. Με αυτά και με κάτι οικονομίες που είχε, θάπαιρνε μια ταβέρνα στο χωριό του και θα ζούσε ήσυχος. Είχε βρεθεί τη δουλειά κ' έκανε. Να, βέβαια, ένας σκαφέ έχει την υπόληψή του, όπως και κάθε άνθρωπος που ανακατεύεται με μηχανές... Αλλά και πόσα βλάσανα! Πόσες φορές μια βλάβη της μηχανής, καταμεσής στον δρόμο, τον τσάκισε έλεεινά οικονομικά! Καλύτερα ήταν τότε που ήταν άεξος. Είχε το αλογάκι του, τον «Κονκί» του, μια καλή συντροφιά δηλαδή. Ένώ τώρα περμήνε καθισμένος στο αυτοκίνητο, με συντροφιά τη μηχανή...

Με τη σκέψη αυτή, γύρισε στην πραγματικότητα. Μα! Τόση ώρα ήταν εκεί και κανένας δεν είχε κατεβή ακόμη από το μεγάλο σπιτί. Έπατέλους αυτοί οι άνθρωποι θα έφμερόνταν εκεί πάνω; Μα έτσι είνε: Οι νέοι, βλέπεις, τώρα δεν πάνε να κοιμηθούν, πριν ξημερώσει... Χορό και φαγοπάτι... Να τοίστελναν τοιλάχιστον κ' αυτοί τους κάτι, έτσι για μέλι... Μα πόσα και γιατί θα τον συλλογιζόταν;

— Ποιά έσπερις; — Νά, εκεί πάνω, που είνε φωτισμένα τα παράθυρα.

— Μα, να πάρη η εγχή! Φώναξε τότε ο υπηρέτης, σηκώνοντας το κεφάλι του προς το τέταρτο πάτωμα. Απομύνησα από χθές άνωμένα τα φώτα!

Κι' έφμε βιαστικώς. Κρύος ιδρώς περμήνε τον Λουδοβίκο. Περμήνε εκεί έξη ώρες, κ' ο μόνος που φασελήθηκε από τη φωτοχυσία αυτή ήταν η 'Ηλεκτρική 'Εταιρεία. Ομοιωμένος, αποκαρδιωμένος, για την κακή του τύχη, έβλεπε σε κίνηση τη μηχανή κ' έφμεγε. Μα τη στιγμή εκείνη, ένας γέρος κύριος, κρατώντας μια βαλίτσουλα στο χέρι του, φάνηκε να βγαίνει βιαστικώς απ' το αντικρινό σπιτί:

— Στάσου, σκαφέ... Σκαφέ... φώναξε, γρήγορα για το σταθμό της Λυών! Αν προλάβουμε το πρώτο τραίνο, έχεις τριάντα φράγκα για το αμάκι και γερό ποινικό... —

Περμήνε, σκαφέ... Σκαφέ... φώναξε, γρήγορα για το σταθμό της Λυών! Αν προλάβουμε το πρώτο τραίνο, έχεις τριάντα φράγκα για το αμάκι και γερό ποινικό... —

Περμήνε, σκαφέ... Σκαφέ... φώναξε, γρήγορα για το σταθμό της Λυών! Αν προλάβουμε το πρώτο τραίνο, έχεις τριάντα φράγκα για το αμάκι και γερό ποινικό... —

Περμήνε, σκαφέ... Σκαφέ... φώναξε, γρήγορα για το σταθμό της Λυών! Αν προλάβουμε το πρώτο τραίνο, έχεις τριάντα φράγκα για το αμάκι και γερό ποινικό... —

Περμήνε, σκαφέ... Σκαφέ... φώναξε, γρήγορα για το σταθμό της Λυών! Αν προλάβουμε το πρώτο τραίνο, έχεις τριάντα φράγκα για το αμάκι και γερό ποινικό... —

Περμήνε, σκαφέ... Σκαφέ... φώναξε, γρήγορα για το σταθμό της Λυών! Αν προλάβουμε το πρώτο τραίνο, έχεις τριάντα φράγκα για το αμάκι και γερό ποινικό... —

Περμήνε, σκαφέ... Σκαφέ... φώναξε, γρήγορα για το σταθμό της Λυών! Αν προλάβουμε το πρώτο τραίνο, έχεις τριάντα φράγκα για το αμάκι και γερό ποινικό... —

Περμήνε, σκαφέ... Σκαφέ... φώναξε, γρήγορα για το σταθμό της Λυών! Αν προλάβουμε το πρώτο τραίνο, έχεις τριάντα φράγκα για το αμάκι και γερό ποινικό... —

Περμήνε, σκαφέ... Σκαφέ... φώναξε, γρήγορα για το σταθμό της Λυών! Αν προλάβουμε το πρώτο τραίνο, έχεις τριάντα φράγκα για το αμάκι και γερό ποινικό... —

Περμήνε, σκαφέ... Σκαφέ... φώναξε, γρήγορα για το σταθμό της Λυών! Αν προλάβουμε το πρώτο τραίνο, έχεις τριάντα φράγκα για το αμάκι και γερό ποινικό... —

Μιλώντας έτσι γρήγορα - γρήγορα ο γεροντάκος, ρίχτηκε μέσα στο αυτοκίνητο. Κι' ο Λουδοβίκος εκπληκτος, αλλά ήσυχος και αίσουρος πια ότι θα πρόφτανε, άφησε την ταχύτητα του αυτοκινήτου του.

Στο δρόμο ευχαριστούσε τη σαλαχιώδη Θεά Πρόνοια, που τον αποζημίωσε τόσο καλά, και σκεπτόταν πως δεν πήγαν καθόλου χαμένες τόσες ώρες, που περιμενε έξω από το σπύτι με τα φωτισμένα παράθυρα!

Του έδόθηκε, έξ' άλλου, η ευκαιρία να φιλοσοφήσει. Και να καταλάβει ότι η τύχη είνε ιδιότροπη και παράξενη. Μπορεί να την περιμένεις μια νύχτα όλόκληρη. Δεν έχεται... Δεν σε λογαριάζει... Παίξει μαζί σου... Και ξεφύτρώνει μπροστά σου εκεί που δεν την περιμένεις...

Αυτή είνε η ζωή!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΚΛΕΜΕΝΗ ΠΟΡΤΑ

Μια μέρα έλεφαν την πόρτα από το σπίτι ενός χωριού. Αντί να καταγγείλει την κλοπή στον κατή, ο χωρικός τράβηξε γραμμή στο τζαμί, έδωσε την πόρτα της μεγάλης εισόδου και την πήρε στην πλατή του να φύγει.

— Τι κάνεις αυτό; Τρελλάστηκες; ρώτησαν οι χωρικοί κατάπληκτοι.

— Έμένα μοιζήσαν την τούρτα μου, απαντήθηκε ο χωρικός, και σαν άνθρωπος που είμαι, δεν μπορώ να βρω τον κλέφτη. Ο Παντοδύναμος και Παντογνώστης θα ξέρη, βέβαια, πώς έλεψε την πόρτα μου. Ας τορ την πάρει, λοιπόν, και βάλτε την στο τζαμί...

ΜΙΑ ΑΓΓΛΙΔΑ... ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΣ!

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ

Η δραματική περιπέτεια μιάς φωτογράφου στην Άφρική. Η μίς Μπέσσυ Θόμψον και τα θηρία της Κένυα. Μιά επίσκεψις στους καννιβάλους του Καβιρόντο. Η μοιραία επιδρομή των λεονταριών. Η τολμηρή Άγγλιδα αιχμάλωτος των καννιβάλων. Η τραγική «δοκιμασία του φειδιού», κλπ.

ΟΝ περασμένο μήνα γύρισε στο Λονδίνο από την Ανατολική Αφρική η μίς Μπέσσυ Θόμψον, η ηρωίδα μιας από τις πιο δραματικές περιπέτειες που μπορούν να τύχουν σ' έναν εξορειν-

νητη. Η μίς Μπέσσυ Θόμψον, διάσημος καλλιτέχνης φωτογράφος, ανέλαβε εδώ και δυό χρόνια να φέρει σε πέρας μια παραπολιτική αποστολή. Ένα μεγάλο φωτογραφικό πρακτορείο του Λονδίνου της ανέθεσε να πάρει φωτογραφίες κάθε ζώου και κάθε θηρίου που ζει μέσα στη ζούγκλα της Μαύρης Αφρικής.

Η τολμηρή λοιπόν Άγγλιδα παρατήρησε γρήγορα την Εθιόπια, η οποία από τις άγριες άποικες, της οποίας καθώς ήξερε από τις πληροφορίες, που είχε συγκεντρώσει, τα παρθένα δάση της ήταν γεμάτα από όλα τα γινώστω κι άγνωστα θηρία.

Στο Ναϊρόμπι δούλεψε ξυμμετάσχεσε ότι η Βορειοανατολική περιοχή της Κένυα, εκείνη που είνε κοντά στη λίμνη της Βικτορίας, θα την ενδιέφερε περισσότερο από κάθε άλλη, τόσο γιατί ήταν σχεδόν άγνωστη, όσο και γιατί το κληνίγ ήταν εκεί πέρα πιο άρρητο από άλλο.

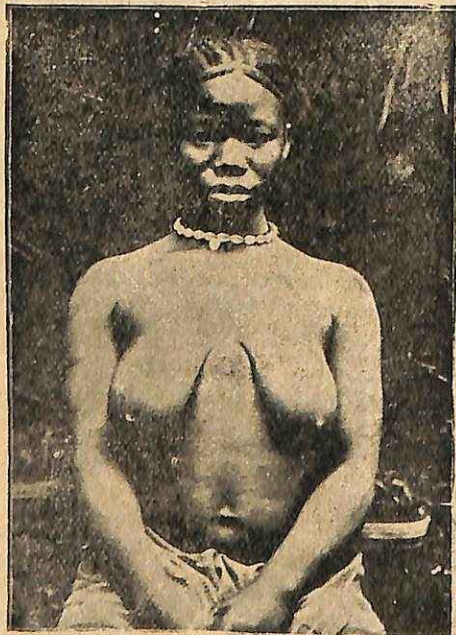
Μά παρουσιάζονταν μια μικρή δυσκολία. Οι Ιθαγενείς αυτής της άγριας περιοχής του Καβιρόντο, όπως λέγεται, είνε ακόμη καννιβάλοι. Προ δλίγων ακόμη χρόνων καμμιέπιστημονική αποστολή δεν τολμούσε να πλησιάσει στα δάση τους, γιατί όσοι τολμούσαν έπαισαν θύματα θάλασαν να γυμνάζουν από κοντά αλτούς τους μυστηριώδεις άνθρωποφάγους, πληρώσαν με τη ζωή τους την απερίσκεπτη περιέργειά τους. Οι Ιθαγενείς του Καβιρόντο τους καταβροχθίζανε δίχως πολλές αντιστάσεις, εγχαριστώντας τους παρθέτους θεούς τους που τους έστειλαν ένα τόσο νόστιμο κληνίγ!

Οι Άγγλοι της Κένυα βέβαια προσπάθησαν να ξεκαθαρίσουν την περιοχή απ' αυτούς τους τελευταίους καννιβάλους που υπάγονον ακόμη στην Άφρική, μα το Καβιρόντο είνε τόσο μυστηριώδες κι έτσι τόσο πικρή κι αδιαπέραστα δάση, ώστε οι άνθρωποφάγοι τα κατάφεραν πάντα να εξαφανίζονται από τα μάτια τους και να μένουν κρυμμένοι τόσο καλά μέσα στη ζούγκλα, ώστε οι Άγγλοι πείσθηκαν στο τέλος ότι η προσπάθειά τους ήταν ένας θόλος, μια παράδοσις και τίποτε άλλο.

Παρ' όλους όμως αυτούς τους κινδύνους, η μίς Μπέσσυ Θόμψον δεν δίστασε καθόλου να ξεκινήσει για το Καβιρόντο, έχοντας ως μό-

νη συντροφιά της δυό μαύρους οδηγούς.

Το ταξίδι, τόσο εύκολο στην αρχή, έγινε ύστερ' από λίγο παρατεταμένο κουραστικό. Οι δυό μαύροι τραβούσαν μπροστά κι άνοιγαν δρόμο μέσα στη ζούγκλα με τα τοσεκούρια τους. Τέλος, όμως ξεφύσαν στις όχες της λίμνης Βικτορίας και εκεί πέρα έστησαν τις εσκήνες τους, κοντά σ' ένα μικρό χωριό Ιθαγενών. Κι' έτσι από το πρωί της άλλης μέρας η μίς Θόμψον άρχισε τη φωτογράφησι των θηρίων, που μα την άλλη, ούτε εύκολο, ήταν, ούτε και ασήκωτο. Για να φωτογραφήσει έναν πάνθηρα π.χ. αναγκάστηκε να παρακολουθήσει από δυό ώρες μερικές τα ζην του και τέλος να φτιάξει έναν κρηφώνα κοντά στην θύλη της λίμνης, όπου συνήθιζαν να πηγαίνουν τα άγρια θηρία να ποτισθούν. Μ' αυτόν τον τρόπο, η τολμηρή Άγγλιδα πέτυχε να φωτογραφήσει όλα σχεδόν τα ζώα της περιοχής αυτής κι έτοιμαζόταν να ξαναγυρίσει στον άγγλικό σταθμό, όταν άξαφνα συνέβη κάτι που δεν το περίμενε: μια νύχτα, δυό λεονταρία μπήκαν από χωριό

Καννιβάλοι της Κένυα

των Ιθαγενών και κατασπάρξαν τέσσερες γυναίκες και δυό παιδιά. Έπειδή λοιπόν η μίς Θόμψον λίγες μέρες πριν είχε φωτογραφίσει έναν πάνθηρα, όπως είχαν διηγηθεί οι μαύροι οδηγοί της στους Ιθαγενείς, οι μάγοι του χωριού άρχισαν να διαισθάνονται ότι τα λεονταρία που κατασπάρξαν τις γυναίκες και τα παιδιά ήσαν εκείνα που είχε φωτογραφίσει η Άγγλιδα: και την αντίληψή τους, η φωτογραφική μηχανή της είχε τη μυστηριώδη δύναμη να μαγεύει κάθε τι που

φωτογράφιζε και να το σπρώχνει να κάνει φόνους κι' άρπαγές!

Με δυό λόγια, οι Ιθαγενείς του χωριού την κατηγορούσαν ως φάγισσα του κακού και την έλεισαν μέσα σε μια καλύβα μαζί με τους οδηγούς της για να την υποβάλουν στην άλλη μέρα στη «δοκιμασία του φειδιού». Μ' αυτόν τον τρόπο θα κατάφεραν να εξουδετερώσουν την μαγευτική δύναμή της και να την εξαγίσουν από τα κακά πνεύματα που είχαν φωλιάσει μέσα της και την έπληθύναν διαρκώς να κάνει το κακό.

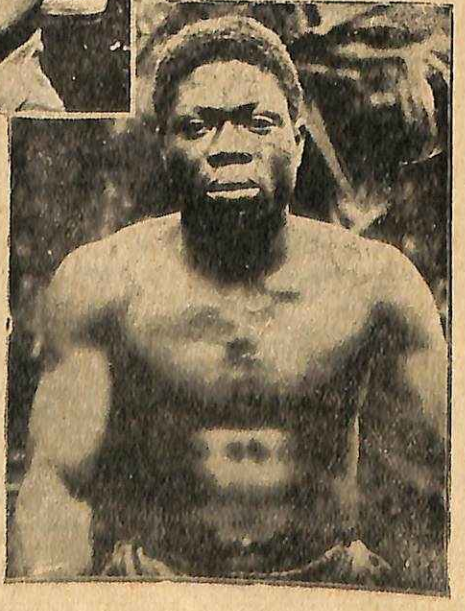
Με την περιήρηση «δοκιμασία του φειδιού» θα λυνόντουσαν όλα τα μάγια της.

Την άλλη μέρα στη μεγάλη πλατεία του χωριού συγκεντρώθηκαν όλοι οι Ιθαγενείς με τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους. Οι μάγοι μπροστά στα πόδια των θεών ούρλιαζαν τις προσευχές και τους εξορκισμούς τους και κάθε τόσο έρχονταν κι' από ένα ζωντανό θύμα (ένα πουλί ή ένα μικρό ζώο) στη φωτιά που έκαιε πιο πέρα, για να εξορκιστούν τα κακά πνεύματα. Έπειτα, ο πιο γέρος από τους μάγους χάρηκε για μια στιγμή μέσα στην καλύβα του.

Όταν ξαναγύρισε, είχε τυλιγμένο γύρω στο λαιμό του ένα μεγάλο φαρμακερό φειδί που κρατούσε σφιχτά το κεφάλι του για να μη τον δαγκώσει.

Έπειτα, άφησε το φειδί κατά γής κι' ενώ οι άλλοι μάγοι το γοήτευαν με τους πρωτόγονους αλούς τους, πήγε κι' έφερε στη μέση της πλατείας τον ένα από τους μαύρους οδηγούς της μίς Μπέσσυ Θόμψον για να τον υποβάλει στην τραγική δοκιμασία.

Οι άλλοι μάγοι τότε σταμάτησαν το γοήτευμα και το φειδί άρχισε σιγά-

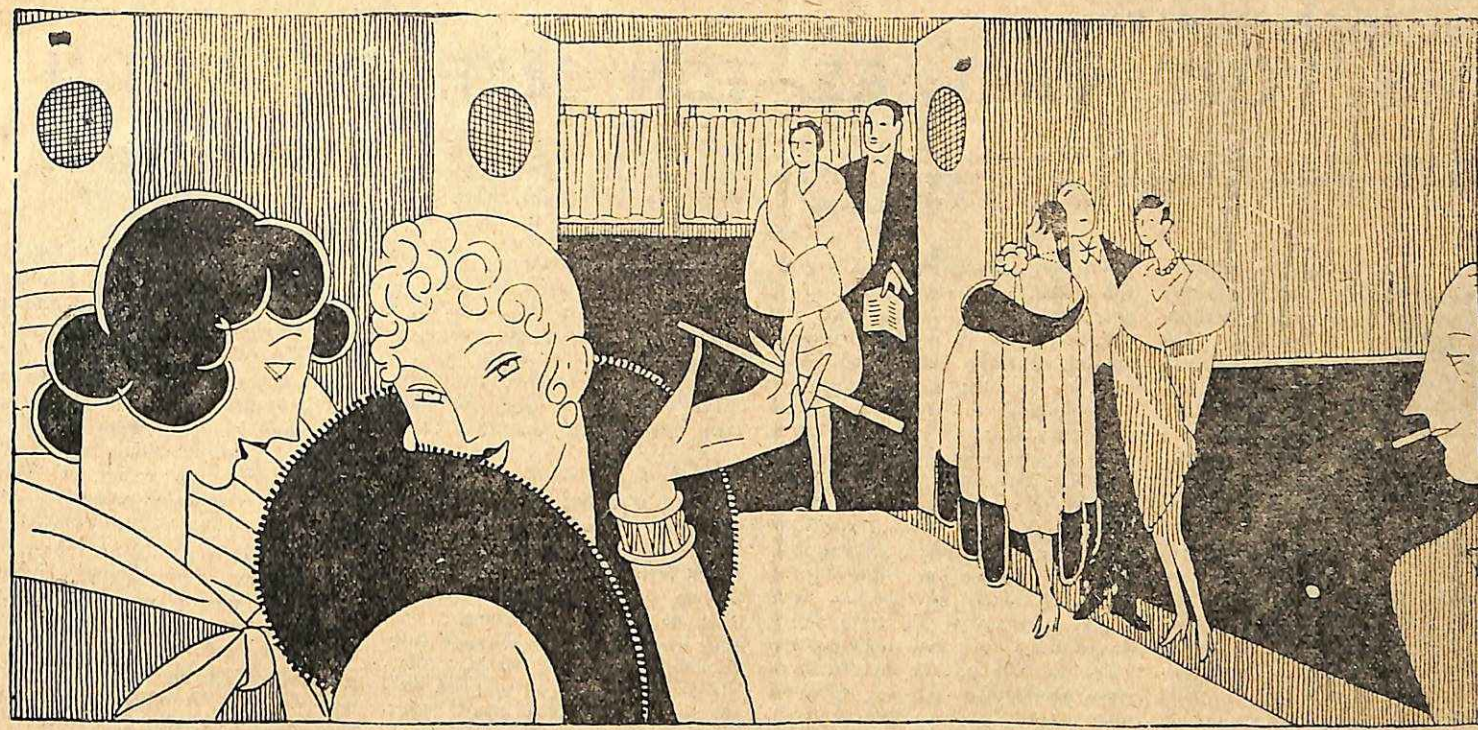
σιγά να τυλίγεται γύρω στο σώμα του μαύρου οδηγού, ο οποίος ήξερε ότι αν έκανε την παραμικρή κίνηση ήταν χαμένος. Στάθηκε λοιπόν ακίνητος, σαν να είχε ξυλιάσει, δίχως να παίρνει την ανάσα του. Το φειδί, έκανε άργα το γύρο του κορμιού του και ξανακατέβηκε στη γη για να ξεκαλυφθεί προστά στα πόδια των μάγων. Ο μαύρος οδηγός ήταν άθωος: το φειδί δεν τον πείραζε κι' αυτόν ακριβώς τον λόγο. Έπειτα, ήρθε η σειρά του δεύτερου μαύρου. Μά ο δυστυχισμένος οδηγός ήταν τόσο τρομοκρατημένος, ώστε την τελευταία στιγμή έχασε πιά την ψυχραιμία του κι' άρχισε να σπαράζει σαν να ήθελε να διώξει το φειδί από πάνω του. Έκείνο τότε, μ' ένα αιχμαίλιο σφύριγμα κάρφωσε τα φαρμακερά δόντια του στο λαιμό του οδηγού. Ο μαύρος, μ' ένα άγριο ουρλιασμα, σοριάστηκε καταγής σφαδάζοντας από τους πόνους κι' ύστερα από λίγη ώρα ξεπνήλησε. Ο ένας τότε από τους μάγους, ο πιο γέρος, άρχισε να φωνάζει σ' όλους τους Ιθαγενείς ότι ο ένας από τους ενόχους ήταν αυτός ο μαύρος! Η-ταν ολοφάνερο!

Την ίδια ώρα δοκιμασία έπρεπε να υποστεί κι' η μίς Μπέσσυ Θόμψον, μα οι μάγοι έπαιξε εκείνη τη μέρα να μην έχουν άλλο ιερό φειδί. Έκείνο που είχε δαγκώσει το δεύτερο οδηγό δεν είχε πια άλλο φαρμακό στα δόντια του. Ο πρώτος οδηγός τότε, που διατηρούσε πάντα την ψυχραιμία του, κατάλαβε πως μπορούσε να σώσει την Άγγλιδα και με το κύρος που του έδινε η αναμφισβήτητη πειθαρχία του, έβηχος στους μάγους, ότι ο μόνος έγχρηστος ήταν ο σύντροφός του, κι' αυτόν άκριβώς το φειδί δεν φύλαζε το φαρμακό του για την Άγγλιδα, αλλά, δάγκωσε αυτόν. Χρειάζεται, λοιπόν, καμιά άλλη πιο τρανή άποδειξίς!

Οι Ιθαγενείς του Καβιρόντο πίστεψαν τον μαύρο οδηγό, μα για να ξεδιαλυθεί κάθε αμυβολία, η μίς Μπέσσυ Θόμψον έπρεπε να υποβληθεί σε μια φοιτική δοκιμασία: να λάβει κι' αυτή μέρος στο καννιβαλικό συμπόσιό τους! Κι' αλήθεια ο «ένοχος» οδηγός της, όταν νύχτωσε καταβροχτίστηκε από τους Ιθαγενείς του χωριού. Η μίς Μπέσσυ Θόμψον λοιπόν, παρ' όλη τη φοιτική αναγκαστική να δοκιμάσει μαζί της προσέφερε το μαύρο, των Ιθαγενών του Καβιρόντο για να υπορέσει έτσι να ξαναγυρίσει στην άλλη μέρα στο Ναϊρόμπι, άναμεσα στους συμπατριώτες του.

Περισσότερο είνε τώρα η αναφορά κανείς ότι η άγγλική εξορκιστική αθρησκεία των μάγων περιπεριτεταίς της μίς Θόμψον κι' ότι η βέλαιος έλλειδος άγωγιστής που άνοιξε αυτές τις μέρες στο Λονδίνο έσημειωσε μια θαυμάσια επιτυχία.

ΑΛΑΜΠΕΡΤΟ ΚΟΚΚΙ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MIGUEL ZAMACOIS

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Όλη την ημέρα του ο Λουδοβίκος, σκφέρ αυτοκίνητο, την έχασε με οικογενειακές υποθέσεις. Γι' αυτό, έξαιρετικώς, αποφάσισε να ξεγασθή τη νύχτα.

Αλλά δεν είχε τύχη. Άφου περιέμενε δυό ώρες στη λεωφόρο Σαιν-Μαρτέν, βρήκε τέλος έναν πελάτη που τον άφησε στην άκρη του Πασσύ. Κι' όλο-όλο το φιλοδώρημά του ήταν ένα φράγκο! Ο πελάτης προσέστηρε πως δεν είχε άλλα φιλιά, και πως τέτοια ώρα — ήταν μεσάνυχτα περασμένα — δεν βρισκει κανέναν ν' αλλάξει εκαποστάριο στο Πασσύ.

Έτσι, ο Λουδοβίκος έμεινε αποκαρδιωμένος, μέσα στο έρημο σκοτάδι. Τι να κάνει; Πού να βρεί πελάτη για να βγάλει κάτι; Με τρία σφουρίγματα της σειρήνας έξεφρασε την απανταχού του και την Ελλάδα του. Πούξ έξερει; Ίσως κανέναν άρρογορημένο επισκεπτή, πίσω από κανένα από τα λίγα φατρισμένα παράνθηρα, να περιμένει μήπως διαβή κανένα αμάξι... Άδικα όμως... Γύρισε κατόπιν και πήρε έναν άλλο δρόμο, το λυσίγχαστο... Θάβρισε ίσως κανένα ξενύγιο εκεί... Τιποτε όμως... Τιποτε!...

— Αυτοκίνητο, κύριε... Ειχαρία για να επιστρέψετε! φώναζε.

Αλλά κανέναν δεν του άπαντούσε κι' οι λίγοι άραμοί διαβάτες έξακολουθούσαν πεζοί το δρόμο τους.

Τώρα ο Λουδοβίκος υπήρχε πάλι σ' έναν ήσυχο σκοτεινό δρόμο. Τρία κατάματα παράνθηρα, στο τέταρτο πάτωμα ενός μεγάλου σπιτιού, τον ήταν εκεί και κανέναν δεν είχε ξαναφανεί. Ήσαν, χωρίς άλλο, τα παράνθηρα κεντρικού σαλονιού. Κάποια γιορτή θα ήταν εκεί πάνω. Ο Λουδοβίκος αυτοί οι άνθρωποι θα έμενονόταν εκεί πάνω; Μα έτσι είνε: Οι νέοι, βλέπετε, τώρα δεν πάνε να κοιμηθούν, πριν ξημερώσει... Χορό και φαγοπότι... Μα το στέφανο τοίλαμε τον κι' αυτούς καί, έτσι για μεζέ!... Μα πούξ και γιατί θα τον συλλογίζονταν; και θα καλοπληρώνονταν από

τους πρώτους καλεσμένους, που θα κατέβαιναν.

Σταμάτησε το αυτοκίνητό του έξω απ' την πόρτα κι' αυτός πήγε στο άγκυρο πεζοδρόμιο, για να προσπαθήσει να διακρίνει τους χορμένους. Τα φωτισμένα παράνθηρα ήσαν στο τέταρτο πάτωμα και το μπαλκόνι τον έμπόδιζε να δη τίποτε άλλο, εκτός από τα πόδια πολλών φώτα. Αποφάσισε λοιπόν να περιμένει. Κάθησε στο αυτοκίνητό του κι' άρχισε να συλλογίζεται. Τι άλλο μπορεί να κάνει κανένας μέσα σε ένα αυτοκίνητο που στέκεται, παρ' να συλλογίζεται;

Ο νους του έτρεχε δώ κι' εκεί. Συλλογίζονταν τις διατυπώσεις που χρειαζόντουσαν για να πάρη τα τετρακόσια φράγκα από την κληρονομιά του θείου του Έρνεστο. Κάτι ήταν κι' αυτό. Χρήμα που δεν το περιέμενε. Με αυτά, και με κάτι οικονομίες που είχε, θάπαινε μια ταβέρνα στο χωριό του και θα ζούσε ήσυχος. Είχε βαρεθεί τη δουλειά που έκανε. Ναί, βέβαια, ένας σκφέρ έχει την υπόληψή του, όπως και κάθε άνθρωπος που ανακατεύεται με μηχανές... Αλλά και πόσα βέλαινα! Πόσες φορές μια βλάβη της μηχανής, καταμεσής στον δρόμο, τον τόκισε έκεντα οικονομία... Καλύτερα ήταν τότε που ήταν άναξας. Είχε το αλογάκι του, τον «Κοκκίνη» του, μια καλή συντροφιά δηλαδή. Ένώ τώρα περιέμενε καθισμένος στο αυτοκίνητο, με συντροφιά τη μηχανή...

Με τη σκέψη αυτή, γύρισε στην πραγματικότητα. Μπιά! Τόση ώρα ήταν εκεί και κανέναν δεν είχε ξαναφανεί. Ήσαν, χωρίς άλλο, τα παράνθηρα κεντρικού σαλονιού. Κάποια γιορτή θα ήταν εκεί πάνω. Ο Λουδοβίκος αυτοί οι άνθρωποι θα έμενονόταν εκεί πάνω; Μα έτσι είνε: Οι νέοι, βλέπετε, τώρα δεν πάνε να κοιμηθούν, πριν ξημερώσει... Χορό και φαγοπότι... Μα το στέφανο τοίλαμε τον κι' αυτούς καί, έτσι για μεζέ!... Μα πούξ και γιατί θα τον συλλογίζονταν; και θα καλοπληρώνονταν από

Περίεργη έσπερις, δούτοσο! Κανέναν δεν έβριγε. Μήπως έπαιξαν χαρτιά;... Πούξ έξερει... Άν ηταν χορός, θάφαιναν και μερικά κουρασμένοι. Άστε σίγουρα θα ήταν χαρτοπαίγνια. Μια και περιέμενε, εντοίσιος, τόσες ώρες, δεν θάφαινε τώρα...

Άρχισε να φιλοσοφεί πάνω σ' η μανία του χαρτιού, αλλά, όσο πήγαινε, τόσο και κουραζόταν, και στο τέλος αποκοιμήθηκε βαθεία, εκεί, πού δεν την περιέμενε...

Πόση ώρα να κοιμόταν; Ήταν μέρα πιά, όταν ξύπνησε από το θόρυβο που έκανε ο θυροφύλακας του σπιτιού, βγάζοντας τους τεκεκέδες των σωματιδίων και συνομιλώντας με έναν ύπηρέτη.

Ο Λουδοβίκος έστρεψε τα μάτια του και πετάχτηκε από τ' αυτοκίνητο.

— Η έσπερις τελείωσε; ρώτησε το θυροφύλακα.

— Πούξ έσπερις;

— Να, εκεί πάνω, που είνε φωτισμένα τα παράνθηρα.

— Μπιά, να πάρη η εγχή! φώναξε τότε ο ύπηρέτης, σπρώχνοντας το κεφάλι του προς το τέταρτο πάτωμα. Απομόνησα από χδές αναιμένα τα φώτα!

Κι' έφυγε βιαστικός.

Κούξ ιδρώς περίχυνε τον Λουδοβίκο. Περιέμενε εκεί έξη ώρες, κι' ο μόνος που ώφελήθηκε από τη φωτογραφία αυτή ήταν η Ήλεκτρική Έταιρεία. Θυμωμένος, αποκαρδιωμένος, για την κακή του τύχη, έβαλε σε κίνηση τη μηχανή κι' έφυγε. Μα τη στιγμή εκείνη, ένας γέρος κύριος, κρατώντας μια βαλίτσουλα στο χέρι του, φάνηκε να βγαίνει βιαστικός απ' το άγκυρο σπύτι:

— Στάσου, σκφέρ!... Σκφέρ!... φώναζε. Γρήγορα για το σταθμό της Ανών... Άν προλάβουμε το πρώτο τραίνο, έχεις τριάντα φράγκα για το άγιο και γερό πουρμουρά!...

Μιλώντας έτσι γρήγορα - γρήγορα ο γεροντάκος, ριχτηκε μέσα στο αυτοκίνητο. Κι' ο Λουδοβίκος εκπληκτος, αλλά ήσυχος και σίγουρος πιά ότι θα πρόφτανε, άβησε την ταχύτητα του αυτοκινήτου του.

Στο δρόμο είχαριστούσε τη σιλαχνική Θεία Πρόνοια, που τον αποζημίωσε τόσο καλά, και σκεπτόταν πως δεν πήγαν καθόλου χαμένες τόσες ώρες, που περιέμενε έξω από το σπύτι με τα φωτισμένα παράνθηρα!

Τού έδωθηκε, έξ' άλλου, η ευκαιρία να φιλοσοφή. Και να καταλάβει ότι η τύχη είνε ιδιότροπη και παράξενη. Μπορεί να την περιμένεις μια νύχτα όλοκληρη. Δεν έρχεται... Δεν σε λογαριάζει... Παίζει μαζί σου... Και ξεφυτρώνει μπροστά σου εκεί που δεν την περιέμενε...

Αυτή είνε η ζωή!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ
Η ΚΛΕΜΕΝΗ ΠΟΡΤΑ

Μια μέρα έλεψαν την πόρτα από το σπύτι ενός χωριού. Άντι να καταγγείλουν την κλοπή στον κατή, ο χωρικός τράβηξε γοργά στο τζαμί, έβγαλε την πόρτα της μεγάλης εισόδου και την πήρε στην αλάτη του να φέρη.

— Τι κάνεις αυτού; Τρελλάθηκες; ρώτησαν οι χοτζάδες κατ'απρητοι.

— Έμένα μοιλάσαν την πόρτα μου, απαντήθηκε ο χωρικός, και αν άνθρωπος που είμαι, δεν μπορώ να βρω τον κλέφτη. Ο Παντοδύναμος και Παντογνώστης θα ξέρη βέβαια, πούξ έλεψε την πόρτα μου. Άς του την πάρει, λοιπόν, και βάλτε την στο τζαμί!...

ΣΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΨΑΡΑΔΕΣ ΤΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ

Η τραγική ζωή των ιθαγενών της Ντανκαλί. Πώς ψαρεύουν το μαργαριτεφόρο εστράκα. Η αναμνήσεις ενός Άγγλου θαλασσοπόρου. Η πάλη των ψαράδων με τους καρχαρίες. Η πολήμφεις η δεισιδαιμονίες των μαζών. Η ιστορία του Ραμαντάν του καλύτερου «δου τηχτή» της Ντανκαλί, κλπ.

Η ζωή των Ντανκαλι που ψαρεύουν τα μαργαριτεφόρα εστράκα, από τη βορεινή άκρη του Σουκάν ως το Ντζεντάχ, είναι τόσο μαρτυρική και έχει τόσο άνατριχιαστικά επεισόδια, ώστε άξιζει τον κόπο να σας τη διηγηθώ. Γι' αυτό το λόγο άλλωστε κάθησα στη Μασάδα λίγες μέρες, κοντά στο φάρο Ρας - Μαντού, απ' όπου θα μπορούσα να παρακολουθήσω τη δουλειά των ιθαγενών της Ντανκαλί. Είπε τρομακτικό αυτό που εξακριβώσα. Τρείς μήνες ζούν κάτω από τον καυτερό ήλιο της Άραβιας ανάμεσα στα μαργαριτεφόρα εστράκα που μαζεύουν από το βυθό της θάλασσας και που δεν άργούν να σαπίσουν και να βγάλουν μια άποπνηχτική μυρωδιά! Οι ιθαγενείς όμως δεν ξαναγοιζούν στην άκρη, αν δεν γεμίσουν το καϊκι τους. Ζούν μέσα σ' αυτή την τρομακτική κατάσταση, παλεύοντας με τα κύματα, και με τα τεράστια σκυλόψαρα, ενώ εκατομμύρια μυγες δεν τους αφήνουν να ησυχάσουν, να φάνε και να κοιμηθούν! Πέρα, έξω μιλια μακριά απλώνεται η έρημος της Άραβιας γεμάτη από τους λησταιπειράτες και τους λαθρεμπόρους της και πρέπει κανείς να περπατήσει πενήντα χιλιόμετρα στο βάθος της για να μπει στην συνάντησή μια δασί και να βρή λίγο νερό.

Οι ιθαγενείς λοιπόν της Ντανκαλί πολλές φορές που εξαντλούνται ή προσηύχονται τους, πεθαίνουν από την πείνα και τη δίψα. Κι' είχε ένα συνηθισμένο θέαμα στην Έρυθρά Θάλασσα, η συνάντησις ενός ψαράδικου καϊκιού με ανθρώπινους σκελετούς να ταξιδεύει αμβρόνιο!

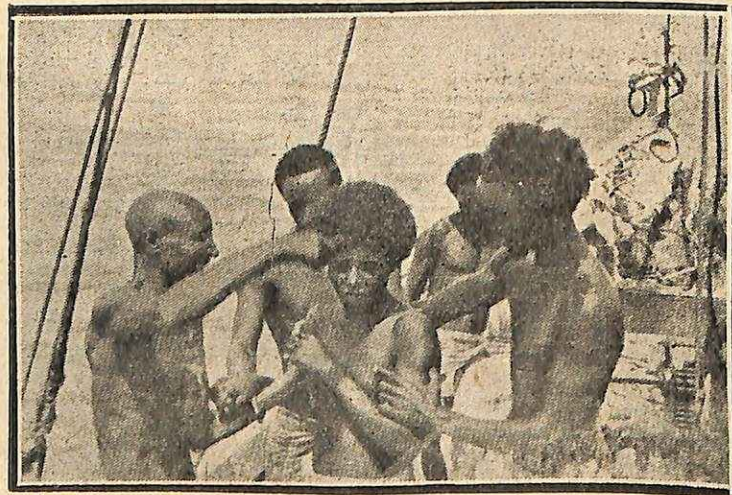
Ο Άγγλος θαλασσοπόρος Χένρι Ντάουσον αναφέρει στις ταξιδιωτικές αναμνήσεις του, ότι τον Ιούλιο του 1933, συνάντησε κοντά στο Σουέζ ένα τέτοιο καϊκι.

Μέσα στη νύχτα, οι άνθρωποι σκελετοί προσφύζαν παράξενα και τα κουρελιασμένα πανιά του τό ξανά να μοιάζει σαν καϊκι-φάντασμα! Οι άτυχοι ψαράδες είχαν πεθάνει από την πείνα ανάμεσα στην πλοία συγγαυτή των μαργαριτεφόρων εστράκων τους. Κανείς από τους συντρόφους τους δεν είχε τολμήσει να τους άγγιξη το φορτίο του καϊκιού. Οι Ντανκαλί είνε υπερβολικά μοιρολόγια. Πιστεύουν στα πνεύματα της θάλασσας! Κι' αυτά τα πνεύματα δεν συγχωρούν ποτέ έναν Ντανκαλί που θα θέληση να κλέψη τα μαργαριτεφόρα ενός συντρόφου του!... Τόν τραβούν άμέσως με θάνατο. Τόν τραβούν κοντά τους, έχει κάτω στον βυθό της Έρυθρης Θάλασσας!

Οι Ντανκαλί φοβούνται με τον διδουλό το όποιο. Προχωρούν σιγά με το καϊκι τους, έχοντας βυθισμένη μέσα στο νερό μια σωλήνα, ή

οποία έχει στην άκρη της ένα χοντρό γυαλί, μια «τανικά», όπως τη λένε. Κάθε φορά λοιπόν που θα δουν μ' αυτό το γυαλί εστράκα, βουτούν άμέσως μέσα στο νερό, φτάνουν ως αυτά, τα ξεκολλάν από τους βράχους κι' ανεβαίνουν πάλι στην επιφάνεια. Οι ιθαγενείς αυτοί είνε οι καλύτεροι κολυμβητές της Έρυθρης Θάλασσας. Αντέχουν κάτω από το νερό δυο και τρία λεπτά της ώρας! Μα η δουλειά τους δεν είνε τόσο απλή, όπως φαίνεται. Συχνά αντιμετώπιζουν απρόοπτους κινδύνους, όπως την επίθεση τρομερών καρχαριών. Γι' αυτό έχουν πάντα μαζί τους ένα κομμάτι μαχαίρι που το κρατούν σφιχτά ανάμεσα στο δόντια τους και με το οποίο υπερασπίζονται τη ζωή τους.

Μια μέρα καθώς παρακολουθούσα με τα κιάλια μου από το φάρο του Ρας - Μαντού την κοπιαστική δουλειά τους, είδα τους Ντανκαλί ν' αναστατώνονται. Και ξαφνικά να βουτούν γρήγορα στη θά-

Ψαράδες Ντανκαλί, επάνω στο καράβι τους

λασσα. Ήλπιε από πέντε λεπτά της ώρας, ή θάλασσα κοκκίνισε! Ο φαροφύλακας μου εξήγησε τότε ότι οι ιθαγενείς φαίνεται ότι προσπαθούσαν να σώσουν ένα σύντροφό τους από τα δόντια κανενός καρχαρία. Μα δεν το κατάφεραν:

—Η πάλη αυτή μέσα στο νερό είνε τρομακτική, μου είπε. Ξέρετε πόσο μεγαλώνουν όλα τα πράγματα κάτω στον βυθό. Ο καρχαρίας μοιάζει σαν ένα έφιππο δέρας από τους συντρόφους τους δεν είχε τολμήσει να τους άγγιξη το φορτίο του καϊκιού. Οι Ντανκαλί είνε υπερβολικά μοιρολόγια. Πιστεύουν στα πνεύματα της θάλασσας! Κι' αυτά τα πνεύματα δεν συγχωρούν ποτέ έναν Ντανκαλί που θα θέληση να κλέψη τα μαργαριτεφόρα ενός συντρόφου του!... Τόν τραβούν άμέσως με θάνατο. Τόν τραβούν κοντά τους, έχει κάτω στον βυθό της Έρυθρης Θάλασσας!

Οι Ντανκαλί φοβούνται με τον διδουλό το όποιο. Προχωρούν σιγά με το καϊκι τους, έχοντας βυθισμένη μέσα στο νερό μια σωλήνα, ή

ταπιή δεν τον ξεκοιλιάση, είνε χαμένος! Δεν γλιτώνει τον θάνατο, όπως φαίνεται ότι την έπαθε αυτή τη φορά. Οι σύντροφοί του όμως βλέπω ότι τον εκδικήθηκαν.

Κι' αλήθεια πάνω στα κοκκινισμένα νερά έπλεε τώρα το σήμα ενός τρομακτικού καρχαρία!

Ένας άλλος κίνδυνος που απειλεί τους ψαράδες των μαργαριταριών είνε ο κίνδυνος των καραβιών! Σ' αυτή την περίπτωση πέφτουν θύματα της αληθινής τους. Καθώς βουτούν δηλαδή ανάμεσα στα κοραλιγενείς νήσους, βλέπουν ξαφνικά κανένα άγνωστο μαργαριτάρι μέσα στις σπηλιές τους. Κολυμπούν γρήγορα προς τα εκεί και προσπαθούν να το ξεκολλήσουν. Μα όσο εύκολα φτάνουν ως αυτό, τόσο δύσκολα μπορούν να ξαναβρουν το μέρος της σπηλιάς από το οποίο πέρασαν προηγουμένως. Έτσι πεθαίνουν από ασφυξία.

Την ώρα της παλινφύσεως τέλος,

του καϊκιού του. Κατά την παράδοση, αυτός ο γάτος τους σώζει πάντα από τη δυστυχία κι' από τον απρόοπτο κίνδυνο. Κι' αλήθεια μεταξύ των άλλων ναυτικών περιπετειών τους, διηγούνται και την ακόλουθη, από την οποία και προήλθε η αγάπη τους προς α' τη τα ξωά. Ο Ραμαντάν ο πιο «ελιός κι' ο πιο γαλός» απ' όλους ψαράδες των μαργαριταριών, μια μέρα που έπορευετο να ξεκολλήσει απ' τ' Ασσάντ, μαζί με τρεις συντρόφους του, πέθανε ξαφνικά ή γυναίκα του αφήνοντας σ' αυτόν τη φροντίδα του παιδιού τους. Ο μικρός γιος του Ραμαντάν ήταν δυο χρόνων κι' επειδή εκείνος δεν είχε κανέναν στο Ασσάντ για να τον τρέφει, τον πήρε μαζί του. Γι' αυτό διακεδάθηκε το μικρό στις ατέλειωτες ώρες της δουλειάς, του έφερε στο καϊκι και τον γάτο του σπιτιού τους.

Είχε περάσει ένας μήνας που είχε γνή ο Ραμαντάν στο ψάρεμα κι' όλα πήγαιναν περίφημα, όταν ξαφνικά μια νύχτα σηκώθηκε ένας δυνατός άνεμος. Το παιδί του που κοιμόταν αγκαλιά με τον γάτο άπλωσε στο πανί του καραβιού, τυλίχτηκε μέσα σ' αυτό απ' τον αέρα κι' έπεσε στη θάλασσα. Κανείς δεν είχε καταλάβει την εξαφάνισή του μέσα στην άγρια τρικυμία που είχε σηκωθεί. Οι Ντανκαλί προσπαθούσαν να συγκρατήσουν τα κιάλια τους για να μη παραπονούν μακριά από τ' εστράκα τους, αλλά οι κύματα τους έπαιζαν παιχνίδια. Βούτηζαν λοιπόν γρήγορα σ' αυτήν και κατάβηκαν να τον βρουν και να τον σώσουν μαζί με τον γάτο. Από τότε κάθε Ντανκαλί, έχει στο καϊκι του ένα τέτοιο ξωά.

Μα υπάρχει κι' ένας άλλος σοβαρός λόγος. Όλοι οι ιθαγενείς έχουν την συνήθεια να παίρνουν τα παιδιά τους, στα καϊκια, μόλις γίνουν πέντε χρόνων, για να συνηθίσουν στους κόπους της δουλειάς. Γι' αυτό μη στενοχωριούνται λοιπόν και πεθαίνουν από μωρακά τους έχουν ένα γάτο για να διασκεδάσουν, όπως ακριβώς είχε κάνει κι' ο άρχηγός τους, ο Ραμαντάν για το παιδί του!

Η ζωή όμως των ψαράδων των μαργαριταριών είνε ανατριχιαστική. Κάθε χρόνο πολλοί απ' αυτούς δεν ξαναγοιζούν στο χωριό τους. Περπατούν από τις άβυσσους της κοίτης και κοιμησιάζονται από τους καρχαρίες. Κι' όποτε είνε εδωμένοι για να έρχονται με μεγάλη δραστηριότητα είνε οι πιο δυστυχισμένοι ψαράδες της Ντανκαλί είνε υπερβολικά μοιρολόγια. Έχουν μαζί τους ένα σωρό εγχείρημα και φυλαχτά που τους προστατεύουν από

τα κακά πνεύματα. Και δεν πέφτουν ποτέ στη θάλασσα αν δεν γυρίσουν γρήγορα από το πρόσωπο τους το κομμάτι μαχαίρι τους για να κόψουν τις άορατες δεισιδαιμονίες που έχουν μέσα τους. Δέν θα ξεχάσω το τρομακτικό θέαμα της αβύσσου τους. Ήταν ένα από τα πιο παράδοξα και τα πιο θρησκευτικά που έχω άναμνησει στη ζωή μου. Οι ψαράδες των μαργαριταριών είνε οι πιο δυστυχισμένοι ιθαγενείς των παραλίων της Αιγύπτου και της Άραβιας.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΑΛΗΑ, ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Ο μικρό ξωά που σπινάει, μέσα στις άβυσσους, φαντάζεσαι σαν τόπο εδωλίου. Και φανταζόμουν πως δάδριζα εκεί μέσα μια μεσόκοπη σπιτονοικοκυρά, και την κόρη της — την μοναχοκόρη της, όπως μου είνε ο άμαξας — ένα ξωαρό, φρέσκο κορίτσι.

Η πόρτα ήταν μισανοιγμένη. Την έσπρωξα και μπήκα.

Βυρξάρστη έκλεισε μοιζάνε το έσωτερικό του σπιτιού, που ήταν διαρρυθμισμένο με πολύ γούστο, με απογοητευσε όμως ή θέα των νοικοκυράδων του. Ή μεσόκοπη γήρα, που είχε πλάσει ή φαντασία μου, ήταν μια γηρά - σαράβαλο.

Καθόταν στην πολυθρόνα της μισοκοιμισμένη, και ή δροσερή κόρη ήταν μια γυναίκα σαράντα ως πενήντα χρόνων, με κουρασμένο και βαρεμένο οπιδωμένο πρόσωπο. Ίσως να είχαν κάποτε λάμψει αυτά τα μάτια, και στα χείλη να είχε άνθισε. Ένα χαμόγελο προκλητικό. Άλλα ή γυναίκα χάνει την φρεσκάδα της στη μοναξιά, κι' ο άνοιχτος άερας της έξοχης είνε όπως το δυνατό κρασί: Σε μικρή δόσι άφρα, σε μεγάλη κουράζει το μυαλό.

Έξέ αλλου, είχε ή εύλογη μια άτολμία κομική για την ηλικία της και μια φιλαρέσκεια, που αν και άκίνδυνη, με πείραζε όμως στο νεύρα. Κατά τα άλλα, το σπινάκι ήταν όπως το ήθελα, για την ήσυχα που έπληγα γυροδρόντας στο χωριό.

Στο δωμάτιό μου ήταν μια βιβλιοθήκη, σωστός άνακατεμένος ό έρχόμενος. Περιοδικά, που είχαν πάψει να κυκλοφορούν από χρόνια, ήμερολόγια παμπάλαια και βιβλία κομφοδεμένα, όλα όμως παλιά και με συγγραφείς λησμονημένους. Ήσαν τόσο στομωμένα, που μόλις έδωλα ένα τόμο, άλλοι δυο τρεις μαζί κίλησαν στο πάτωμα, γεμίζοντας με σκόνη. Συγχρόνως έπεσε και μια μικρογραφία, με μια κομψή μαιφή κορινθιά.

Έσκυψα και ή σήκωσα. Ήταν ή εικόνα μιας νέας, με φορέματα όπωσ συνηθίζονταν εδω και τριάντα χρόνια. Όραίο πρόσωπο. Ό ό συνηθισμένη τυπική όμορφιά, που έχουν ή μικρογραφίες με τα άφύσικα χρώματα, αλλά μια γλυκειά μορφή, που μιλούσε στην ψυχή με τα βαθιά στοχαστικά μάτια

τά κακά πνεύματα. Και δεν πέφτουν ποτέ στη θάλασσα αν δεν γυρίσουν γρήγορα από το πρόσωπο τους το κομμάτι μαχαίρι τους για να κόψουν τις άορατες δεισιδαιμονίες που έχουν μέσα τους. Δέν θα ξεχάσω το τρομακτικό θέαμα της αβύσσου τους. Ήταν ένα από τα πιο παράδοξα και τα πιο θρησκευτικά που έχω άναμνησει στη ζωή μου. Οι ψαράδες των μαργαριταριών είνε οι πιο δυστυχισμένοι ιθαγενείς των παραλίων της Αιγύπτου και της Άραβιας.

HAPPY ΦΩΛΣ

Καθώς την κύτταζε, μου χαμογέλουσε, κι' όμως μια πάρα λές περνούσε άπάνω απ' το χαρούμενο φως του προσώπου. Μου φαινόταν πως το πρόσωπο αυτό τό είχε ξαναδεί. Τού είχα μιλήσει. Άλλά πού; Πότε; Άδύνατον να θυμηθώ.

Πέρασαν δυο τρεις ήμέρες κι' ή μορφή της μικρογραφίας δεν έφευγε από τό νού μου. Ένα βράδυ, ξανακινιζόμοντας στη βιβλιοθήκη, άνακάλυψα ένα παλιό τετραδάκι, γεμάτο κινιρισμένα παλιά γράμματα και λουλούδια ξερά και πεταμένα ανάμεσα στα φύλλα του. Ίό φυλλομέτρησα. Ήταν μια κοινή, συνηθισμένη ιστορία, που δεν φαίνεται νέα, παρ' ό' αυτού, που την πρωτοζούν.

Έκείνος ήταν ζωγράφος. Είχε μεγαλώσει μαζί κι' αγαπιόντουσαν χωρίς να τό νοιάζονταν, ως την ήμέρα που τούς άποαλήφθηκε άξαφνα τό μυστικό.

Μαΐου 18 — Έγραφε τό ήμερολόγιο. Δέν ξέρω πώς να άρχίσω. Ό Χρισ... μ' αγαπάει. Μου φίλησε τα χέρια. Ήπειτα τα έβαλε γύρω στο λαιμό του και μου είπε πώς είνε όμορφα, σαν χέρια θεάς. Και

αυτός!... Πότε, άραγε, θα τό ξαναφίληση;... Τί να γίνη! Άφού έπρεπε να φύγη...

Δέν ήταν δυνατόν να εξακολουθήσει τις σπουδές του. Δώ στις έφημιές. Θά πάη στο Παρίσι, στη Ρώμη... Θά γίνη ξακουστός... Είμαι βέβαιη γι' αυτό. Μα πόσος καιρός θα περάση, όπου να τον ξαναδώ;... Ήπειτα, σιγά - σιγά, τα γράμματα του — φαίνεται — έρχόντουσαν σπανιότερα κι' όσαν και λιγότερο δευρά.

Μαΐου 12. Έξη έβδομάδα πού δέν έχω γράμμα του. Και πόσο θά ήθελα έστω και λίγα λόγια του! Τό τελευταίο του γράμμα τό γέμισα φίλια. Όταν γυρίσει στο Λονδίνο, θά μου γράφη συχνότερα. Έργάζεται τόσο πολύ, ό καυμένος! Είμαι γυρίστρια που ζητώ να μου γράφη περισσότερο. Ήπειτα ό άνδρας είνε διαφορετικοί. Έγώ θά προτιμούσα να ξαγρυπνήσω όλόκληρη βδομάδα, παρ' ό' μην τό γράψω... Μα τί άνόητη που είμαι σήμερα... Δέν ξέρω τί φοβούμαι. Άχ, δώσε, Θεέ μου, να μην είνε τίποτε... Άμα έπι-

αποράσαι να μάθω ποιά ήταν ή άγνουσία, κι' όταν ήθε ή κόρη της σπιτονοικοκυράς μου μέσα, με τό σοά μου, την ρώτησα, δείχνοντας της τό πορτραίτο:

—Ποιά είν' αυτή ή κυρία; Την γνωρίζω, αλλά δέν μπορώ να θυμηθώ πού και πότε την είδα. Έπεσε απ' τη βιβλιοθήκη, καθώς έδωλα ένα βιβλίο. Ξέρετε ποιά είνε; Έμενε μήπως κάποτε στο σπίτι σας;

Ή κόρη της νοικοκυράς μου πήρε τό πορτραίτο από τό χέρι, τό κύτταξε, και τό γλωβό της πρόσωπο πορφυρώθηκε έλαφρά.

—Την είχα χαμένη, που άπάντησε ύστερα από λίγες στιγμές. Είνε μια δική μου μικρογραφία. Μου την έκανε κάποτε ένας φίλος μου, πριν από πολλά χρόνια.

Την πρόσεξα, σαν να την έδλεπα για πρώτη φορά.

—Τί κοινός που είμαι, είπα. Άλήθεια, τώρα βλέπω την όμοιά της!...

Τότε μου είπα, ότι είχα πιάσει το πορτραίτο μου, που τό έργαστηκε τόσων καιρό κρυφά μου. Τί όμορφο! Νά πιστέψω πώς είμαι τόσο όμορφα; Άλλά έχει μια έκφραση μελαγχολική... Εφίλησα τό χείλη. Πώς τ' αγαπώ αυτό τό χείλη, που τό έφρεσε τόσο να τό φιλή κι'

αυτός!... Πότε, άραγε, θα τό ξαναφίληση;... Τί να γίνη! Άφού έπρεπε να φύγη...

Δέν ήταν δυνατόν να εξακολουθήσει τις σπουδές του. Δώ στις έφημιές. Θά πάη στο Παρίσι, στη Ρώμη... Θά γίνη ξακουστός... Είμαι βέβαιη γι' αυτό. Μα πόσος καιρός θα περάση, όπου να τον ξαναδώ;... Ήπειτα, σιγά - σιγά, τα γράμματα του — φαίνεται — έρχόντουσαν σπανιότερα κι' όσαν και λιγότερο δευρά.

Μαΐου 12. Έξη έβδομάδα πού δέν έχω γράμμα του. Και πόσο θά ήθελα έστω και λίγα λόγια του! Τό τελευταίο του γράμμα τό γέμισα φίλια. Όταν γυρίσει στο Λονδίνο, θά μου γράφη συχνότερα. Έργάζεται τόσο πολύ, ό καυμένος! Είμαι γυρίστρια που ζητώ να μου γράφη περισσότερο. Ήπειτα ό άνδρας είνε διαφορετικοί. Έγώ θά προτιμούσα να ξαγρυπνήσω όλόκληρη βδομάδα, παρ' ό' μην τό γράψω... Μα τί άνόητη που είμαι σήμερα... Δέν ξέρω τί φοβούμαι. Άχ, δώσε, Θεέ μου, να μην είνε τίποτε... Άμα έπι-

αποράσαι να μάθω ποιά ήταν ή άγνουσία, κι' όταν ήθε ή κόρη της σπιτονοικοκυράς μου μέσα, με τό σοά μου, την ρώτησα, δείχνοντας της τό πορτραίτο:

—Ποιά είν' αυτή ή κυρία; Την γνωρίζω, αλλά δέν μπορώ να θυμηθώ πού και πότε την είδα. Έπεσε απ' τη βιβλιοθήκη, καθώς έδωλα ένα βιβλίο. Ξέρετε ποιά είνε; Έμενε μήπως κάποτε στο σπίτι σας;

Ή κόρη της νοικοκυράς μου πήρε τό πορτραίτο από τό χέρι, τό κύτταξε, και τό γλωβό της πρόσωπο πορφυρώθηκε έλαφρά.

—Την είχα χαμένη, που άπάντησε ύστερα από λίγες στιγμές. Είνε μια δική μου μικρογραφία. Μου την έκανε κάποτε ένας φίλος μου, πριν από πολλά χρόνια.

Την πρόσεξα, σαν να την έδλεπα για πρώτη φορά.

—Τί κοινός που είμαι, είπα. Άλήθεια, τώρα βλέπω την όμοιά της!...

Τότε μου είπα, ότι είχα πιάσει το πορτραίτο μου, που τό έργαστηκε τόσων καιρό κρυφά μου. Τί όμορφο! Νά πιστέψω πώς είμαι τόσο όμορφα; Άλλά έχει μια έκφραση μελαγχολική... Εφίλησα τό χείλη. Πώς τ' αγαπώ αυτό τό χείλη, που τό έφρεσε τόσο να τό φιλή κι'

αυτός!... Πότε, άραγε, θα τό ξαναφίληση;... Τί να γίνη! Άφού έπρεπε να φύγη...

Δέν ήταν δυνατόν να εξακολουθήσει τις σπουδές του. Δώ στις έφημιές. Θά πάη στο Παρίσι, στη Ρώμη... Θά γίνη ξακουστός... Είμαι βέβαιη γι' αυτό. Μα πόσος καιρός θα περάση, όπου να τον ξαναδώ;... Ήπειτα, σιγά - σιγά, τα γράμματα του — φαίνεται — έρχόντουσαν σπανιότερα κι' όσαν και λιγότερο δευρά.

Μαΐου 12. Έξη έβδομάδα πού δέν έχω γράμμα του. Και πόσο θά ήθελα έστω και λίγα λόγια του! Τό τελευταίο του γράμμα τό γέμισα φίλια. Όταν γυρίσει στο Λονδίνο, θά μου γράφη συχνότερα. Έργάζεται τόσο πολύ, ό καυμένος! Είμαι γυρίστρια που ζητώ να μου γράφη περισσότερο. Ήπειτα ό άνδρας είνε διαφορετικοί. Έγώ θά προτιμούσα να ξαγρυπνήσω όλόκληρη βδομάδα, παρ' ό' μην τό γράψω... Μα τί άνόητη που είμαι σήμερα... Δέν ξέρω τί φοβούμαι. Άχ, δώσε, Θεέ μου, να μην είνε τίποτε... Άμα έπι-

αποράσαι να μάθω ποιά ήταν ή άγνουσία, κι' όταν ήθε ή κόρη της σπιτονοικοκυράς μου μέσα, με τό σοά μου, την ρώτησα, δείχνοντας της τό πορτραίτο:

—Ποιά είν' αυτή ή κυρία; Την γνωρίζω, αλλά δέν μπορώ να θυμηθώ πού και πότε την είδα. Έπεσε απ' τη βιβλιοθήκη, καθώς έδωλα ένα βιβλίο. Ξέρετε ποιά είνε; Έμενε μήπως κάποτε στο σπίτι σας;

Ή κόρη της νοικοκυράς μου πήρε τό πορτραίτο από τό χέρι, τό κύτταξε, και τό γλωβό της πρόσωπο πορφυρώθηκε έλαφρά.

—Την είχα χαμένη, που άπάντησε ύστερα από λίγες στιγμές. Είνε μια δική μου μικρογραφία. Μου την έκανε κάποτε ένας φίλος μου, πριν από πολλά χρόνια.

Την πρόσεξα, σαν να την έδλεπα για πρώτη φορά.

—Τί κοινός που είμαι, είπα. Άλήθεια, τώρα βλέπω την όμοιά της!...

Τότε μου είπα, ότι είχα πιάσει το πορτραίτο μου, που τό έργαστηκε τόσων καιρό κρυφά μου. Τί όμορφο! Νά πιστέψω πώς είμαι τόσο όμορφα; Άλλά έχει μια έκφραση μελαγχολική... Εφίλησα τό χείλη. Πώς τ' αγαπώ αυτό τό χείλη, που τό έφρεσε τόσο να τό φιλή κι'

αυτός!... Πότε, άραγε, θα τό ξαναφίληση;... Τί να γίνη! Άφού έπρεπε να φύγη...

Δέν ήταν δυνατόν να εξακολουθήσει τις σπουδές του. Δώ στις έφημιές. Θά πάη στο Παρίσι, στη Ρώμη... Θά γίνη ξακουστός... Είμαι βέβαιη γι' αυτό. Μα πόσος καιρός θα περάση, όπου να τον ξαναδώ;... Ήπειτα, σιγά - σιγά, τα γράμματα του — φαίνεται — έρχόντουσαν σπανιότερα κι' όσαν και λιγότερο δευρά.

Μαΐου 12. Έξη έβδομάδα πού δέν έχω γράμμα του. Και πόσο θά ήθελα έστω και λίγα λόγια του! Τό τελευταίο του γράμμα τό γέμισα φίλια. Όταν γυρίσει στο Λονδίνο, θά μου γράφη συχνότερα. Έργάζεται τόσο πολύ, ό καυμένος! Είμαι γυρίστρια που ζητώ να μου γράφη περισσότερο. Ήπειτα ό άνδρας είνε διαφορετικοί. Έγώ θά προτιμούσα να ξαγρυπνήσω όλόκληρη βδομάδα, παρ' ό' μην τό γράψω... Μα τί άνόητη που είμαι σήμερα... Δέν ξέρω τί φοβούμαι. Άχ, δώσε, Θεέ μου, να μην είνε τίποτε... Άμα έπι-

αποράσαι να μάθω ποιά ήταν ή άγνουσία, κι' όταν ήθε ή κόρη της σπιτονοικοκυράς μου μέσα, με τό σοά μου, την ρώτησα, δείχνοντας της τό πορτραίτο:

—Ποιά είν' αυτή ή κυρία; Την γνωρίζω, αλλά δέν μπορώ να θυμηθώ πού και πότε την είδα. Έπεσε απ' τη βιβλιοθήκη, καθώς έδωλα ένα βιβλίο. Ξέρετε ποιά είνε; Έμενε μήπως κάποτε στο σπίτι σας;

Ή κόρη της νοικοκυράς μου πήρε τό πορτραίτο από τό χέρι, τό κύτταξε, και τό γλωβό της πρόσωπο πορφυρώθηκε έλαφρά.

—Την είχα χαμένη, που άπάντησε ύστερα από λίγες στιγμές. Είνε μια δική μου μικρογραφία. Μου την έκανε κάποτε ένας φίλος μου, πριν από πολλά χρόνια.

Την πρόσεξα, σαν να την έδλεπα για πρώτη φορά.

—Τί κοινός που είμαι, είπα. Άλήθεια, τώρα βλέπω την όμοιά της!...

Τότε μου είπα, ότι είχα πιάσει το πορτραίτο μου, που τό έργαστηκε τόσων καιρό κρυφά μου. Τί όμορφο! Νά πιστέψω πώς είμαι τόσο όμορφα; Άλλά έχει μια έκφραση μελαγχολική... Εφίλησα τό χείλη. Πώς τ' αγαπώ αυτό τό χείλη, που τό έφρεσε τόσο να τό φιλή κι'

αυτός!... Πότε, άραγε, θα τό ξαναφίληση;... Τί να γίνη! Άφού έπρεπε να φύγη...

Δέν ήταν δυνατόν να εξακολουθήσει τις σπουδές του. Δώ στις έφημιές. Θά πάη στο Παρίσι, στη Ρώμη... Θά γίνη ξακουστός... Είμαι βέβαιη γι' αυτό. Μα πόσος καιρός θα περάση, όπου να τον ξαναδώ;... Ήπειτα, σιγά - σιγά, τα γράμματα του — φαίνεται — έρχόντουσαν σπανιότερα κι' όσαν και λιγότερο δευρά.

Μαΐου 12. Έξη έβδομάδα πού δέν έχω γράμμα του. Και πόσο θά ήθελα έστω και λίγα λόγια του! Τό τελευταίο του γράμμα τό γέμισα φίλια. Όταν γυρίσει στο Λονδίνο, θά μου γράφη συχνότερα. Έργάζεται τόσο πολύ, ό καυμένος! Είμαι γυρίστρια που ζητώ να μου γράφη περισσότερο. Ήπειτα ό άνδρας είνε διαφορετικοί. Έγώ θά προτιμούσα να ξαγρυπνήσω όλόκληρη βδομάδα, παρ' ό' μην τό γράψω... Μα τί άνόητη που είμαι σήμερα... Δέν ξέρω τί φοβούμαι. Άχ, δώσε, Θεέ μου, να μην είνε τίποτε... Άμα έπι-

αποράσαι να μάθω ποιά ήταν ή άγνουσία, κι' όταν ήθε ή κόρη της σπιτονοικοκυράς μου μέσα, με τό σοά μου, την ρώτησα, δείχνοντας της τό πορτραίτο:

—Ποιά είν' αυτή ή κυρία; Την γνωρίζω, αλλά δέν μπορώ να θυμηθώ πού και πότε την είδα. Έπεσε απ' τη βιβλιοθήκη, καθώς έδωλα ένα βιβλίο. Ξέρετε ποιά είνε; Έμενε μήπως κάποτε στο σπίτι σας;

Ή κόρη της νοικοκυράς μου πήρε τό πορτραίτο από τό χέρι, τό κύτταξε, και τό γλωβό της πρόσωπο πορφυρώθηκε έλαφρά.

—Την είχα χαμένη, που άπάντησε ύστερα από λίγες στιγμές. Είνε μια δική μου μικρογραφία. Μου την έκανε κάποτε ένας φίλος μου, πριν από πολλά χρόνια.

Την πρόσεξα, σαν να την έδλεπα για πρώτη φορά.

—Τί κοινός που είμαι, είπα. Άλήθεια, τώρα βλέπω την όμοιά της!...

Τότε μου είπα, ότι είχα πιάσει το πορτραίτο μου, που τό έργαστηκε τόσων καιρό κρυφά μου. Τί όμορφο! Νά πιστέψω πώς είμαι τόσο όμορφα; Άλλά έχει μια έκφραση μελαγχολική... Εφίλησα τό χείλη. Πώς τ' αγαπώ αυτό τό χείλη, που τό έφρεσε τόσο να τό φιλή κι'

αυτός!... Πότε, άραγε, θα τό ξαναφίληση;... Τί να γίνη! Άφού έπρεπε να φύγη...

Δέν ήταν δυνατόν να εξακολουθήσει τις σπουδές του. Δώ στις έφημιές. Θά πάη στο Παρίσι, στη Ρώμη... Θά γίνη ξακουστός... Είμαι βέβαιη γι' αυτό. Μα πόσος καιρός θα περάση, όπου να τον ξαναδώ;... Ήπειτα, σιγά - σιγά, τα γράμματα του — φαίνεται — έρχόντουσαν σπανιότερα κι' όσαν και λιγότερο δευρά.

Μαΐου 12. Έξη έβδομάδα πού δέν έχω γράμμα του. Και πόσο θά ήθελα έστω και λίγα λόγια του! Τό τελευταίο του γράμμα τό γέμισα φίλια. Όταν γυρίσει στο Λονδίνο, θά μου γράφη συχνότερα. Έργάζεται τόσο πολύ, ό καυμένος! Είμαι γυρίστρια που ζητώ να μου γράφη περισσότερο. Ήπειτα ό άνδρας είνε διαφορετικοί. Έγώ θά προτιμούσα να ξαγρυπνήσω όλόκληρη βδομάδα, παρ' ό' μην τό γράψω... Μα τί άνόητη που είμαι σήμερα... Δέν ξέρω τί φοβούμαι. Άχ, δώσε, Θεέ μου, να μην είνε τίποτε... Άμα έπι-

αποράσαι να μάθω ποιά ήταν ή άγνουσία, κι' όταν ήθε ή κόρη της σπιτονοικοκυράς μου μέσα, με τό σοά μου, την ρώτησα, δείχνοντας της τό πορτραίτο:

—Ποιά είν' αυτή ή κυρία; Την γνωρίζω, αλλά δέν μπορώ να θυμηθώ πού και πότε την είδα. Έπεσε απ' τη βιβλιοθήκη, καθώς έδωλα ένα βιβλίο. Ξέρετε ποιά είνε; Έμενε μήπως κάποτε στο σπίτι σας;

Η ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΡΙΑ

Μοντίβαν. Έκει πέρα ή συνοικία ήταν παλιά, με στενούς και σκοτεινούς δρόμους. Στη μέση της μια παλιά οικοδομή, από κίτρινα τούβλα, κι ένα γυάλινο θόλο, παρόμοιο : Τό Μουσείο...

Ο Πέρου Κράλ, όταν βρέθηκε μπροστά στον μίστερο Μοντίβαν, έναν χοντρό κι αλκοολικό Σκωτσέζο, του είπε καθαρά και ξεστόμα : —Είμαι άνεργος. Θέλω να δουλέψω. Ξέπασα στο Λονδίνο, δώ και μια εβδομάδα, κι ένα μικρό θάσσο. Έμαθα λοιπόν πως θέλετε έναν άνθρωπο και ήρθα...

—Ναι... Θέλω ένα φύλακα για τις κερνές κοιλίες μου... του άπανησε διαταγτικά ο μίστερ Μοντίβαν. Μά, έσείς, ένας ήπιος, να ρθίτε δωτέρα...

—Θέλω να δουλέψω !... του άπανησε ξερά ο Πέρου Κράλ.

—Πάει καλά, του είπε τότε με κάποια περιφρόνηση ο Σκωτσέζος. Θα είσαστε φύλακας του Μουσείου από τις ένενά ή ώρα το πρωί ως τις έφτά το βράδυ. Έχετε με άρε για τὸ γένια σας και μία ώρα για τὸ σάι... Θα παίρνετε δυό λίρες την εβδομάδα... Μονότονη δουλειά, έ ;...

Ο Πέρου Κράλ σήκωσε αδιάφορα τὸς ὄμους του.

—Εμπρός, τότε... φώναξε ο μίστερ Μοντίβαν. Πάμε να σάς δείξω τις κερνές κοιλίες.

Και μπήκαν σε μια στοργιγυλή αίθουσα, κι άστρους χαίχους κι βίνα παλιό κόκκινο χαλί. Τριγύρω, πάνω σε μικρές εξέδρες, έστεκαν ή κερνές κοιλίες, με πελιδνά πρόσωπα και γυάλινα μάτια :

Ήσαν ὅλοι οί τρεῖς βασιλιάδες κι ὅλες ή ἐγκληματικές βασιλίσσες τῆς ιστορίας. Διότι σ' αὐτή τὴν αίθουσα ήσαν μία ἄλλη, μισοσκότεινη. Εκεί μέσα ή κερνές κοιλίες παρουσίαζαν ένα ἐκρηκτικό θέαμα.

—Νά ο Χόμπινς, ο στραγγαλιστής τὸ Νόργουϊτς... τὸν ἐξήγησε ο μίστερ Μοντίβαν και τὸν ἔδειξε τὴν κερνία κοιλία τὸν δολοφόνου. Αὐτὸς ἐκεῖ εἶνε ὁ Τράου, πὸν ξεκοίλιασε δυό πόλιμους... Νά κι ὁ Τζόν Τζόσφ Κλέιτ, πὸν ἔκοψε τὸ λαϊκὸ τῆς γυναίκας του και τὸν δυό παιδιὸν του...

Στὸ βάθος, πάνω σ' ἑναν κόκκινο καναπέ, ξεθυμασμένον λιγνάκι ἀπὸ τὴ σόνη, ήταν ἐκτεθειμένη μία ὁμορφὴ γυναίκα, κι ἑνα μαύρο μεταξωτὸ φόρεμα. Ἀπὸ πάνω τῆς, ἑνα βαρὺ και μεγάλο κάδρο : Τρεῖς πορτρέτες μορφές, με λισπημένη γαρίφαλα.

Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναίκα ; ρώτησε σαστισμένος ὁ Πέρου Κράλ.

—Α ! εἶνε ἡ εἰσσεῖς Ράμπορν, ἡ δηλητηριάστρια... τὸν ἀπάντησε κι ἑνα ἀνιγμιατικὸ χαμόγελο ὁ χον-

τρός Σκωτσέζος. Ἐκεῖνο πὸν εἶνε ἀπὸ πάνω στὸ κάδρο, εἶνε τὰ τρία ὄψημά τῆς, τὰ πρῶτα, γιατί τ' ἄλλα εἶνε ἀναριθμητά...

Ὁ Πέρου Κράλ κίτταξε πάλι τὴν κερνία κοιλία. Τὰ γυρίσματα τῆς τὸν ἔκαναν ὡ ἀνατριχίση. Θάλεγε κανεὶς πὸς ήταν καρφωμένα πάνω του...

—Εἰσάστε ψύχραιμος ; τὸν ρώτησε ἄξαφνα ὁ μίστερ Μοντίβαν.

—Ψύχραιμος ; ἔκανε ὁ Πέρου Κράλ. Μά βέβαια... Γιατί ὅμως αὐτὴ ἡ ἐρώτησι ;

—Γιατί, ἂν δὲν εἰσάστε ψύχραιμος, ἀδιάφορος, θὰ νομίζετε ὅτι ή κερνές κοιλίες σὰς κίτταζαν διαρκῶς με τὰ γυάλινα μάτια τους. Οἱ ἄλλοι φύλακες εἶχαν ἀσχημὸ τέλος... Τρελλάθηκαν ή ἔγιναν ἄφαντοι με τὸν πὸ μυστηριώδη τρόπο...

—Λοιπόν ; Εἰσάστε συμφωνοῖ ;

—Α ! Μὴ φοβάστε γιὰ μένα ! ἔκανε χαμογελώντας ὁ Πέρου Κράλ.

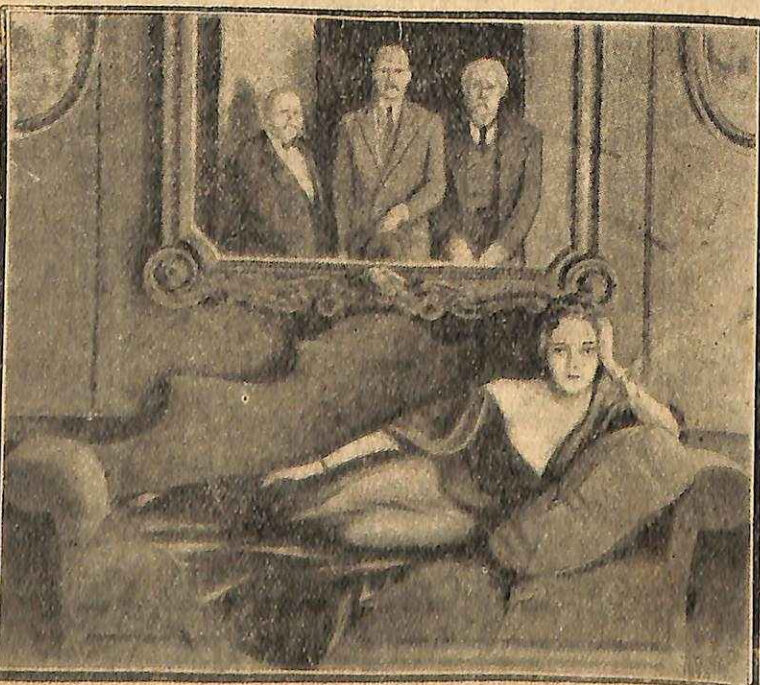
—Τότε, αὐριο τὸ πρωί, στίς ένενά ή ὡρα, ξαναεἶτε ὁ Σκωτσέζος.

—Αὐριο στίς ένενά... Καὶ χωρίστηκαν.

Ὁ Πέρου Κράλ ὅλη τὴ νύχτα σιλλογιζόταν, κι ἑνα παράξενο αἰσθημα στήν καρδιά. Ὅσο κι ἂν τὸν ἐπιανε φρίκη, ὅσο ἔφεργε τὸ νοῦ του τὰ στυγερά ἐγκλήματά τῆς, κάποτε - κάποτε ἐνοίωθε μιά ἀλλόκοτη κι ὡκατανήγη συμπίπτει...

Ὅλο τὸ πρωί, λοιπόν, διάβασε προσεχτικά τὸν κατάλογο τοῦ Μουσείου. Ὅταν ἔφτασε στήν εἰσσεῖς Ράμπορν, ἀνατριχίλασε ἀπὸ τὴς λεπτομέρειες πὸν ἔμαθε γιὰ τὴ ζωὴ τῆς. Ήταν μιά ἐγκληματικὴ γυναίκα, μιά ἐκφυλὴ, μιά σαβίστρια, πὸν δηλητηρίαζε τὰ ὄντατά τῆς γιὰ νὰ τὰ βλέπει τὰ ξεψηγνὸν μπροστὰ στὰ μάτια τῆς !

Ὁ Πέρου Κράλ τότε, δίχως νὰ ξέρη τί κάνει, ἔβγαλε τὸ σοναγι του κι ἔκοψε ἀπὸ τὸν κατάλογο τὴ βιογραφία τῆς εἰσσεῖς Ράμπορν.

Στὸ βάθος, σ' ἑναν καναπέ, ήταν ἐκτεθειμένη μιά ὁμορφὴ γυναίκα

Ἐπειτα πῆγε νὰ γευματίσῃ και ἔαναγύρισε στὸ Μουσείο. Τὸ Λονδίνο ήταν πνιγμένο στήν ομίχλη. Γιὰ πρώτη φορὰ στή ζωὴ του ὁ Πέρου Κράλ ἐνοίωσε με τὸν πὸ σκληρὸ τρόπο ὅτι ήταν μόνος, ὁλομόναχος, στὸν κόσμο.

Ἡ αίθουσα τοῦ Μουσείου εἶχαν σκοτεινιάσει. Ὁ Πέρου τράβηξε ἀμσως και πῆγε μπροστὰ στή εἰσσεῖς Ράμπορν. Γὰ μάτια του συναντήσαν τὰ δικά τῆς, και τότε, ἀκίμη μιά φορὰ, τὸν φάνηκε πὸς τὸν κίτταζαν περιέργα, ἀνιγμιατικά, σάν νὰ ήθελαν νὰ τὸν φανερώσουν κάτι.

—Ανορωπεία ἂν εἶνε ἀλήθεια, αὐτὰ πὸν ἔνε γιὰ σὰς ! ψιθύρισε, σάν νὰ παραμύλιζε, ὁ Πέρου Κράλ. Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τί κάνατε λοιπόν γιὰ νὰ σὰς ἔχουν ἐδωτέρα ;...

Ἐγινε μιά βαθεῖα, νεκρικὴ σιγή. Κι ὅστερα - μὰ μήπως εἶχε τρελλὰ ; - τὸν φάνηκε πὸς τὰ κερνία χεῖλὴ τῆς κοιλίας κινήθηκαν, σάν νὰ ήθελαν νὰ πῶνε κάτι. Ἀπότομα ὅμως ὁ Πέρου γύρισε τὸ κεφάλι, γιατί τὸν φάνηκε πάλι πὸς ἄνοιγε σιγανὰ σαρκαστικά γέλια ἀπὸ πάνω του. Μὰ τί ; Γελούσαν οί δολοφόνου ; Τὸν κοροῖδευαν ; Ὁα τοῦ ἐρχόταν τρέλλα ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἂν δὲν ἔμπαινε ἄξαφνα σὸ Μουσείο ἑνας ἐπισκέπτης.

Τὲ ἄλλο ἀπόγευμα δὲν μπῆκε καθόλου στή δεύτερη αίθουσα. Ἐμεινε με τὸς τρελλοὺς βασιληάδες. Δυὸ μέρες ἀκόμη δὲν ήθε κανεὶς ἐπισκέπτης. Μὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς τρίτης μέρας, δὲν βάσταξε πειά. Ἡ ἀνάμνησις τῆς εἰσσεῖς Ράμπορν τὸν βασάνιζε κάθε νύχτα. Τὴν ἔβλεπε σ' ὀνειρό του. Τὴν συλλογιζόταν ὅλη τὴ μέρα. Εἶχε γίνει ὁ ἐκφυλὴς τῆς ; Α ! Πόσο εὐτυχισμένος θὰ ήταν, ἂν τὸν ἀγαποῖσε μιά τόσο σαγηνευτικὴ γυναίκα !...

Ὁ Πέρου Κράλ στάθηκε μπροστὰ τῆς και θαυμάσε τὸ ὑπερήφανο στόμα με τὰ λεπτά χεῖλη, τὰ ὑπέροχα χέρια τῆς, ἐκεῖνο τὸ ἐλαφρὸ ρόδινο

κορμί τῆς. Μὰ ζοῦσε λοιπόν ; Ζοῦσε ;...

—Εἰσάστε μιά μάγισσα... τῆς ψιθύρισε. Εἶμαι διχὸς σας. Ναι... Μοῦ ἔχετε πάρει τὴν ψυχὴ. Σὰς μισῶ... Θάπρεπε νὰ σὰς κἀνὴ κανεὶς ζωντανή... Κι ὅπως εἰσάστε ἀπὸ κερί, δὲν θάνα δὰ και τόσο δύσκολο... Μὰ τὸ Θεό, θὰ κάνω καμμιὰ τρέλλα...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ὅπως και τὴν ἄλλη φορὰ, σώθηκε ἀπὸ κάποιο θόρυβο. Μιά γυναίκα κι ἑνα μαύρο βέλο μπῆκε ἀργὰ στήν αίθουσα. Ὁ Πέρου Κράλ ὑποκλίθηκε μπροστὰ τῆς, κι ὅστερα, βλέποντας ὅτι δὲν κρατοῖσε τὸν κατάλογο τοῦ Μουσείου, ἄρχισε νὰ τῆς ἐξηγῇ τὴς κερνές κοιλίες. Ὅταν ἔφτασε στή «σαγηνευτριά», τῆς εἶπε με μιά πνιγμένη φωνή :

—Αὐτὴ ἐδὼ εἶνε ἡ εἰσσεῖς Ράμπορν... ή δηλητηριάστρια.

Ἡ κυρία με τὸ μαύρο βέλο σύρθηκε με κόπο, γιατί φαινόταν πὸς ήταν πειά γρηῃ, και στάθηκε μπροστὰ στήν κερνία κοιλία.

—Δὲν τῆς μοιάζει και τόσο, ψιθύρισε, ἀφοῦ πρῶτα τὴν κίτταξε προσεχτικά.

Ὁ Πέρου Κράλ πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη του.

—Τὴν ἔξερατε ; ρώτησε τὴν ἄγνωστο.

—Ἦταν πὸ ὁμορφὴ, συνέχισε ἐκεῖνη, δίχως νὰ τὸν ἀπάντησῃ. Πιὸ ὑπερφύκη... Μὰ ἔχουν περάσει πολὺ χρόνια ἀπὸ τότε...

—Τὴν ἔξερατε ; ἔαναρωτήθηκε με ἀγωνία ὁ Πέρου Κράλ.

Ἡ ἀγνωστὴ τότε γέλασε σαρκαστικά και τὸν κίτταξε κάτω ἀπὸ τὸ βέλο τῆς, με περιέργεια.

—Εἶμαι ἡ εἰσσεῖς Ράμπορν !... τὸν εἶπε ἀπότομα.

Καὶ σήκωσε τὸ βέλο τῆς. Ὁ Πέρου Κράλ τότε εἶδε ἑνα ἀποχρυσωτὸ πρόσωπο γρηῃς μάγισσας, με ἑσκαρμένο δέγμα κι ἑκφυλὰ μάτια, πὸν τὸν κίτταζαν σαρκαστικά. Γιὰ μιά στιγμή νομισε πὸς θὰ σοριαζόταν καταγῆς, λιπόθυμος ἀπὸ τὴ φρίκη του. Μὰ ἀπολιθώθηκε στή θέσι του, μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τὸ τέρας, πὸν εἶχε ἀναστατώσει ἄλλοτε τὸ Λονδίνο με τὰ φριχτά ἐγκλήματά του.

Ἐπειτα, ὅταν συνήλθε, ήταν πάνω μόνος μέσα στὸ Μουσείο. Τὰ μάτια τῆς κερνίας κοιλίας τὸν κίτταζαν εἰρωνικά. Κι ὅλοι οί δολοφόνου, πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του, ἄρχισαν νὰ σαρκάζουν ἀπαίσιμα, νὰ γέλανε, νὰ τὸν κοροῖδούσαν.

Ὁ Πέρου Κράλ, με τὴν καρδιά ματωμένη, με μάτια τρελλοῦ, ἐνοίωσε πὸς πνιγόταν ἀπὸ τὴ λύσσα τῆς ἐκδικήσεως. Ναι ! Ἦθελε νὰ ἐκδικηθῇ ὅλους αὐτοὺς τοὺς δολοφόνους, πὸν γελούσαν τοὺς δολοφόνους, πὸν ἄνδαν μαζί του και γρηῃς, πὸν τὸν κίτταζε εἰρωνικά με τὰ γυρίσματα τῆς. Καὶ τότε ἔσπασε κι αὐτὸς σ' ἑνα σαρκαστικὸ γέλιο κι ἔβαλε φωτιά στὸ «Μουσείο τῆς Φόρας» τοῦ μίστερ Μοντίβαν.

Ὁ Πέρου Κράλ, με τὸ πρόσωπο παρωμορφωμένο ἀπὸ τὴς φλόγες αὐτῆς τῆς ιστορικῆς πυρκαϊάς, ἀργεπαίνει σίμερα σ' ἑνα τρελλοκοιτὸ τοῦ Λονδίνου.

ΕΛΕΑΝΩΡ ΣΜΙΘ

ΤΑ ΣΠΑΡΑΧΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Ἡ μαρτυρικὴς νύχτες τὸν ἀνέργων. Πὸν κοιμοῦνται οἱ ἄστε γοι τοῦ Παρισιῦ. Ἡ ἀνατριχιστικὴ ζωὴ τους. Τὰ φιλανθρωπικὰ σπασίτια τῆς ἀστυνομίας. Ἡ συγκινητικὴ περιπέτεια τῆς Ντόλλυ Μάλμπραν. Πὸς πέθανε ἑνας φτωχὸς φοιτητής. Τὰ τσάγια τὸν ἀστυνομικὸν πρὸς τοὺς ἀστέγους, κλπ.

Με τὴν ἑναρξὴ τῆς χειμερινῆς περιόδου ἀρχίζουν και τὰ βόσανα τὸν ἀστυνομικὸν ὡ ν. Εἶνε ἡ πὸ τρωμερὴ ἐποχὴ γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πὸν φροντίζουν γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς κομποπόλεως. Κάτω ἀπὸ τὴν οργαδια βροχὴ ή τὸ τσωνχερὸ κρύο, τὸς ἔλινε νὰ γυρίζουν ἀργὰ στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους με τὰ ποδηλάτα τους, νὰ ἐκτελοῦν τὴν νυχτερινὴν ὑπηρεσία τους και νὰ ἐκθέτουν διαρκῶς σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τους. Γιατί πάντα, ὅπως ἄλλοτε εἶνε γνωστόν, οἱ κακοποιοὶ ἐξεργάζονται καλύτερα τὸν χειμῶνα πὸν οἱ δρόμοι εἶνε σκοτεινοὶ κι οἱ διαβάτες ἔδεν ἔχουν καμμιὰ ἄλλη σκέψη στὸ μυαλό τους παρὰ πὸς νὰ γυρίσουν μιά ὡρα ἀρχιτερεὰ στὸ σπίτι τους.

Μὰ δὲν εἶνε οἱ μόνου πὸν ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν κακοκαιρία. Ἐνα πληθὸς ἀνδρῶν και γυναικῶν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια βλέπουν με φρίκη κάθε τέτοια ἐποχὴ ὅτι πλησιάζουν ἡ πὸ τραγικὴς μέρες τῆς ζωῆς τους. Εἶνε οἱ ἀνεργοί, οἱ φτωχοὶ κι οἱ ἀλῆτες τῆς κομποπόλεως. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος τὸν δυστυχισμένων σκορπίζεται τὸ καλοκαίρι στὸ Ἄσος τῆς Βουλῆς, κάτω ἀπὸ τὴς γέφυρες τοῦ Σηκουάνα και μέσα στίς βάρκες του κι ἔξασφαλλεῖ ἑστὶς μὲ ρωμαντικὴ θέσι στὸ ξενοδοχεῖο τὸν ἀστέγον. Τώρα ὅμως με τὰ πρῶτα κρύα δὲν μπορεί νὰ σταθῇ πονθενά. Τὰ παγκάκια τὸν πᾶσαν εἶνε ὑγρά, τὸ νερὸ τοῦ Σηκουάνα κυλάει ὀρειτικὸ και παντοῦ πέφτει οργαδια βροχὴ πὸν σὲ μοναχίζει ὡς τὰ κόκαλα. Ἀναγκάζονται λοιπόν νὰ περπατοῦν ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ μὴ ἑσταγνίσουν και τέλος πέφτουν ἐξαντλημένοι ἔξω ἀπὸ τὴς πόρτες τὸν σπιτιῶν !

Οἱ ἀστυνομικοὶ τοὺς βοσκοῦν κάθε βράδυ μισοπεθαμένους και τοὺς μεταφέρουν στὸν τμήμα. Τὸ παρόδοξο εἶνε ὅτι ὅσο ἔχουν τὴς ἀσθένειας τους δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ σταθοῦν οἷτε μὴ στιγμή κάτω ἀπὸ ἑνα ὑπόστεγο ! Ἀπαγορεύεται ! Πρὸς τὸ ἀντίσταν νὰ περπατοῦν ! Κ' οἱ δυστυχισμένοι βαδίζουν ἀδιόκοπα μέσα στοὺς δρόμους, τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο μέχρις ὅτου νὰ ἔξαντληθοῦν !

Ἐπείτα, ὅταν συνήλθε, ήταν πάνω μόνος μέσα στὸ Μουσείο. Τὰ μάτια τῆς κερνίας κοιλίας τὸν κίτταζαν εἰρωνικά. Κι ὅλοι οἱ δολοφόνου, πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του, ἄρχισαν νὰ σαρκάζουν ἀπαίσιμα, νὰ γέλανε, νὰ τὸν κοροῖδούσαν.

Ὁ Πέρου Κράλ, με τὴν καρδιά ματωμένη, με μάτια τρελλοῦ, ἐνοίωσε πὸς πνιγόταν ἀπὸ τὴ λύσσα τῆς ἐκδικήσεως. Ναι ! Ἦθελε νὰ ἐκδικηθῇ ὅλους αὐτοὺς τοὺς δολοφόνους, πὸν γελούσαν τοὺς δολοφόνους, πὸν ἄνδαν μαζί του και γρηῃς, πὸν τὸν κίτταζε εἰρωνικά με τὰ γυρίσματα τῆς. Καὶ τότε ἔσπασε κι αὐτὸς σ' ἑνα σαρκαστικὸ γέλιο κι ἔβαλε φωτιά στὸ «Μουσείο τῆς Φόρας» τοῦ μίστερ Μοντίβαν.

Ὁ Πέρου Κράλ, με τὸ πρόσωπο παρωμορφωμένο ἀπὸ τὴς φλόγες αὐτῆς τῆς ιστορικῆς πυρκαϊάς, ἀργεπαίνει σίμερα σ' ἑνα τρελλοκοιτὸ τοῦ Λονδίνου.

Ἡ κυρία με τὸ μαύρο βέλο σύρθηκε με κόπο, γιατί φαινόταν πὸς ήταν πειά γρηῃ, και στάθηκε μπροστὰ στήν κερνία κοιλία. —Δὲν τῆς μοιάζει και τόσο, ψιθύρισε, ἀφοῦ πρῶτα τὴν κίτταξε προσεχτικά.

Ὁ Πέρου Κράλ πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη του.

—Τὴν ἔξερατε ; ρώτησε τὴν ἄγνωστο.

—Ἦταν πὸ ὁμορφὴ, συνέχισε ἐκεῖνη, δίχως νὰ τὸν ἀπάντησῃ. Πιὸ ὑπερφύκη... Μὰ ἔχουν περάσει πολὺ χρόνια ἀπὸ τότε...

—Τὴν ἔξερατε ; ἔαναρωτήθηκε με ἀγωνία ὁ Πέρου Κράλ.

Ἡ ἀγνωστὴ τότε γέλασε σαρκαστικά και τὸν κίτταξε κάτω ἀπὸ τὸ βέλο τῆς, με περιέργεια.

—Εἶμαι ἡ εἰσσεῖς Ράμπορν !... τὸν εἶπε ἀπότομα.

Καὶ σήκωσε τὸ βέλο τῆς. Ὁ Πέρου Κράλ τότε εἶδε ἑνα ἀποχρυσωτὸ πρόσωπο γρηῃς μάγισσας, με ἑσκαρμένο δέγμα κι ἑκφυλὰ μάτια, πὸν τὸν κίτταζαν σαρκαστικά. Γιὰ μιά στιγμή νομισε πὸς θὰ σοριαζόταν καταγῆς, λιπόθυμος ἀπὸ τὴ φρίκη του. Μὰ ἀπολιθώθηκε στή θέσι του, μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τὸ τέρας, πὸν εἶχε ἀναστατώσει ἄλλοτε τὸ Λονδίνο με τὰ φριχτά ἐγκλήματά του.

Ἐπειτα, ὅταν συνήλθε, ήταν πάνω μόνος μέσα στὸ Μουσείο. Τὰ μάτια τῆς κερνίας κοιλίας τὸν κίτταζαν εἰρωνικά. Κι ὅλοι οἱ δολοφόνου, πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του, ἄρχισαν νὰ σαρκάζουν ἀπαίσιμα, νὰ γέλανε, νὰ τὸν κοροῖδούσαν.

Ὁ Πέρου Κράλ, με τὸ πρόσωπο παρωμορφωμένο ἀπὸ τὴς φλόγες αὐτῆς τῆς ιστορικῆς πυρκαϊάς, ἀργεπαίνει σίμερα σ' ἑνα τρελλοκοιτὸ τοῦ Λονδίνου.

πρὸς τὴς λαϊκῆς συνοικίας και στοὺς δημοσίους κήπους. Κρὸθουν ὅσο μπορούν τὴν φτώχεια τους και τὴν γυναιότητά τους. Ὅσο γιὰ τὴς γυναῖκες εἶνε ἀξιολύπτες ! Πρὸς τὴν νὰ τὴς ὀης με πόσες προφυλάξεις κάνουν τὴν πρωινὴν τουαλέττα τους στίς λίμνες τὸν πᾶσαν. Ραγίζεταὶ ἡ καρδιά σου ! Προσπαθοῦν νά... σιδερώσουν τὸν σαλκακωμένο φόρεμά τους ἀπὸ τὸν ὕπνο πὸν ἔκαναν ἀπάνω στὰ παγκάκια κι ἔξασκολοῦν νὰ φοροῦν με ἀξιοπρέπεια τὰ τρῦπα γάντια τους !

Ἐνα βράδυ λοιπόν ἐδὼ και μιά ἐβδομάδα συνάντησα στίς δώδεκα ἡ ὡρὰ τὴ νύχτα μιά ὁμορφὴ νέα, πὸν βάδεξε μ' ἀργὸ ὄμμα, σάν ὡ ἀναπαύμενη. Τῆς ἔφησα νὰ μὴ δειξὴ τὴν ταυτότητά τῆς και τὴν παρκαλέσα νὰ μὸν ἐπιτρέψῃ νὰ δῶ ἂν ὑπῆρχαν στήν τσάντα τῆς μερικὰ κσεντίμια. Ἐκεῖνη σήκωσε ἀδιάρρηκτο τὸς ὄμους τῆς, ἄνοιξε τὴν τσάντα τῆς, μὸν ἔδειξε μερικὰ κσεντίμια κι ἔπειτα μὸν ἔδωσε τὴν ταυτότητά τῆς. Λεγόταν Ντόλλυ Μάλμπραν κι ήταν ἱππὸλλος ἐνὸς ἀτελεῖς μόδας.

Ἐν ἄλλο βράδυ πάλι σ' ἑναν φανοστάτη τῆς ὁδοῦ Κάρι εἶδα κάποιον ἄνθρωπο νὰ στέκεται ἀνομιτισμένος και νὰ μὴ δειχνῇ καθόλου ὅτι τὸν πείραζε ἡ οργαδια βροχὴ πὸν ἔφεπτε κενὴ τὴν ὡρα. Ἐτρέξα πρὸς τὸ μέτρο του και τοῦ φώναξα μ' ἀδιαφορία :

—Περπατᾶτε ! Ἀγαγορεύεται τέτοια ὡρα νὰ στέκεσθε στὸ δρόμο.

Ὁ ἄγνωστος φάνηκε ὅτι δὲν κατάλαβε τί τοῦ ἔλεγα. Ἀναγκάσθηκα τότε νὰ τὸν τραβήξω ἀπὸ τὸ χέρι. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή σοριαώθηκε στὸ λιθόστρωτο. Ἀνήσυχος ἔσπρησε ἀπάνω του και τότε εἶδα ὅτι ήταν σχεδὸν γυμνός. Κάτω ἀπὸ τὸ παλιὸ παλτὸ του δὲν φοροῖσε τίποτ' ἄλλο παρὰ ἑνα κοινὸ ἐλασμένο παντελόνι κι ἂν τὰ σκοσμένα παπούτσια του φαινόταν τὰ δάχτυλα τὸν ποδιῶν του. Τὸν μεταφέρουμε ἀμσως στὸ πλησιέστερο νοσοκομεῖο. Σὲ λίγη ὡρα πέθανε.

Συνέχισα τὴν περιπολία μου κι ὅπως πάντα περᾶσα ἀπὸ τὴν λεωφόρο τὸν Ἀκακίων γιὰ νὰ τὰράξω τὸν ὕπνο ὅλων τὸν δυστυχισμένων. Σαφνικά, σ' ἑνα παγκάκι εἶδα ἑλαιοκωμὴν μιά νέα. Κοιμῶταν βαθειά και κάθε τόσο τὸ στήθος τῆς ταραζόταν ἀπὸ τοὺς λεγμοῦς. Ἐρριξα τὸ φῶς τοῦ φανὸς μου στὸ πρόσωπὸ τῆς κι ἀναγνώρισα καταπληκτικὸς τὴν Ντόλλυ Μάλμπραν.

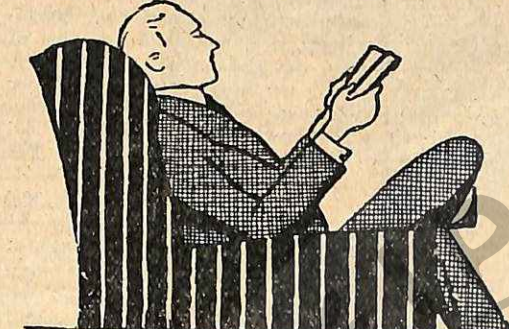
Ἡρεσόνος τὴν χετῆρη ἐλαφρὰ στὸν ὄμο. Ἐκεῖνη πετάχτηκε καταστρομαγμένη κι ἄρχισε νὰ φωνάζει βοήθεια. Ὅταν συνήλθε κι εἶδε ὅτι εἶμαστε ἀστυνομικοὶ καθήστας.

Με συγκοφεῖτε, μὰς εἶπε. Εἶχα καθίσει λίγο γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ, μὰ με πῆρε ὁ ὕπνος. Σὰς εἰχα κοιμῶ ! Καλὰ κάνετε πὸν με ξυπνήσατε. Ἐδὼ μπορεί κανεὶς νὰ ποντανίσῃ ἀπὸ τὸ κρύο !

Ἐπειτα, προσπαθώντας νὰ χαμογελάσω, θέλησε νὰ ἀπομακρυνθῇ. Τὴ λυτῆρη και τὴν ἔπασα δινάται ἀπὸ τὸ χέρι.

—Τι σὰς συμβαίνει ; τῆς εἶπα με καλωσύνη.

—Τίποτε, μὸν ἀπάντησε ψυχρά.

—Ἀφήστε με νὰ σὰς ὀδηγήσω στὸ σπίτι σας. Ἐπέμεινα. Μὲ κίτταξε μιά στιγμή παραξενεμένη. Κι ἔπειτα ἄρχισε ἑσπνικά νὰ κλαίει.

—Δὲν ἔχω πειὰ σπίτι, μὸν εἶπε. Ἐχω τρεῖς μέρες νὰ φάω. Πονθενὰ δ

ΔΙΣΤΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

THE DELLY

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

...Όλα είχαν πεύα τελειώσει... ή 'Οριέττα όνομαζόταν τώρα λαίδη Σέσιμπον. Έπειτα από μια ώρα θα έφαιγε μαζί με το Βάλτερο για το ταξίδι του γάμου...Θα ήταν μόνοι οι δυο τους. Αύτο τώρα μόλις το σκεφτόταν. Βέβαια ως τη στιγμή αυτή, μέσα στη παραξένια της τελειής, δεν το είχε σκεφτεί, ή μάλλον, απέφυγε να το σκεφτεί, έκανε το πλν για να μη λογαριάσει τις συνέπειες του μολοντί ήξερε ότι ή στιγμή που θα έμεναν μόνοι οι δυο τους δε θ' άγορσε...

Κανένας δεν είχε τώρα το δικαίωμα να ενδιαφερθή γ' αυτήν, εκτός από τον λόρδο Σέσιμπον, ο οποίος ήταν πεύα σύζυγός της και κύριός της !

Με τη σκέψη αυτή, ή 'Οριέττα ανατρίχασε. Ταράχτηκε σύγχυση και ψιθύρισε καταγανακτισμένη :

—Κύριός μου ;... Όχι ! Όχι ! Μά ακριβώς αυτή τη στιγμή ένας θρόνος την έκανε να γυρίση το κεφάλι της πίσω. 'Η πόρτα είχε ανοίξει και στο άνοιγμά της ή 'Οριέττα είδε τον Βάλτερο με ταξιδιωτικό κοστούμι.

—Τι άπειροκενία, 'Οριέττα ! φώναξε ο λόρδος Σέσιμπον προχωρώντας προς την σύζυγό του, ή οποία τον κίταζε έκπληκτη. Ντυμένη τόσο έλαφρά να επιβήσαι στην ήνρασία !

—Δεν τό πρόσεξα... Αισθάνομαι πως κάνω πολλή έσση.

—Γι' αυτό ίσα-ίσα πρέπει να προφυλάγεις περισσότερο ! Κινδυνεύεις έτσι να χρονολογήσης σοβαρά.

—Θα ήσαν πολύ λυπηρό για μένα να σάς προσέξω μια τέτοια ένόχληση ! απάντησε με ψυχρό και εθρονικό τόνο ή 'Οριέττα, αποφεύγοντας να συναντήσει τη μεθυστική γλώσσα των ματιών του.

—Θάταν κάτι περισσότερο από μια απλή ένόχληση ! Κι' αυτό έπρεπε να τό ξέχης...

—Βέβαια... Πολύ περισσότερο... Ένα τρώμα δύσασεστο !... Τό νοιάθω καλά αυτό !

—Γιατί μού μιλάς έτσι 'Οριέττα ;... Είπε αλήθεια πως ήπρησε μια σοβαρή ατία διασάσεως μεταξύ μας... Μά εγώ επιθυμώ ολοψήως να σε κάνω να την ξεχάσης...

—Α !... Και θα την ξεχάσετε για σεις, λόρδε Σέσιμπον ;

Και τότε νύτταξε, τόσο παρακλιτά, ώστε ο νέος εύγενής έγινε κατακλιμένος.

—Γιατί δείχνετε, πως αμυβάζετε γ' αυτό ;

—Γιατί μού έβιασε, ότι πάντοτε

θα τό έχετε μαζί μου.

—Από σάς όμως έξαστάται να αλλάξω γνώμη.

—Από μένα ;... Και πως ;

—Πρώτα-πρώτα με τό ν' αφήσετε αυτή την προκλητική στάση, που μού θυμίζει πολύ κάποιο κοριτσάκι έξαιρετικά δύστροπο, του οποίου τον χαρακτήρα του δε θα έδωλα γά βρω στη γυναίκα μου.

—Όποτε είναι λυπηρό για σάς τό γεγονός, ότι αυτό τό κοριτσάκι υπάρχει πάντοτε μέσα μου και δεν θέλει να πεθάνη ;

—Ω, τώρα καταλαβαίνω !... Πρέπει, λοιπόν, εγώ να διαμείνω αυτό τον μικρό δαίμονα... Κι' έχω πεποιθήσει, ότι είναι εύκολο πράγμα ! είτε με ζωική ταραχή ή λόρδος Σέσιμπον, χωρίς όμως να πάψη τελείως να δίνει κάποιο εθρονικό τόνο στη φωνή του.

—Με τό παλιά μέσα ; ρώτησε ή 'Οριέττα πνίγοντας με δυσκολία τό σαρκαστικό της γέλιο.

—Όχι, αγαπητή μου. Δεν είμαι τώρα τόσο άρρηξ... αν και τη στιγμή αυτή φέρεσαι σαν ένα κοριτσάκι που δεν ξέρει τί κάνει. Αμαθάνω, βλέπεις, ότι ής τις συγκινήσεις που δοκίμασες, την ήλικία σου και την άπειρία σου... Είμαι πρόθυμος όλα να τό ξεχάσω, 'Οριέττα, για να μη σκεφτόμαστε πεύα άλλο τίποτε από την άγάπη μας !

—Πρόσθεσε ο Βάλτερο κατασπυγνιμένος.

Κι' άπλώσε τό χέρι του, να της χαϊδέψη τό μαλλιά.

Μά ή 'Οριέττα πινάστηκε απότομα πρός τό πίσω. Τά βλέμματά της έκαρράζανε περιφρόνεια, μά και κάποιο φόβο συγχρόνως.

—Εγώ δεν ξεχνώ... Ποτέ δεν θα ξεχάσω !... Να αγαπάωστε ;... Μά ή καρδιά μου δεν ήτασούει έτσι...

—Κάνετε ό,τι χρειάζεστανε για να την άπουαρίνετε από σάς. Σας πληροφορώ κατηγορηματικά ότι με την καρδιά μου θέλω να διαλύσω τό άρραβώνος μας !... ό,τι άναγκάστηκα να σας παντρευτώ από την ήλικία πείσι που έ-ξασκήσατε σε μένα...

Μάθετε λοιπόν, ότι πάντοτε

τώρα μού εμπνέετε αντίπαθεια...

Ναι, και κάτι χειρότερο ακόμη ! Πρόσθεσε ή 'Οριέττα καττάζοντας με τρόμο τά βλέμματά του, τά οποία τώρα άστράφταν από θυμό.

—Πρόσέξε τί λές, 'Οριέττα !... φώναξε άμέσως κάτωχρος ο Βάλτερο. Τά λόγια σου είναι πολύ σοβαρά... κι' αν διαπιστώνεις μ' αυτά τη σκέψη σου, ή ζωή μας, θ' αλλάξει έξ αιτίας τους.

—Ναι ! Έκφράζουν ακριβώς τη σκέψη μου ! άποκρίθηκε με ήπιωφρη και άλλοιωμένη φωνή ή 'Οριέττα.

Ο λόρδος Σέσιμπον προχώρησε και στάθηκε κοντά της.

—Όσο κακή ιδέα κι' αν έχεις για μένα, 'Οριέττα, της φώναξε καττάζοντας την κατάματα, πρέπει να πεισθής, ότι δεν είμαι άπ' τους ανθρώπους που μπορούν να διεκδικήσουν τά δικαιώματά τους με τό μέσα που άνέφερες...

Με τον τρόπο που μού μίλησες μ' έκανες μιά καινούργια προσβολή. 'Οριέττα... τη χειρότερη άπ' όλες για μένα !... Στο λέω με όλη μου την ειλικρίνεια αυτό !... Και σου λέω ακόμη ότι θα εκδικηθώ. Ναι, θα εκδικηθώ !...

Και την ήμερα που θα σφρηές στο πόδια μου και θα φωνάξης έλεος δεν θα σε συγχωρήσω, αλλά θα πάω ήκανοποίησι.

Και μόλις πρόσφερε τά τρομερά αυτά λόγια, της γύρισε την πλάτη και βγήκε έξω από τό δωμάτιο.

Η 'Οριέττα, μουλιποθυμένη, στήριχτηκε στον τοίχο. Ένας τρόμος φοβερός κι' άσυγκράτητος κυριάρχησε στην καρδιά της. Προσταθούσε να έκπληψη τη σημασία της απειλής του συζύγου της.

—Ποιά εκδίκησι έχει τάχα εν όψη του ; Τι θα μου κάνει ; άρρωστος ν' άναρωτιέται με άγανά.

Μά σε λίγες στιγμές της διέκρινε τους λογισμούς της μιά καιμαρία, ή οποία την είδοποίησε από μέρος το λόρδου Σέσιμπον, ότι έπρεπε να έτοιμασθή γρήγορα για την άναχώρησι. Η 'Οριέττα συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις της για να

φανή άπόραχη σε όλους, να κρατήσει τη μάσκα της άπάθειας, με την οποία έπρεπε, επί πολλήν καιρό, να κρύβη όλους τους παταγμούς της καρδιάς της.

XVII

Στό πρόγραμμα του γαμήλιου ταξιδιού, τό οποίο, καθώς είπαμε, είχε κανονισθή τις πρώτες μέρες των άρραβώνων, έγινε κάποια μεταβολή από τό Βάλτερο. Ο λόρδος και ή λαίδη Σέσιμπον κατευθύνθηκαν στην 'Ιταλία κι' έμειναν λίγες μέρες στη Φλωρεντία.

Ο Βάλτερο ώδήγησε τη σύζυγό του στο μουσείο και στο ιστορικά μνημεία της ώρας πόλεως.

Πραγματικά δε ήταν ένας έξαιρετικά μορφωμένος και γοητευτικός δόγης ο Βάλτερο και συγχρόνως σύντροφος άμεμπτος και ά-βρός.

Τη δεύτερη μέρα της άφίξεώς του, την πήγε στο θέατρο 'Αλφειό, όπου πρωταγωνιστούσε ή ώραία Καρλότα Ντόσι, της οποίας ή θεαμήλ γαμήλι αίσθημα φωνή ταίριαζε περίφημα με τά μαύρα και σκοτεινά μάτια της. Κι' έ-ξαινα είδε ή 'Οριέττα τά μάτια αυτά να προσκλόνονται επανειλημμένως στο θέατρο τό λόρδου Σέσιμπον, να προσκλόνονται πάνω στο σύζυγό της κι' ένα τρόπο ποθούεινε ότι διατελούσαν κάτω άπ' την επίδραση της άκατανίκητης γοητείας του Βάλτερο !... Και, σίχωντας μιά γοήτωση ματιά στο σύζυγό της, είδε ότι κι' αυτός χαμυγελούσε καθώς έκύτταζε την καλλιτέχνηδα.

Κατά τό διάλειμμα ο λόρδος Σέσιμπον είπε στη σύζυγό του : —Μεγάλη καλλιτέχνης αυτή ή Ντόσι ! Δεν είναι έτσι... Τη γνώρισα πριν από λίγα χρόνια. 'Η φωνή της ήταν από τότε ώραία, αλλά τώρα πεύα άπέκτησε όλη τη δύναμή της... κι' ή άμορφία της είναι τώρα σ' όλη τη λάμψη της !... Είναι πραγματικά όμορφη γυναίκα !...

Η 'Οριέττα άκούγοντας τά λόγια αυτά, αισθάνθηκε πως κάτι της τριπύσσε την καρδιά... Μά κατόρθωσε να κρύψη τον πόνο και την ταραχή της. Δεν ήθελε, για καμιά ατία να ταπεινωθή μπροστά του και γι' αυτό πάντα κρατούσε άπέναντί του μια στάσι ά-βού και άπαθή. Κι' οι δυο άλλοστε φαινότανον άμεμπτοι στις στάσεις περιστάσεις που έμεναν μόνοι.

Την επομένη μέρα, ο λόρδος Σέσιμπον άρρωσε κάπως να πλν και πάλιν τον περίπατο που είχαν σχεδιάσει άποβαδίζ.

—Άρρωσώρησα λιγάκι, της είπε, γιατί βρισκόμουν στις Καρλότας Ντόσι. Έχει ένα θαυμάσιο

μέγαρο και ο κήπος της έχει τά ώραιότερα τριαντάφυλλα της Φλωρεντίας... Θέλησε να μού τά δείξη όλα !

Η 'Οριέττα δεν έδωσε καμιά απάντησι στα λόγια αυτά, τά οποία εν τούτοις έκαναν την καρδιά της να σκιρτήσει. 'Ηθελε να του δείξη πως δεν την ένοιωσε, αν έπεσε κέρφη αυτή την Καρλόττα, της οποίας την ώραιότητα έξεδιάζε με τόση θέρη ! Όχι ! Δεν την έμελε για ό,τι κι' αν έκανε τώρα !

Την ίδια μέρα, μετά τό δείπνο, ο λόρδος Σέσιμπον ρώτησε τη σύζυγό του.

—Θέλεις νάρθεις άπόψε στο θέατρο, 'Αλφειό ;

—Όχι ! Εύχαριστώ !... Αισθάνομαι λίγη κοίρασι ! άποκρίθηκε εκείνη με κάποια ηυχρότητα.

Ο Βάλτερο δεν επέμεινε στην πρότασή του και σε λίγο την χαίρεται κι' έφυγε.

—Πηγαίνει σ' αυτήν ! ψιθύρισε ή 'Οριέττα, μόλις έμεινε μόνη. Θέλει να την άκούη και να την βλέπη !

Κι' ό,τι κι' αν έκανε κατά τις μακρές ώρες της νύχτας δεν κατόρθωσε ν' απαλλαγί από την τω-ρανική αυτή σκέψη. Έβλεπε διαρκώς μπροστά της τά μαύρα φλογερά μάτια της Καρλότας νάναι προσκλινόμενα πάνω στο λόρδο Σέσιμπον. Έτσι πέρασε όλη τη νύχτα, έαγνυνη. Κατά τό πρωί την έπληξε, επί τέλους, ο ύπνος, ένας βαθύτατος, ληθαργικός. Μά κι' άπ' τό λήθαργό της πινάστηκε πριν ά-πό την αύγή, κατατρομαγμένη, τρελλή από φόβο, έβλε δε ένα ό-νειρο έφαικτικό : Την 'Αφρόα να όρμιά έναντίον της κρατώντας ή-φομένο ένα σιτίλετο, ενώ κοντά της ο 'Ομφρεϊ Μπάφφοντ έκάν-χαζε σαν να της έλεγε :

—Σ' είχα προσδοπάσει... Ποτέ δεν θα σ' αγαπήσει ο Βάλτερο !...

Συντρίβει την καρδιά όλων εκείνων που τον αγαπούν και τις κά-νει να παθαίνουν από άπελπισία !

Η 'Οριέττα έστρεψε σύγχυση άπ' τον φόβο που της προσένησε τό φοβερό αυτό όνειρο και δεν μπόρεσε να ξεανακουμνή. 'Η δυστυχισμένη γυναίκα σκεφτόταν τότε της την άπελπισία. Άναρωτιόταν κάθε τόσο, πότε θα λυ-τρώνταν από τις τρομερές αυτές αγωνιήσεις, πότε ή πολυθάνασμένη καρδιά της θάρρασε τη γαλήνη, έπειτα από τό σπαρταρό τό-σαν αντίθετων αισθημάτων.

Έταν Κυριακή κι' απέφασσε να πλν να παρακολούθησε τη μεγάλη λειτουργία της Σάντα-Μαρία ντελ Φιόρε.

Στην εκκλησία, ή 'Οριέττα, βασισμένη άκμή από τά σιναισθήματα που της προκάλεσε ή άπα-σία νύχτα, προσεγγίστηκε με τόση θέρη, όση από πολλήν καιρό είχε να προσεγγισθή. Μά ενώ έκέτευε το Θεό να της δώσει δυνάμεις για να ήποφέρη τον άβυσταχο πόνο της, άκουγε μέσα της μια φωνή να την ρωτά : «Δεν είσαι σ' ή κριώτερη έννοια ;»

Μά άμέσως ξεγέφθηκε ή ήπε-ρηφάνειά της.

—Ένοχος ; Ένοχος εγώ ; Γιατί ;... Είπε αλήθεια πως έπιστεψα τά λόγια του Μπάφφοντ, αλλά ύπνος κι' ο Βάλτερο με τη στάσι του δεν συνέτεινε σ' αυτό ! Δεν μού φρόθηκε σκληρά, δεν με τα-πεινώσε ;

—Τόν προκάλεσε με τη στάσι

σου, με τά λόγια σου ! Ξανάπε ή μυστηριώδης φωνή από μέσα της. Έβλε διόμο να προσλάβη από τη φυγή σου, ή οποία τοι ποδοπάτησε τον έγωισμό του, ή οποία τον πλήγωσε βαθειά στην καρδιά. Κά-θε άντρας προσβάλλεται βαρεία, όταν τον εγκαταλείπει ή αγαπημένη του !

—Όποτε με άγαπά !... άναρωτιόταν ή 'Οριέττα. Όχι δά ! Άγαπάει πολύ τον έαυτό του ο ώραίος λόρδος Σέσιμπον ! Του άρεσα λί-γον καιρό και για να ήκανοποίηση τον έγωισμό του έφρόντισε να με θμύσση, να με ξεπλάνη, να με τυλίξη στα δόχτια του... Θέλησε να λυγίση την περηφάνεια μου, να με κάνει σκληρά τον τυφλή, χωρίς ήγνη ! Μήπως ο ίδιος δεν έμολόγησε, ότι μ' αυτό τό ποίημα είχε δει όλες τις γυναίκες ;

—Η έμολογία του δεν ήταν τίποτε άλλο από λόγια ανθρώπου θυμωμένου ! απάντησε ή φωνή.

—Όχι ! δεν ήσαν λόγια του ά-νέμου ! Ήσαν λόγια μετρομένα, που έκφράζανε την πραγματική του γνώμη... Ναι... Γι' αυτό δεν πρέπει να ήσυχασήσω μπροστά του να πρέπει να τον άντιμετωπίσω με κάθε θυσία !

Κι' ή φωνή πνίχκε από τη βί-αι αυτή διαμαρτυρία μιας ταπει-νωμένης περηφάνειας.

Η 'Οριέττα βγήκε από την εκ-κλησία, χωρίς ή ψυχή της να δε-χτεί την ελάχι-στη παραγορία, κι' άνέθηκε στο άμάξι που την περίμενε, για να τήν μεταφέρει στο ξενοδοχείο της.

Τό θαυμάσιο ό-χημα — ο λόρ-δος Σέσιμπον πάντοτε στα τα-ξίδια του έταί-ωνε μαζί του τά άμάξια του και τά άγαπημένα όλογά του — και ή έκδομωτική καλλονή, ή άριστο-κρατική κομψότης της νέας κυρίας προκαλούσαν, στο πέραςμα, τό θαυμάσιο των διαβάτων. Μά ή 'Οριέττα έμεινε άδιάφορη σ' αυτές τις έκδηλώσεις κι' έβρισκε γύρω της βλέμματα σκεπτικά και μελα-γχολικά.

Έξαινα όμως ανατρίχασε. Έ-νας καβάλλος και μιά άμαξίνα προσπέρασαν τη στιγμή αυτή τό άμάξι της. Ο καβάλλος την χαίρεται.

Ήταν εκείνος... Ο λόρδος Σέσιμπον ! Κι' ή άμα-ξίνα, με τό κομψό σώμα και τ' άρθρα καστανά μαλλιά, ήταν, χωρίς άλλο, ή Καρλότα Ντόσι !

—Μά ! Άς γυρίει, όσο θέλει, μ' αυτή τη γυναίκα !... Δεν μ' έν-διαφέρει, καθώς ! σκέφτηκε ή 'Οριέττα, μολοντί αισθανόταν την καρδιά της να χτυπά δυνατά.

Όταν, μέσα λεπτά πριν από τό γέμια, ή 'Οριέττα μπήκε στο σαλόνι, βρήκε τον λόρδο Σέσιμπον, να διαβάξη έφημερίδα.

Αδώς, μόλις την άντελήφθη, ση-κώθηκε, φίλησε τό χέρι της και την ρώτησε :

—Πήγες ν' άκούσης τη λειτουργία στη Σάντα Μαρία ντελ Φιόρε ;

—Ναι ! Ήταν ώραία... Κι' έσ' έκανες εύχάριστο περίπατο ;

—Πολύ. Ή Ντόσι είναι καλή ιππεύτρια, αλλά ο ζωγράφος του Μα-

χιούτ τρομάζει τό όλόγό της... Αιυάμα που δεν την άκούσες χθές τό βράδυ. Ήταν άνώτερη από κάθε άλλη φορά... Τόσο, που ξαφνιά-στηκε κι' ή ίδια, καθώς μού έλεγε στο σσιπέ. Ο ένθουσιασμός του κοινού ήταν άσφάτος !

—Αλήθεια ! είπε ή 'Οριέττα με τόνο άδιάφορο. Κι' άραφ' κάθισε μπροστά σ' ένα τραπέζι άπρόθε-σε :

—Μού δίνεις μιά έφημερίδα, Βάλτερο...

Έφγαν από τη Φλωρεντία μετά τέσσερες μέρες, για να πλν στη Περούτζια, άπ' όπου θα πή-γαιναν στο Φαλέτι.

Η 'Οριέττα δεν έβλεπε πεύα τον Βάλτερο, παρά κατά την ώρα τοι φαγητού και κατά την διαρχία ενός σύντοιου άπογευματινού περι-πάτου. Δεν της έπρότεινε πεύα να πλν στο θέατρο και μετά τό γεύ-μα την άφηνε μόνη. Η μέρες αυτές φαινότανον άτέλειωτες για την 'Οριέττα, ή οποία είχε είδοποι-ήσει, μ' ένα γράμμα, τον πατέρα της δόν 'Αλμπερτο, για την προ-σέχη έπίσκεψι που τό τοίκιανε να-ζή με τό σύζυγό της.

...Ξεκίνησαν με άμάξι κι' έτα-σαν τό άπόγευμα στο μικρό χωριό, όπου ή 'Οριέττα είχε περάσει τά παιδικά της χρόνια. Τό άμάξι πέ-ρασε μπροστά από τό φτωχικό σπι-τάκι της 'Αντί-ολίνας στο ό-ποιον τό αντίκρυ-σμα ή 'Οριέττα αισθάνθηκε συ-νίσησιν βαθύτα-τη. Έβλε 'ήκει σ' αυτό φτωχά και περιορισμέ-να. Έκεί μιά τα-πεινή χωρική την είχε αγαπήσει μ' όλη την καρδιά της. Και σκεπτι-ζε με τη δύμησι της ήρεμης ή ήμερας ζωής.

Τό σπίτι αυτό ήταν, άλλοτε, ώραίο και γεμάτο ζωή... Ο πατέ-ρας μου μού έλεγε : «Θα κίνης την οικογένειά μας να ξαναλάμψη, 'Αλμπερτο» !... Άλλοιμνος !...

Και στάθηκε άποστοι, σάνβεν-τας τό κεφάλι του.

Πέρασε μιά στιγμή βαρειάς στενοχώριας. Την άσφρητη αυτή σιωπή την διέκοψε ο Βάλτερο, ο ό-ποιος άρχισε να αλιάη για τη Φλωρεντία. Ο δόν 'Αλμπερτο φα-νόταν πως παρακολουθούσε με έν-διαφέρον την όμιλία του γαμβρού του. Μά σε λίγο ο Βάλτερο σηκώ-θηκε κι' είπε πως ήθελε να κατέβη στον κήπο, για να καπνίση ένα τσιγάρο.

Έτσι ή 'Οριέττα βρέθηκε μόνη με τον πατέρα της.

—Καθμένο παιδί ! είπε τότε ο δόν 'Αλμπερτο σφίγγοντας το χέ-ρι της κόρης του. Δεν έκανα τό καθήκον μου άπέναντί σου ! Δεν είχα αυτό τό κοράκι !... Πέες μου : Είσαι εύτυχισμένη ; Στο γράμ-μα με τό οποίο μού άνέγγειλες τόις γάμοις σου μοιζάνας λόγο για την ελπίδα σου.

—Δεν ήξερα τότε άσωμα τον λόρδο Σέσιμπον, όπως τον γνω-ρίζω τώρα ! απάντησε ή 'Οριέττα με γοητή γεμάτη πόνο και πόνο.

Στά λόγια αυτά της κόρης του ο δόν 'Αλμπερτο ταράχθηκε.

—Πώς ;... Από τώρα ;... τη ρώτησε με άγανά. 'Υποφέρετε έξ αιτίας του ;... Και σ' ! Είπε λοι-πόν σαν τον πατέρα του :... άπα-ράλλαχτος !

(Ακολουθεί)

Η ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΤΗΣ ΕΛΕΝ ΧΑΪ'ΥΣ

Ο ΛΟΤΙ ΠΡΟ
Ελάθει τὸ θλιθεὶ σὰς γὰ
εὐθυναί, τοῦ Πράκτορος τῆς
ἄλλου.

Κωνσταντίνος ὁ ὕψις τρεῖς σταθμοὺς ἀλλήλοισιν ἐλάλει·
τὸ κράτει μου κράτει τρεῖς ἡμέρες·
ἡμιστε μὴ συντοφίᾳ, πού ἀπαρτίζεσθαι ὡς ἐξῆς· ἀπὸ μιᾶς ὠρορῆι κυρία
Ἰελληνίδα, ἀπὸ δυὸ κυρία ὠρορῶν Γερμανόν, ἕναν ἱεροπύστο-
λο Ἀμερικανόν, μὲ τὴ γυναῖκα του κ' ἕναν ντερέσιον. Συντοφίᾳ ἀστείᾳ κοιμη-
τάκι! ἰκάναμε, ὡστόσο, πολὺ καλὴ παρέα καὶ ἰδίως μ' αὐτοὺς πολλήν. Ἡ μετὰ τὴν
γενετὴ συνομιλία γινόταν πότε στὴ λατινικὴ καὶ πότε στὴν ἑλληνικὴ τῶν χρόνων
τοῦ Ὁμήρου. Καὶ μάλιστα μὲ τὸν ἱεροπύστολο εἶχαμε καὶ κάποιες κουβεντοῦλες·
σὲ διάλεκτο πολυνησιακῇ.

Ἐδῶ καὶ τρεῖς ἡμέρες, κατοικῶ δαπάναις τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, σ' ἕνα
ξενοδοχεῖο τῆς συνοικίας τοῦ Πέραν. Ἐχὼ γειτόνους ἕνα λόρδο καὶ μιὰ λατὴν
πολὺ ἀξιογάπητη κ' εὐγενικὴ κυρία, μὲ τὴν ὁποῖαν περνοῦμε τὶς θρασύδεις μᾶς
παίζοντας πιάνο, σχεδὸν ὅλο τὸ Μπετόθεν.

Καρτερῶ τὸ γυρισμὸ τοῦ θαυριοῦ μου, χωρίς καμμιὰν ἀνυπομονησίαν, πού
περιδιαθάρζει κάπου γύρω, μέσα στὰ νερά τοῦ Μαρίμαρα.

II

Ὁ Σαμουὴλ μ' ἀκολουθεῖ κ' ἐδῶ, πιστὸς μου φίλος κ' ἀφοσιωμένος. Αὐτὸ
τὸ πράγμα μὲ συγκίνησε βαθεῖα. Τὰ κατάφερε νὰ χωθῇ κ' αὐτὸς σ' ἕνα θατόρι-
τῶν Μεσσαζέρι καὶ μοῦ ἦρθε μιὰ χαρά, σήμερα τὸ πρωῒ. Τὸν ἀγκάλιασα ἀμέσως
καὶ τὸν φίλησα, τὸν φίλησα μ' ὅλη τὴν καρδίᾳ μου, χαρούμενος στ' ἀλήθειᾳ πού
ἐκασθῆκα τὴν τίμιαν κ' εὐκρινὴ μορφὴν του, τὴ μόνη, τώρα, συμπαθητικὴ, μέσα
σὲ τούτῃ τῇ μεγάλῃ πόλει, πού δὲν γνωρίζω ζωντανὴ ψυχὴ ἀκόμα.

—Νά, ἐφέντιμ, θλέπεις! μοῦ εἶπε, ὅλα τὰ παράτησα, τοὺς φίλους μου, τὴ
θάρκα μου, τὸν τόπο μου, ὅλα,—καὶ σ' ἀκολούθησα...

Τάχω διαπισώσει ἥδη, πολλὰς φορές ὡς τώρα, ὅτι στοὺς ἀπλούς, φτωχοὺς
ἀνθρώπους, θρίσκει κανένας δυνάτης ἀφοσιώσεις, εὐθιότητες, αὐθιότητες, ἀπό-
λυτες, πού δὲν τὶς συναντᾷ ποτὲ στοὺς ἐξευγενισμένους. Γ' αὐτὸ κ' ἐγὼ τοὺς προ-
τιμῶ χιλίες φορές καὶ τοὺς ἀγαπῶ πολὺ θαυτέρα ἀπ' τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀνθρώ-

ΗΣΩΝΩΝ

II

AZILIANTE

61

AZILIANTE

18

ἀφέντης μου, θὰ μετακομίσιον στὴ Σαταμπούλ, στὸ σπίτι του, μαζὺ μὲ τὶς γυναῖκες
του. Ἄν, κατὰ τύχην, δὲν ἐρθῇ αὐτός, ἐγὼ θέρῶ μόνόχην μου γιὰ σένα.

Ἀς εἶνε κ' ἔτσι, τὸ λοιπὸν, θὰ τὴν περιμένω στὴ Σαταμπούλ. Ἀλλὰ θ' ἀρχί-
σουν, πάλι, ὅλα ἐξ ἀρχῆς—καινούριος τρόπος, δηλαδὴ, ζώης, μέσα σ' ἕνα καινού-
ριο περιβάλλον, μὲ καινούρια πρόσωπα τριγύρω καὶ γι' ὅλγιστο διάστημα ἀκόμα.

XXVII

Τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ «Πρίγκηπος τῆς Οὐδαλλίας» κάνει στὸ βόθος ἐπιτυχημένα
κουλῆματα τῶν ματιγλῶν κ' ὁ τόπος ὅλος σθίνει στὴν ἀπόστασι, καταπηλημι-
σμένους ἀπ' τὸν ἥλιο. Ἐπὶ πολὺ ἀκόμα διακρίνεται ὁ Λευκὸς Πύργος, ἀπὸ τὸν
ὁποῖον ξεκινοῦσε τῆς Ἀζυλιαντῆς ὁ δρόμος κ' ἡ πετρώδης ἔκτασι ἐκείνη, μὲ τὰ γέ-
ρικά ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλατάνια, πού τότες φορές ἴσχαμε τώρα μοῦ συνέθη νὰ τὴ δια-
σχίσω ὡχτα.

Ἡ Θεσσαλονίκην πειά δὲν εἶνε παρὰ ἕνα στοχστερὸ σημεῖο, ἀπλωμένο σ' ὕψον
καὶ κίτρινα θουνιά, ἕνα σημεῖο ὅλο ὁπρες ἐξοχές, καὶ τριγύρω, ὅλο μαῦρες ἐξο-
χές—τοὺς μυκρὲδες καὶ τὰ κυπαρίσσια τῆς.

Κ' ἔπειτα, τὸ μικρὸ στοχτὴ σημεῖο, σὺν-σὺν ἐξαφανίζεται κ' αὐτὸ—γιὰ πάν-
τα, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα—πίσω ἀπ' τὸ τελευταῖο ὕψωμα τοῦ ἀκρωτηρίου πού
τὸ κρύβει, τῆς μικρῆς γλώσσας τοῦ Καρπ-Μπουρνου. Τέσσερες μεγάλες κορυφές
ἀρχαίων, μυθολογικῶν θουνῶν, ὑψώνονται στὸ βόθος, ἀποπνέον ἀπ' τὴν ἀπομα-
κρυωμένη, τώρα πειᾶ, παραλία τῆς Μακεδονίας: ὁ Ὀλύμπος, ὁ Ἄθως, τὸ Πηλόν.

Ἡ συνάντησι τοῦ νυχτοφύλακα μ' ἄφησε πιά πολὺ κακὴ κ' ἀλλόκοτη ἐντό-

VI

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι
πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-
ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,
νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ
Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, ἀπὸ τὸν ἀσπρό καὶ ῥαβδιν, ἕνας τροῦλος καὶ κά-

ποιοι μινιερῶδες. Ἡ αἰλουρία τῆς μεγάλης τουρκοῦλεως ἀρχισε, σιγὰ-σιγὰ, πέρα,

νὰ διαγινώσεται, εἶσι σὰν μετεωρὴ στὸ χάος... Τότε ἐκασθῆθηκα πὸς ἦμον στὴ

Σαταμπούλ κ' ὅτι μοῦ εἶχε ὀρεκτικὴν εἰς τὰς ἀρχάς...

Τὸ κόρο πέραςσε καὶ χάθηκε στὰ βάθη. Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιγτὸ μου παραθύρι

πρόβλεπα πὸς κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσ

σλεϋ.

—Τὸν ὑπολοχαγὸ Ἐδουάρδο Γουέλσλεϋ! φώναξε ὁ Ἐκτωρ, ἀφήνοντας τὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀδελφοῦ του.

—Τὸ ξέρω πὼς εἶνε ὁ ἀντίζηλος σου, ἐξακολούθησε ἐκείνος με γαλήνη. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν ἐδιάλεξα. Ὁ ἔρως του, εἶνε μιά ἐγγύηση γιὰ τὴν καλὴ διαγωγή, με τὴν ὁποία θὰ συμπεριφερθῇ... Χλωμιάζεις ;... Ἐχεις καμιά δυσπιστία σ' αὐτὸν γιὰ ζητήματα τιμῆς ;

—Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Ἐκτωρ, κοκκινίζοντας. Δὲν τὸν εἶδα, παρὰ μιά στιγμή μόνον. Μὰ αὐτὴ ἡ στιγμή μὲν ἔφτασε γιὰ νὰ τὸν κρίνω. Εἶνε ἡ πιὸ εὐγενικὰ καρδιά ποῦχα γνωρίζει.

—Ὁχι, πῶς εὐγενικὰ ἀπὸ τὴ δική σου, ἀδελφοῦλη μου; ἀπάντησε ὁ Καίσαρ. Μὴ φοβάσαι λοιπὸν τίποτε ἀπ' αὐτὸν. Ἐκείνη σ' ἀγαπᾷ, τὸ ξέρεις, καὶ μπορεῖς νὰ εἰσαι ἡσυχος γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, γιατί θὰ τὴ δῆς σὲ λίγο καὶ σοὺ ἀναθέτω νὰ τὴν πείσεις νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασία τῶν Ἀγγλων.

—Ἐγὼ! φώναξε ὁ Ἐκτωρ.

Ἐπῆγαν νὰ προσθέσῃ ἰστέ! Ἐνα βλέμμα ὁμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ μου, τὸν ἔκανε νὰ μὴν τὸ πῇ.

—Εἴσαι στίς διαταγές μου, τοῦ εἶπε ὁ Καίσαρ, μ' ἓνα γλυκὸ καὶ αὐστηρὸ μαζὺ τόνο. Σοὺ διηγήθηκα τὴ ζωὴ μου. Ἐδῶ κάτω, κάνοντας κανεὶς τὸ καθήκον του, ἐσχίζει συχνὰ τὴν καρδιά του.

Τὴ στιγμή πού ὁ Ἐκτωρ ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ ν' ἀπαντήσῃ, τὸ μάτι του ἔπεσε στὸ γκρεμὸ, ὅπου ἡ Σουσάνα ἢ χήρα, βρισκόταν τώρα ὄρθια, σαλεύοντας τὸ μαντήλι τῆς στὸν ἀέρα.

—Μὰς κάνει σημεῖο, ἐξήγησε ὁ Καίσαρ. Κάποιος φάνηκε ἀπὸ τὸ δρόμο.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν κουβέντα του, κι' ὁ ἀνεμὸς ἔφερε τοὺς βραχνιασμένους ἡχους μιάς σάλπινγας. Σὲ λίγων βημάτων ἀπόστασι ἀπὸ τὴν καλύβα, βρισκόταν ἓνας βράχος, πού κρεμόταν πάνω ἀπ' τὸ μονοπάτι καὶ πού ἔβλεπε ὅλο τὸ δρόμο μακριὰ.

Ὁ Καίσαρ βγῆκε δὲξ καὶ σκύβοντας, κύτταξε ἀπ' αὐτὸ τὸ βράχο, δίχως νὰ φαίνεται. Ὁ Ἐκτωρ τὸν ἀκολουθεῖ. Οἱ ἡχοὶ τῆς σκωτσέζικης γκάντας ἀντήχησαν τώρα δυνατώτεροι, ἀπὸ πιὸ κοντὰ.

Ὁ Μαῦρος Κόμιν φάνηκε πρῶτος καθάλα. Εἶχε ἀντικαταστήσει μ' ἓνα ἄλλο ὄλογο, κατὰμαυρο, τὸ δηλητηριασμένο του ὄλογο ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς πηγῆς τοῦ Ἀγίου Ἰουλιανού. Καθὼς περνοῦσε, τὸ ψηλὸ καὶ περήφανο ἀνάστημά του διαγράφκε καθαρὰ μέσ' στὴν ἐσπρη σκόνῃ τοῦ δρόμου.

Ἐβάδιζε, ὅπως πάντα, πενήνητα βήματα μπρὸς ἀπὸ τὸν Κόκκινο Ντίκ, πρῶτον, ὕστερα ἀπ' αὐτὸν. Κι' ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτὸν μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὴν πένθιμη ὄψη του κι' ἓνα σκοτεινὸ σύννεφο πού ἦταν ἀπλωμένο γύρω ἀπὸ τὸ ἑστιασμένο του.

—Ναί... Ναί, ψιθύρισε ὁ Καίσαρ, τὸν ἔχει πιάσει πάλι ὁ

μαῦρος πυρετὸς του... Καμιά μέρα ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν κάνω καλὰ ἀπ' αὐτὸν...

Ὁ Κόκκινος Ντίκ πέρασε μόνος κατόπιν με τὴ σειρά του καὶ ὁ Καίσαρ, κατὰπληκτος, ψιθύρισε :

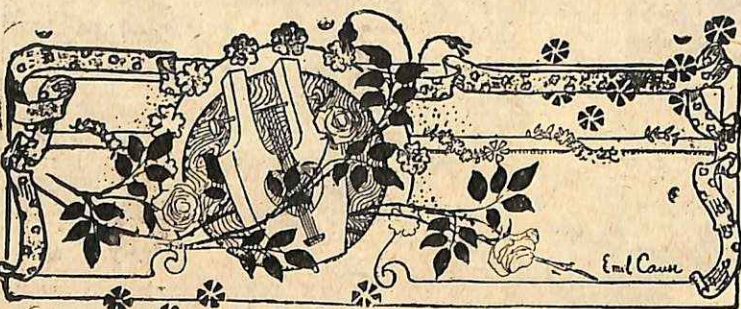
—Ποῦ διάβολο εἶνε ἡ μὴς Νέντ ;

Ἐπειτα πέρασαν οἱ ἄλλοι ἀξιοματικοὶ καὶ τὸ ἀπόσπασμα. Δὲν ἔλειπε κανεὶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μὴς Νέντ, τὸ λοχαγὸ Γκρίν, τοὺς στρατιώτες Μάκ Φέρσον, Μπλόυν, καὶ Σωνί.

Τὴ στιγμή πού κι' ὁ τελευταῖος Σκῶτος γρεναδιέρος χαίνανε στὸ δρόμο, ἡχος καμπάνας ἀκούστηκε πρὸς τὴ δύση. Δὲν ἦταν τὸ μεγάλο ρολοὶ τοῦ πύργου. Αὐτὸς ὁ ἡχος ἐρχόταν ἀπὸ μιά ρεμματιά, πού βρισκόταν στὴν καμψὴ τοῦ βουνοῦ, στὴν ἀκρὴ τῆς ὁποίας φαινόταν τὸ καμπαναριὸ τοῦ χωριοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου τῶν Καμπανίλ, φτωχοῦ χωριοῦ μισοερειπωμένου.

Ἡ καμπάνα χτυποῦσε συναγερμῷ.

—Ἀπὸ τώρα!... ψιθύρισε ὁ Καίσαρ, πού τὸ μέτωπό του συνοφρυώθηκε καὶ ἔτρεξε τὴν καλύβα γρήγορα γιὰ νὰ φορέσῃ πάλι τὸ Ἰσπανικὸ του κοστούμι.

—Εἶνε καιρὸς νὰ χωρίσουμε ἀδελφέ, εἶπε γιὰ δευτέρη φορά. Σοὺ εἶπα ὅτι πρέπει νὰ πείσης τὴν ἐξαδέλφη μας τὴ Σοσκίνα, νὰ δεχτῇ τὴν προστασία τῆς μὴς Νέντ. Ἐκείνη εἶνε ἀρκετὰ ἐξυπνὴ, ὥστε νὰ καταλάβῃ τὴ θυσία σου. Ἐσὺ, καθὼς κι' οἱ ἄντρες σου, θὰ τεθῇ ὑπὸ τὴς ὁδηγίης ἐκείνων, πού θάρρουν σὲ σένα ἐπ' ὀνόματί μου καὶ θ' ἀπαντήσουν με τὴ λέξι «Ἐλπίς», ὅταν ἐσὺ τοὺς πῇς «Ἰσπανία».

...Νὰ εἰσαι συνετὸς. Οἱ Σκῶτοι, τοὺς ὁποίους εἶδαμε πρὸ ὀλίγου, δὲν πᾶνε μακριὰ καὶ μάθε ὅτι οἱ πρόσκοποι τους γυρνοῦν ἀδιάκοπα στὸ βουνό. Πῆγανε τώρα μόνος σου στὸν πύργο τοῦ Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ, πού εἶνε ὁ τελευταῖος πρὸς τὸ βορεινὸ μέρος. Νὰ με τί θάνοιξης τὴν πορτίτσα του, πού εἶνε πρὸς τὸ βουνό. Ἡ Ζοσκίνα ἢ ἴδια σου στέλνει αὐτὸ τὸ κλειδί. Ἀντίο κι' ἀρεθούαρ, ἀδελφέ μου. Καλὴ ἐπιτυχία!

Ἐνῶ ὁ Ἐκτωρ ἐσφιγγε μέσ' στὸ στήθος του τὸ κλειδί, πού τὴν προηγούμενη νύχτα εἶχε ἐξυπηρετήσῃ τὴ Λίλιας, ὁ Καίσαρ φώναξε τὴ Σουσάνα τὴ χήρα δυνατὰ. Τῆς ἔβριζε ἓνα νόμισμα καὶ τῆς εἶπε :

—Δὲν πᾶς στὸ χωριὸ τοῦ Ἀ-

γίου Ἰακώβου, καλὴ γυναίκα! Ἐτοιμάζονται νὰ πᾶν ν' ἀδειάσουν τὸν πύργο τῶν Καμπανίλ.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορία σου, Ἐξοχώτατε! ἀπάντησε ἡ μέγαίρα, πού ἄρχισε κιόλας νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν κατωφερειὰ τοῦ βουνοῦ. Θάνατος στοὺς καταραμένους Γαλλόφιλους!

—Ἔτσι ἔλειψαν κι' οἱ ἐνοχλητικοὶ μάρτυρες, εἶπε ὁ Καίσαρ, σφίγγοντας γιὰ τελευταία φορὰ τὸν ἀδελφὸ του στὴν ἀγκαλιά του. Τράβα τώρα.

—Ποῦ θὰ σὲ ξαναῖδῃ ; ρώτησε ὁ Ἐκτωρ.

—Στὸ πεδίο τῆς μάχης, στὴν Τολαθέρα-ντέ-λά-Ρένα!

Ὁ Καίσαρ τὸν ἐφίλησε πάνω κι' ἔπειτα ἀποσπᾶσθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του. Ἀπομακρύνθηκε γοργὰ, παίρνοντας τὰ πολύπλοκα μονοπάτια, πού κατέβαιναν πρὸς τὴν πεδιάδα.

Ὁ Ἐκτωρ, ἀπεναντίας, ἄρχισε νὰ κατεβαίνει ἀργὰ καὶ σκεπτικὸς τὸν κατήφορο, πού ἔφερνε πρὸς τὸν πύργο τῶν Καμπανίλ.

XI

ΥΠΟΓΕΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα ἐφτά τὸ

ἀπόξω ὑπῆρχαν τώρα δυὸ σκοποὶ κρυμμένοι μέσα στὰ ξερά χόρτα.

Οἱ σκοποὶ αὐτοὶ εἶχαν ἀγρυπνῆν τὴν προσοχή τους καὶ δὲν ἐξοκλόγαν τὰ μάτια τους ἀπὸ τὴς σκηνῆς τοῦ Μαύρου Κόμιν, πού φαινόταν ἀντίκρου. Ὁ ἔνας σκοπὸς στεκόταν δεξιὰ κι' ὁ ἄλλος ἀριστερά, στὸ ἀνοιγμα τοῦ ὑπογείου. Ἀπὸ κεῖ μποροῦσαν νὰ βλέπουν ὀλόκληρο τὸ ὁροπέδιο καὶ τὸν κάμπο. Ἦσαν δυὸ ἑλαφροὶ Κυνηγοί. Κάθε τὸσο, ἓνας δραγόνος πεταγόταν ἔξω γιὰ νὰ δῇ ἂν κάπου καλὰ τὴ σκοτιά τους.

Ἦταν φανερὸ ὅτι καὶ οἱ Ἀτσιγγάνοι γύρω ἀπὸ τὸ καταφυγίον τους παρόμοια μέτρα εἶχαν λάβει, μὰ δὲν φαίνονταν κανένας τους καὶ ἂν κάποιος κατὰ τύχῃ περνοῦσε ἀπὸ τὴ λίμνη τοῦ Σόρ, θὰ μπορούσε νὰ κυττάξῃ ἐπὶ πολὺ καὶ μετὰ προσχὴ τὰ ἐρείπια χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ μιά βαθεῖα ἐρημία νὰ βασιλεύῃ σ' αὐτά.

Στὸ καταφυγίον τῶν Ἀτσιγγάνων κοιμόντουσαν. Στους δραγόνους πάλι, ἐκεῖνοι πού δὲν κοιμόντουσαν, κουβέντιαζαν γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά. Πρὸ λίγης ὥρας εἶχαν κάνει πάλι μιά δευτέρη καὶ ἄγρια ἐπιδρομὴ στὴς πλούσιες τροφαιοθήκες τῶν Ἀτσιγγάνων. Τὸ πρόγευμά τους περιέμενε ἡ καλύτερα καθέναν περιέμενε τὸ πρόγευμα, πού ἦταν πλούσιο καὶ καθόλα ἔτοιμο!

Ἡ εὐγένεια πρὸς τοὺς κοιμωμένους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν κι' ὁ λοχίας Μορέν, ἀπαίτουσε τὴν ἀναβολὴ τοῦ προγεύματος, μὰ αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ἀνοίξουν ἓνα ἄσκι με κρασί, πού φαινόταν κιόλας ἐξεκοιλιασμένο στὰ χέρια τοῦ Πρόπρ-Ἀ-ΡΙέν, ὁ ὅποιος κάπνιζε ἓνα κακοφτιαγμένο τσιγάρο.

Στὸν Πρόπρ-Ἀ-ΡΙέν δὲν τύχαιναν πολὺ συχνὰ παρόμοιες ἀπολαύσεις τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς καὶ γι' αὐτὸ ἔπινε ἀργὰ καὶ με ἡδονὴ τὸ κρασί τοῦ ἄσκιου.

—Νεοσούλλεκε, τοῦ εἶπε ὁ Τολουζαῖος, μ' ἓλο τὸν τόνο τῆς ὑπεροχῆς πού τοῦ ἔδινε ἡ πείρα του. δὲν τὸ πίνουν ἔτσι, λέν οἱ καλοὶ τρόποι.

—Τὸ πίνουν μέσα σὲ δοχεῖα, πρόσθεσε ὁ Πόντ-Νέφ, οἱ ἄνθρωποι στὴν Κοιωνία. Μὲ κοῦ-Βρετάνη, με κανάτες στὴν Ἀλσατία, τὴ Γερμανία, τὴν Ἑλβετῆρια σὲ κάθε χώρα. Ἀνοίξε τ' αὐτιά σου, πιτορίκο μου, κι' λῆς συμπεριφερόμενος τῆς κανὴ πίνουν ἔτσι τὸ κρασί τους οἱ πατεῖ.

Ὁ Πρόπρ-Ἀ-ΡΙέν, κοκκινίζοντας ὡς τ' αὐτιά, ἄφησε τὸ ἄσκι κάτω καὶ τὸ πῆρε ὁ διπλανός.

—Ἔτσι, εἶπε ὁ Αὐγουστός Ἀγαπητὸς στὸ δραγόνου Λαφτέρ, πού καθόταν δίπλα του, δὲν τὴν ἔχετε διόλου ἀσκήσια σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο κελλί. Κρασι πρῶτης τάξεως καὶ φαγιά,

πού ὁμοία δὲν βρίσκει κανεὶς πούθενά στὴν Ἰσπανία. Μονάχα ὁ ἔρως λείπει, σύντροφε...

—Ἀχ, ναί, ξανάπε ὁ Πόντ-Νέφ με λαχτάρα, ὁ ἔρως λείπει. Φωνάχτε τον!

Ὁ Πρόπρ-Ἀ-ΡΙέν συνήθιζε ν' ἀναστενάζῃ, ἀκούγοντας τὴ λέξι ἔρως. Εἶχε ἀφήσει τὴν καρτὴν κρίσης. Νά, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου.

Οἱ τρεῖς δραγόνου ὕψωσαν τοὺς ὤμους τους.

—Ἐπὶ τέλους, εἶπε πάλι ὁ Πόντ-Νέφ, τὸν εἶδαμε τὸ Λοχαγό-Φάντασμα ἐκεῖ κάτω, ἀπὸψε, δίπλα στὴ φωτιά τῶν Σκῶτων, στὴν ὁποία σ' ἄλλογό του, μετὰ μιά μαύρη σκιά στὸ πρόσωπο...

Τὸν εἶδαμε νὰ συντριβῇ με μιά σπαθὶὰ τὸ κοντάρι τῆς Ἀγγλικῆς σημαίας.

—Αὐτὸς ἦταν ὁ λοχαγὸς Λουδοβίκος, εἶπε ὁ Σαρελούκ.

—Καὶ τί κάνει ἐδῶ μέσα, στὸ βάθος τῆς τρύπας τούτης, αὐτὸς ὁ λοχαγὸς Λουδοβίκος; ρώτησε ὁ Αὐγουστός Ἀγαπητός.

—Γλυτώνει, ἀπάντησε ὁ Πιτί-Ἐστάς, τοὺς Γάλλους ἑλαφροὺς Κυνηγοὺς, πού πέφτουν στὰ χέρια τῶν Σκῶτων, ὅπως ἐσεῖς. Τὸ πρᾶγμα βέβαια δὲν εἶνε συνηθισμένο : Νὰ βλέπῃ κανεὶς καθάλαρεούς νὰ ζοῦν κατ' ἀπ' τὴ γῆ σὰν νυφίτσες.

Μὰ βλέπετε, κυνηγοί μου, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἔχει μυστικὰ μεγάλα σὰν τὸ κεφάλι μου, κι' ἀκό-

—Τὴ διάβολο ἐφιάλτης εἶν' αὐτός ;

Μὰ τὸ χερί τοῦ δεκανέως Γκράν τοῦ σφράγισε βαρὺ τὰ χεῖλη του :

—Σοῦτ'! τοῦ ψιθύρισε. Κάνε ὅ,τι κἄναι κι' ἐγὼ, ἄκουγε καὶ βλέπε!

Ἐκεῖνος πού εἶχε ξαναρχίσει γύρω ἀπ' τὴ φωτιά τὴν κουβέντα, ἦταν ὁ Πρόπρ-Ἀ-ΡΙέν.

—Χωρὶς ἄλλο, δραγόνε, ρώτησε, ἀπευθυνόμενος στὸν Πιτί-Ἐστάς με ὅλη τὴ δειλία τῆς ἡλικίας του καὶ τῆς θέσεώς του, ὁ ἀρχηγὸς σὰς εἶνε αὐτὸς ὁ Λοχαγὸς-Φάντασμα ;

Ὁ Πιτί-Ἐστάς ἄρχισε νὰ γελάει δυνατὰ.

—Ὁ Λοχαγὸς-Φάντασμα! φώναξε. Χά! Χά! Χά! Πιστεύεις ὅτι ὑπάρχει Λοχαγὸς-Φάντασμα ; Ὁ ἄλλος, πού νὰ τὸν ἔβλεπα αὐτὸ τὸ Λοχαγὸ-Φάντασμα, ἐπρόσθεσε ὁ Λαφτέρ εἰρωνικά.

Καὶ ὁ Σαρελούκ σοθαροῦσε καὶ εἰλικρινῆς, ἐπρόσθεσε κι' ὁ ἄλλος :

—Δὲν ὑπάρχει, Λοχαγὸς-Φάντασμα, νέε μου.

—Στάσου, στάσου! ἔκανε ὁ νεοσούλλεκος, ἐκεῖνος ὁ Ταχυδρόμος ὁποῖος μᾶς διηγήθηκε χτές τὸ βράδυ τὴν ἱστορία του...

—Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τὴν πῇ, εἶπε ὁ Τολουζαῖος. Εἶνε γνωστὰ μέσα στὴ στρατιὰ τὰ διάφορα ἀνέκδοτα τοῦ Λοχαγὸ-Φάντασμα.

—Ὁ λοχίας ὁ ἴδιος, πού δὲν

—Ἐγὼ δὲν πιστεύω σ' ὅλα αὐτά, εἶπε ὁ Αὐγουστός Ἀγαπητός. Οἱ πεθαμένοι δὲν ἀνασηκώνουν ποτὲ τὴν πλάκα τοῦ τάφου τους, παρὰ μόνον ὅταν χτυπήσῃ ἡ σάλπινγες τῆς σερβικῆς κρίσης. Νά, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου.

Οἱ τρεῖς δραγόνου ὕψωσαν τοὺς ὤμους τους.

—Ἐπὶ τέλους, εἶπε πάλι ὁ Πόντ-Νέφ, τὸν εἶδαμε τὸ Λοχαγό-Φάντασμα ἐκεῖ κάτω, ἀπὸψε, δίπλα στὴ φωτιά τῶν Σκῶτων, στὴν ὁποία σ' ἄλλογό του, μετὰ μιά μαύρη σκιά στὸ πρόσωπο...

Τὸν εἶδαμε νὰ συντριβῇ με μιά σπαθὶὰ τὸ κοντάρι τῆς Ἀγγλικῆς σημαίας.

—Αὐτὸς ἦταν ὁ λοχαγὸς Λουδοβίκος, εἶπε ὁ Σαρελούκ.

—Καὶ τί κάνει ἐδῶ μέσα, στὸ βάθος τῆς τρύπας τούτης, αὐτὸς ὁ λοχαγὸς Λουδοβίκος; ρώτησε ὁ Αὐγουστός Ἀγαπητός.

—Γλυτώνει, ἀπάντησε ὁ Πιτί-Ἐστάς, τοὺς Γάλλους ἑλαφροὺς Κυνηγοὺς, πού πέφτουν στὰ χέρια τῶν Σκῶτων, ὅπως ἐσεῖς. Τὸ πρᾶγμα βέβαια δὲν εἶνε συνηθισμένο : Νὰ βλέπῃ κανεὶς καθάλαρεούς νὰ ζοῦν κατ' ἀπ' τὴ γῆ σὰν νυφίτσες.

Μὰ βλέπετε, κυνηγοί μου, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἔχει μυστικὰ μεγάλα σὰν τὸ κεφάλι μου, κι' ἀκό-

—Τὴ διάβολο ἐφιάλτης εἶν' αὐτός ;

Μὰ τὸ χερί τοῦ δεκανέως Γκράν τοῦ σφράγισε βαρὺ τὰ χεῖλη του :

—Σοῦτ'! τοῦ ψιθύρισε. Κάνε ὅ,τι κἄναι κι' ἐγὼ, ἄκουγε καὶ βλέπε!

Ἐκεῖνος πού εἶχε ξαναρχίσει γύρω ἀπ' τὴ φωτιά τὴν κουβέντα, ἦταν ὁ Πρόπρ-Ἀ-ΡΙέν.

—Χωρὶς ἄλλο, δραγόνε, ρώτησε, ἀπευθυνόμενος στὸν Πιτί-Ἐστάς με ὅλη τὴ δειλία τῆς ἡλικίας του καὶ τῆς θέσεώς του, ὁ ἀρχηγὸς σὰς εἶνε αὐτὸς ὁ Λοχαγὸς-Φάντασμα ;

Ὁ Πιτί-Ἐστάς ἄρχισε νὰ γελάει δυνατὰ.

—Ὁ Λοχαγὸς-Φάντασμα! φώναξε. Χά! Χά! Χά! Πιστεύεις ὅτι ὑπάρχει Λοχαγὸς-Φάντασμα ; Ὁ ἄλλος, πού νὰ τὸν ἔβλεπα αὐτὸ τὸ Λοχαγὸ-Φάντασμα, ἐπρόσθεσε ὁ Λαφτέρ εἰρωνικά.

Καὶ ὁ Σαρελούκ σοθαροῦσε καὶ εἰλικρινῆς, ἐπρόσθεσε κι' ὁ ἄλλος :

—Δὲν ὑπάρχει, Λοχαγὸς-Φάντασμα, νέε μου.

—Στάσου, στάσου! ἔκανε ὁ νεοσούλλεκος, ἐκεῖνος ὁ Ταχυδρόμος ὁποῖος μᾶς διηγήθηκε χτές τὸ βράδυ τὴν ἱστορία του...

—Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τὴν πῇ, εἶπε ὁ Τολουζαῖος. Εἶνε γνωστὰ μέσα στὴ στρατιὰ τὰ διάφορα ἀνέκδοτα τοῦ Λοχαγὸ-Φάντασμα.

—Ὁ λοχίας ὁ ἴδιος, πού δὲν

Οἱ τρεῖς δραγόνου μας χάιδεψαν τὸ μουστάκι τους κι' ὁ Πιτί-Ἐστάς ἀπάντησε με σοβαρότητα :

—Ὁχι, ἡ δουλειὰ μας χρειάζεται μονάχα δραγόνους... Ἐκτός αὐτοῦ, κυνηγοί μου, εἶστε ἱκανοὶ γιὰ ὅλα τ' ἄλλα...

—Ἐγὼ θὰ γινώσκουν δραγόνους, ἐξωμολογήθηκε ὁ Πρόπρ-Ἀ-ΡΙέν, ἀλλὰ δὲν εἶχα τὸ ἀναστήμα.

Ἐν τῷ μεταξύ ἓν ἄλλο ἄσκι με κρασί ἄρχισε νὰ περιφέρεται ἀπὸ χερί σὲ χερί.

—Μπορεῖ νὰ διασκεδάσῃ κανεὶς, εἶπε ὁ Σαρελούκ ἀφοῦ σήμερα εἶνε τελευταία ἡμέρα πού βρισκόμαστε ἐδῶ.

—Τί θὰ λέγατε ἂν ἐπαίρναμε, ἐξακολούθησε ὁ Σαρελούκ, καμιά δωδεκαριά ὁμορφες Ἀτσιγγάνες, νὰ ποῦν στὸν καθέναν τὴν τύχη του, κι' ὕστερα νὰ γλεντήσουμε με δαῦτες καὶ με τὰ ζαμπόνια τους, τὰ πού-λερικά τους καὶ τὰ κρασιά τους...

Ἐνας ψιθύρος συγκρατημένης ἐπιδοκιμασίας ἀκούστηκε.

Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τοὺς ἀποκαλύψουμε τὰ ὑπόγεια μας, ὑποστήριξε ὁ Σαρελούκ, γιατί σὲ λίγο θὰ τὰ ἐγκαταλείψουμε ἐπισημῶς με ὅλα μας τὰ ὄπλα καὶ τὴς ἀποσκευές μας. Ὁ Μάκ Φέρσον τράβηξε πρῶτα πρὸς τὸν Σωνί, τὸν ἐξυπνὴ με μεγάλῃ προφύλαξιν κι' ἔπειτα ἐσπρώξε σιγά-σιγά τὸ Μπλόυν. Καὶ τῶν δυὸ, μόλις ἐξυπνήσαν, τοὺς ἔφραξε τὸ στόμα με τὸ χερί του, λέγοντάς τους ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνουν μωυγοί.

—Τί εἶνε καὶ πού βρισκόμαστε ; ρώτησε, καὶ οἱ δυὸ κοιμισμένοι Σκῶτοι, ριχνοντας γύρω τους ἀνήσυχτα βλέμματα.

—Πιὸ σιγα! εἶπε ὁ Γκράντ. Βρισκόμαστε στὴν κόλασι... Κι' ἂν ποτὲ τύχῃ νὰ συναντήσω στὸ δρόμο μου αὐτὸν τὸν παλιάνθρωπο

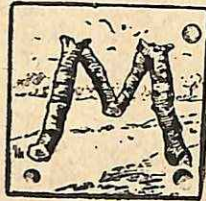
τὸ Γενικὸ Ταχυδρόμο, θὰ τὸν κάνω νὰ πληρώσῃ ἀκόμα τὴν εὐγένεια, πού εἶχε νὰ μᾶς δώσῃ νὰ ποῖμε.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Δεκαλέα! εἶπε ὁ Μάκ Φέρσον, σφίγγοντας τὴς χοντρές γροθιές του. Εἶχα ὁποῖο πῇ κι

ΑΠΟ ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΚ ΕΛ ΕΖΕΜΙ

Μια τραγική δολοφονία στην κακόφημη συνοικία των 'Αρχών. Πώς συνέληφθη ο λαθρέμπορος 'Αλ' 'Ομάρ. 'Η 'χαρνούμ' 'Αντολφίν κ' η μυστηριώδης ζωή της. 'Ενα ταξίδι στο 'Αλγέρι. Οι 'έρωτες ενός 'Αλγερινού Δόν Ζουάν. Γιατί σκότωσε τη φίλη του. Πώς εργάζονται οι κακοποιοί της Αιγύπτου, κτλ.

ΕΣΑ στην πιο κακή φημη συνοικία της 'Αλεξανδρείας, όπου οι 'Αραβες έξασολούν με ζουν με μια μορλοατοική αδιαφορία, έγινε τελευταία ένα ανατριχιαστικό εγκλήμα, του οποίου η αφορμή ήταν πολύ μυστηριώδης. Ο ήρωας του, ο έμπορος-πάλληκος Ζάκ 'Ελ 'Εζεμί, σκότωσε τη φίλη του 'Αντολφίν Λερούα, αδειάζοντας στο στήθος της το πιστόλι του. Παρά τις πιέσεις της αστυνομίας ν' αποκαλύψει τους λόγους που τον ανάγκασαν να κάνει αυτό το εγκλήμα, ο 'Αλγερινός 'Ελ 'Εζεμί άσπασε να δώσει καμιά πληροφορία. 'Ετσι κλείστηκε στη φυλακή ως την ημέρα της δίκης του κ' η υπόθεση της Λερούα άρχισε να ξεχνιέται, όταν ξαφνικά η σύλληψη ενός γνωστού λαθρεμπόρου, του 'Αλ' 'Ομάρ, έφερε πάλι στη δημοσιότητα αυτή την τραγική δολοφονία. 'Η έρευνα των αστυνομικών στο σπίτι του 'Ομάρ απέκάλυψε διάφορα γράμματα της 'Αντολφίν και μερικές φωτογραφίες της άπειρομένης από την ίδια στον επικίνδυνο λαθρέμπορο. Αιτή τη φορά όμως οι αστυνομικοί προτίμησαν να κάνουν τον 'Ομάρ να πεθάνει από τα μαρτύρια παρά ν' αφήσουν άλλο το μυστήριο του εγκλήματος του 'Ελ 'Εζεμί.

'Η 'Αλεξανδρινή αστυνομία, φημίζεται για την μεθοδικότητά της και για την υποδειγματική δίωξη του λαθρεμπορίου των ναρκωτικών. Ο διευθυντής της, ο Ροσέλ Πασσάς, τελευταίως μάλιστα εξέδωσε κι ένα διβλίο στο οποίο παρουσιάζει την Αίγυπτο ως την χώρα που έχει το ολιγότερο λαθρεμπόριο (;) Όχι... Λίγο όμως λαθρέμποροι του χωριού και της κοκάνης εινε τόσο τολμηροί κ' επικίνδυνοι, ώστε έπαυχάνον δουλειά που δεν θά μπορούσαν να καταφέρουν ολόκληρες σπείρες άλλων συναδέλφων τους. Κι 'ένας απ' αυτούς ήταν κι ο 'Αλ' 'Ομάρ. Οι αστυνομικοί λοιπόν άρχισαν να τον υποβάλουν πρώτα στο έβασανιστήριο των αιγών. Του έβαζαν δηλαδή βραστά αιγιά που ζεματούσαν κάτω από τις άμασγάλες του και δεν τον άφηναν να ήσυχάσει αν δεν τους μαρτυρούσε την αλήθεια. 'Επειτα τον υπέβαλαν στο εμαρτήριο της νύχτας. Του έλειφαν δηλαδή δύο το σώμα με σιδερά κ' έπειτα τον έβεναν γυμνό στην αλή της φυλακής μέσα στον τρομαχτικό ήλιο. Ολόκληρη τότε σμήνη μυγών άρχιζαν να τον ταμπουνούν το δέρμα και να του προκαλούν αφάνταστους πόνους. Και τέλος τον υπέβαλαν στο εμαρτήριο της δίψας που εινε το πιο φοιχτό βασανιστήριο για έναν 'Αλεξανδρινό. Ο 'Αλ' 'Ομάρ ήταν πειά ένα ζωντανό πτώμα. Είχε χάσει τη σιβερόνια θέλησή του και το βλέμμα του είχε πάρει μι

έκφραση απερίγραπτου τρόμου: —'Αμά, τσαούς! έπε στους αστυνομικούς. 'Ορκίζομαι στο ζουμα του 'Αλλά, ότι θα σάς πω όλη την αλήθεια. Να, ξέρω τη χανούμ 'Αντολφίν. 'Ηταν δικό μου κορίτσι... Κι ο 'Αλ' 'Ομάρ διηγήθηκε την ακέλουθη κατάσταση κι ιστορία:

—Γνώρισα την 'Αντολφίν Λερούα σ' ένα κέντρο της Γκινέας, στο οποίο είχαν πάει για να κλείσω μια δουλειά με τους συντρόφους μου. Οι θαμώνες τους καθισμένοι σταυροπόδι πάνω στους ξύλινους πάγκους τους ρούφαγαν τον άργιλέ τους ή έπιναν σερμπέτι με χασι σέ λαι ο! Αυτό εινε το πιο επικίνδυνο ναρκωτικό, 'Ερεθίζει τα νεύρα και σε κάνει να βλέπεις γύρω σου οδρί του Παραδείσου! Οι 'Αραβες λοιπόν μοιγάζαν σαν θηρία, ούρλιαζαν κ' έλκλαιαν φωνάζοντας τον 'Αλλά!

Ξαφνικά η άρχίστρα του κέντρου άρχισε να παίζει ένα μελαγ

χολικό τραγούδι της έρήμου: Το «Μιά νύχτα στο Σουδάν». Μιά γλυκειά φωνή άκούστηκε πίσω από την αυλαία της σκηνής και σε λίγο παρουσιάστηκε μιά γυναίκα ντυμένη μ' ένα διαφανές μαύρο φόρεμα. Τό πρόσωπό της σε παζόταν από το φερετζέ μ' άφηνε να φανώνται δύο μεγάλα μάτια.

—'Αντολφίν!...στέναζαν τώρα οι πλούσιοι 'Αραβες. Νά έρχης την εδλογια του Προφήτη, 'Αντολφίν!

Οι σύντροφοί μου έσκυψαν τότε και μου ψιθύρισαν στ' αυτί! —'Η χαρούνη 'Αντολφίν θα μπορούσε να μās βοηθήσει στη δουλειά μας. Κίτταξε να και νο νίσης την υπόθεσι μ' εκείνο τον παλάνθρωπο τον Γιουσούφ, τον ιδιοκτήτη του κέντρου.

Δεν βρήκα άσχημη την πρότασή τους. Όταν λοιπόν έφυγαν οι φίλοι μου, παρήγγειλα μιά μοτοκύκλι και πήγα στην γυναίκα που

'Η 'Αντολφίν Λερούα

Ο Ζάκ 'Εζεμί

μου την έφερε, ότι ήθελα να μιλήσω στον Γιουσούφ. 'Επρεξε άμέσως να εκπέσει τη διαταγή μου. Σε τρία λεπτά της ώρας ο Γιουσούφ φάνηκε να έρχεται προς το μέρος μου. Χαμογέλουσε κ' είχε πάρει τό ύψος ενός άρρωσμένου σκλάβου:

—Στις διαταγές σου, αφέντη 'Ομάρ, μου έπε και γάθησε στο τραπέζι μου.

—Άκουσε, Γιουσούφ, του είπα. Είμ' ένας από τους καλύτερους πελάτες σου, γι' αυτό δεν θέλω να μου χαλάσεις την καρδιά μου. Μ' άρσσει η 'Αντολφίν και πρέπει να μου τη δώσεις.

—'Ανοιξέ τα μάτια από την κατάνηξή σου.

—Αυτό εινε αδύνατο, αφέντημ, μου έπε. Εινε σαν να μου λές να κλείσω το μαγαζί μου.

—Πόσα θές; τον ρώτησα ψυχρά κ' έβγαλα από τον κόρφο μου το πονγκλ μου. Φτάνουν διακόσιες λίρες:

—Μην έπιμένεις, 'Αλ' 'Ομάρ, δεν μπορώ να στη δώσω. Διακόσιες λίρες μου στοίχισε ως ότου να την κάνω άρτίστα. Ξέρεις, πριν ήταν μιά γκαρσόνια στις μπώρες της 'Αλεξανδρείας και στα ξαχαροπλάστεια της. Καταλαβαίνεις λοιπόν πόσα ξόδεψα για να την ανεβάσω στη σκηνή. 'Αν μου έδινες τοίλάχιον έξωκόςες, κάτι μπορούσε να γίνει!

— Σου δίνω τριακόσιες, Γιουσούφ, του είπα. Ούτε ένα γρόσι παραπάνω.

Και βγάζοντας το μαχαίρι μου, το κόρφωσα στο τραπέζι.

Ο Γιουσούφ έσκυψε το κεφάλι. 'Αν δεν δεχόταν την πρότασή μου, κινδύνευε η ζωή του. Κλείσαμε λοιπόν με μιά μοτοκύκλι και πήγαμε στην συνοικία κ' η άμορφη 'Αντολφίν έγινε σκλάβο μου. 'Ηταν από τη Μασσαλία κ' είχε έρθει στην 'Αλεξανδρεία ακολουθώντας τον φίλο της, έναν κάπρον 'Αντρέ Ρασόμ, που καθώς κατάλαβα δεν ήταν άλλος από τον 'Αχμέτ 'Ασκαρί ο οποίος την έβαζε να κερδίζει λεφτά για λογαριασμό του. 'Εξησε δυο χρόνια μαζί του και μιά μέρα καθόρθωσε να του ξεφύγει και να πάση δουλειά ως υπάλληλος. Μά δεν άρχισε να πέση στα χέρια του Γιουσούφ και να γίνει άρτίστα του έμπορου κέντρου του. 'Η 'Αντολφίν Λερούα ήταν ένα κομμάτι μάλαμα για μένα. Την περιποιήθηκα, όσο μπορούσα κ' έτσι κέρδισα την άπιστοσύνη της. Σιγά-σιγά, τη συνήθισα να θεωρεί τιμές τις δουλειές και μετά έξη μήνες την έστειλα στο Κάιρο. Κατάφερε περίφημα τη δουλειά της. Πούλησε μιά μεγάλη ποσότητα ναρκωτικών εκεί πέρα και φυσικά πήρε κ' εκείνη το μεριδί της απ' τα κέρδη μας. Καμείς δεν την ύπατευαν γιατί έξασολούσε να χορεύει στα διάφορα νυχτερινά κέντρα. Την τελευταία φορά, δώ και δυο μήνες,

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο περιεργός θάνατος μιās 'Ιταλίδος πριγκίπισσας. Πώς πυρεδέλησε έναντιον της μιās νυχτερίδα. Τι εξακρίβωσε η έπιτελής ανάκρισις της αστυνομίας. 'Αδελφός και αδελφός. 'Ενας άνθρωπος που έχει κεραινοβελήθη έξη φορές. Τα περιεργά των αναλογιών. Παθήματα και περιπέτειες χοντράν, κτλ.

δώσει στο μαγαζί της, στη Νεάπολη. Το καταπληκτικό αυτό γεγονός συνέβη ακριβώς ως έξης:

Μόλις τέλειωσε το δείπνο και οι καλεσμένοι άρχισαν ν' αποσύρονται στη διπλανή αθούσα του χορού, η άτυχη πριγκίπισσα πήγε στην κρεβατοκάμαρά της για να φρεσκάσει την τουαλέτα της και να ξεκουρασθή λίγο. 'Επειτα όμως από λίγη ώρα, όταν οι καλεσμένοι την αναζήτησαν, την βρήκαν νεκρή επάνω στο κρεβάτι, με μιά σφαίρα στην καρδιά!

'Η ύπνωση της αστυνομίας στράφηκαν στην άρχη εναντίον του συζύγου της, γιατί ήταν γνωστό ότι την ήλπιε τρομερά. Εύτυχώς όμως, η παρατηρητικότητα και η άντλησις ενός αστυνομικού, τον έσωσε από την άδικη αυτή κατηγορία.

Ο αστυνομικός αυτός, εξετάζοντας προσεκτικά τα διάφορα αντικείμενα μέσα στην κρεβατοκάμαρα της πριγκίπισσας, παρατήρησε κάτω στο πάτωμα μιά μεγάλη νυχτερίδα, η οποία φτερούγιζε και φαινόταν σαν πληγωμένη.

Την έπιασε και έδεσε δι τ' ανοιγμένα φτερά της ήσαν καψαλισμένα στις άκρες, πθανόν από την φλόγα του κεριού, το οποίο ήταν αναμμένο επάνω στο κομοδίνο, πλάι στο κρεβάτι.

Προηγουμένως ο αστυνομικός αυτός έκανε και μιά άλλη παρατήρηση: Το ρεβόλβερ, το οποίο βρισκόταν επάνω στο κομοδίνο, ήταν ετοι τοποθετημένο, ώστε η κάννη του να σημαδεύει ακριβώς την καρδιά της πριγκίπισσας, έαποκείμενης όπως ήταν στο κρεβάτι. 'Οδηγούμενος λοιπόν από τα δυο αυτά στοιχεία, έξηλασε την σκανδάλη του ρεβόλβερ. Κατάπληκτος τότε ο αστυνομικός διέκρινε πάνω σ' αυτήν την σκηνή, σαν κ' αυτή που άφηνον τα φτερά της νυχτερίδας.

'Η τρεις αυτές διαπιστώσεις έπεισαν την άνακριση ότι η σκηνή του φόνου είχε διαδραματισθή ως έξης: Μόλις η νυχτερίδα έκανε τα φτερά της στη φλόγα του κεριού, έπεσε επάνω στο κομοδίνο και ακριβώς στη σκανδάλη του ρεβόλβερ, ενώ συγχρόνως χτυπούσε τα φτερά της με δύναμη, από τα έγκαυμάτα της. Με την σπασιαδική όμως αυτή κίνησι των φτερών, έσπρωξε την σκανδάλη του ρεβόλβερ και το όπλο εκπυρσοκρότησε, σκοτώνοντας την δυστυχισμένη πριγκίπισσα.

Καταπληκτική παραμένει ως σήμερα η σύνθεσις της οικογενείας κάποιου Γάλλου, ονομαζομένου Ζε-

ράρ Γκουντρόν, ο οποίος πέθανε στο Παρίσι σε ηλικία 101 χρόνων. Ο πατέρας του Γκουντρόν είχε γεννηθή το 1731. Παντρεύτηκε για πρώτη φορά το 1752 και το 1753 άπόκτησε ένα παιδί, το οποίο όμως πέθανε τον ίδιο χρόνο.

Ο πατέρας Γκουντρόν παντρεύτηκε και γιά δεύτερη φορά το 1820 και σε ηλικία 91 χρόνων. Από τον δεύτερο αυτό γάμο του γεννήθηκε ένα άλλο παιδί, ο Ζεράρ.

Το περιεργό τώρα εινε πως όταν ο Ζεράρ γέρασε και οι διάφοροι φίλοι και συγγενείς τον ρωτούσαν αν έχει κανέναν αδελφό, εκείνος έδινε την έξης καταπληκτική κ' άσπαστη απάντησι:

—Είχα έναν αδελφό, αλλά ο καμμένος πέθανε πριν από 131 χρόνια!

'Ενας 'Ισπανός χωρικός ισχυρίζεται, και τον ισχυρισμό του τον υποστηρίζει πολλοί, ότι σ' όλη του τη ζωή—εινε τώρα 60 χρόνων—έχει κεραινοβελήθη έπτά φορές!

Τώρα, θέλετε να μάθετε ποιά εινε η αναλογία των ανθρώπων, οι

οποίοι χτυπούνται από κερανό; 'Ενας στους 1.200.000 ανθρώπους!

Οι άνθρωποι, οι οποίοι παίζουν διάφορα τυχερά παιχνίδια, δεν λαμβάνουν καθόλου υπ' όψη τους τον νόμο των αναλογιών.

Μολαταύτα, σύμφωνα με στατιστικές, η πιθανότης να κερδίσει ο κάτοχος ενός λαχείου του 'Ισπανικού Σουβιετίου 30 χιλιάδες λίρες, εινε 1 στις 866.666!

Στο παιχνίδι του πόκερ η αναλογία του σχηματισμού ενός καρρέ του άσσου εινε 1 στις 270.725!

Στο παιχνίδι του μπριτζ σπανιότατα συμβαίνει να κρατούν στα χέρια κ' οι τέσσερες παίκτες από 13 χαρτιά, δηλαδή όλη την τράπουλα.

'Η αναλογία αυτής της συμπτώσεως εινε 1 στις 2.235.197.406.368.368.301.699.999!!!

Μολαταύτα, το φαινόμενο αυτό παρατηρήθηκε σε τέσσερες παίκτες, πουπαίζαν μπριτζ στο ξενοδοχείο Κάρλτον, στο Λονδίνο, έδώ και πέντε χρόνια.

Στην ιστορία του μπριτζ μόνον

πέντε παρόμοιες συμπτώσεις έχουν συμβή.

Στο Σικάγο, τον τελευταίο καιρό, στο σπίτι ενός άλλανταποίου τεραστίων διαστάσεων, είχαν μιή την νύχτα κλέφτες.

Ο άλλανταποός όμως τους άντελήφθη και σηκώθηκε από το κρεβάτι του. Σε λίγο, όταν οι κλέφτες τον είδαν από τον διάδρομο να τους πλησιάζει, τρομακατηθήκαν κ' έτρεξαν να πηδήξουν από το παράθυρο. 'Εξάφνα όμως παρατήρησαν μ' έκπληξι ότι ο διωχτής των είχε πασσή σαν το ποτιμά της φάκας. Είχε φρακάρει στην πόρτα, μεταξύν δοματίου και διαδρόμου!

Τότε γύρισαν πίσω, τον φώμισαν κ' άφου συνέχισαν την λεηλασία τους μπρός στα μάτια του αλμύλοτου άλλανταποίου, έφυγαν κατάπαν άνερόχλητοι.

Ο σινδόρ Λατλάς, ο διάσημος 'Ισπανός τενόρος, ο οποίος ήταν κ' αυτός τεραστίων διαστάσεων, ένα βράδυ, όταν τελείωσε η παράστασις στο Βασιλικό Θέατρο της Μαδρίτης, όπου έπαιζε, έστειλε τον υπηρέτη του να του βρή ένα άμάξι. Ο άμαξάς, βλέποντας το...πελώριο άγώγι του, έβαλε τις φωνές:

—'Αδύνατον, κύριε! Θα σπάσει το άμάξι μου!

Με τα πολλά επέτρευσε ο άμαξάς υπεχώρησης.

Ο Λατλάς τότε, με τη βοήθεια του υπηρέτη του, μπήκε μέσα στο άμάξι, το οποίο σε λίγο ξεκίνησε με δυσκολία.

Στα μέσα του δρόμου, ο Λατλάς θέλησε να βγάλη το ρολόγι από την τσέπη του πανταλονιού του. 'Επειδή όμως δεν τό κατάφερε, λόγω του πάχους, αναγκάστηκε να σηκωθεί θρόος στ' άμάξι.

Αυτό ήταν όλο!

Καθώς εκείνη τη στιγμή το άμάξι έκανε στροφή, ο Λατλάς έχασε την ισορροπία του και πέφτοντας από το ένα μέρος του άμαξιού, άνετρεψε με την πτώση του όλο το άμάξι, μαζί με τον άμαξά και το όλογο!

... 'Η 'Ελλάς ύπηρξε άνεκαθεν ή χώρα μέσων θανάσιων και πρωτοτύπων!

'Απόδειξις ή παρακάτω είδησις, μαρτυρή από την 'Αγορά του 26 'Ιανουαρίου 1890.

«'Ενεκα της άσθενείας της θυγατρός του βουλευτού 'Υ. Θυαγκ κ. Γκίκα, πασχούσης έξ έγκεφαλονωτιαίας μηνιγγίτιδος, ή Βουλή δεν θα συνεδριάσει ούτε σήμερα Παρασκευήν, ούτε αύριον, αλλά την Δευτέραν»!

Εδύχως σήμερα δεν συμβαίνουν μετ' τέτοια πράγματα. Φαντασθήτε αν άρρωστη ή Βουλή, έπειδή εινε άρρωστη ή κόρη του άλφα ή του βήτα βουλευτού!

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Της επιφανείας δηλαδή του μαγικού αυτού τοίχου, ή όποις —ἀκριβώς— ήταν στράμμενη προς την άνθητη πλευρά του όρίζοντος που είχα τά συννεφάκια;... Δηλαδή, προς άνατολάς; Πώς θά έμποδίζαν, λοιπόν, τά προς δυσμάς συννεφάκια τόν φωτισμό της προς άνατολάς στραμμένης άντίθετης επιφανείας του τοίχου; Και γιατί θεωρήσε την άπάντησί μου τότε, ως έπιβεβαίωση τών θεωριών του;

Ή φωνή του Βελμό με απέσπασε άπ' τούς ρεμβασμούς μου. Πλησίασα στο παράθυρο, καί, κυττώντας άπ' τη χαραμάδα τόν είδα να σκύβει στόν φεγγίτη του ύπογειου. Κάι φώναζε σαρκαστικά στόν άλλο αιχμάλωτό του:

—“Ε, Μασσιναί!... Είσαι έτοιμος γιά τή μικρούλα διασκέδασι πού σου ετοιμάζω;... Θά σε βγάλω έξω άπ' τόν φεγγίτη αυτόν, γιά νά άποφύγω έτσι άναφελους κύκλους καί άνεδοκατεβάσματα σκαλοπατιών!...”

Όστόσο, τόν έκανε αυτόν τόν κύκλο ο Βελμό, γιάτ' τόν είδα ν' άπομακρύνεται άπ' τόν φεγγίτη καί ξεχωρίζα σε λίγο μιά ζωηρή φιλονεικία κάτω άπ' τά πόδια μου, στο ύπόγειο. Ή φιλονεικία αυτή κατέληξε άμέσως σε καυγά. Ουρλιάσματα μανιόδε ήκούστηκαν, καί έπειτα πάλι άπλώθηκε μιά βαθειά σιγαλιά, άπαισία κι' ανατριχιαστική. Άπό όλα αυτά, άρχισα νά προσισθάνωμαι τό φρικώδες μαρτύριο, τό όποιο προετοίμαζε ο Βελμό γιά τόν Μασσιναί. Χωρίς όμως νά νιώθω οίκτο, γιά τόν άχρείο αυτό, σκεπτόμουν ότι δεν θά άργούσε νά φθάση ή σειρά μου κι' αυτό με συγκλινόζε άβελαι καί προκαταβολικά.

“Ολα έγιναν όπως τά είπα ο Βελμό. “Ο Μασσιναί, σιχτοδεμένος σάν μαυρό στις φασκιές του, αλύγιτος, καί μ' έναν έπίδεσμο στο στόμα του, τραθήχτηκε άπ' τόν φεγγίτη έξω άπ' τό ύπόγειό του. Σέρνοντάς τον τώρα άπ' τούς άμους ο Βελμό, ως την όχθη του ποταμού, τόν έκρινε βάνουσα μέσα στη βάρκα.

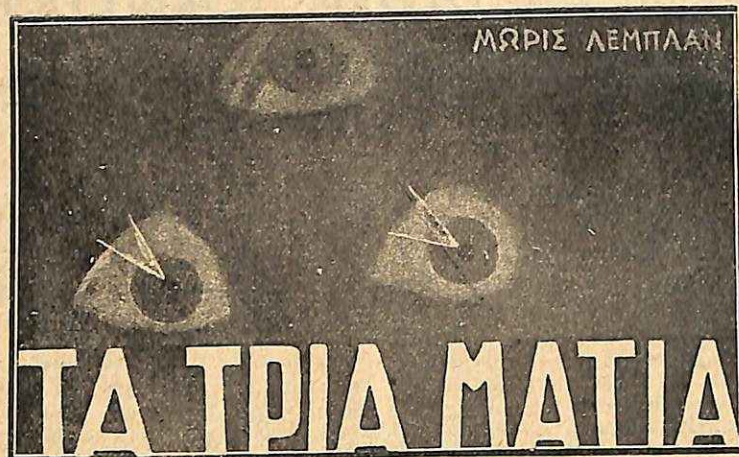
“Επειτα, κι' ένώ ακόμη αυτός βρισκόταν στην όχθη, τού είπα τά έξης, έτσι σάν σαρκαστική προκαταρκτική προσφώνηση:

—Είνε ή τρίτη φορά, μαστρο-Μασσιναί, πού άπευθύνομαι στη φρόνιμη κρίσι σου... Θά ύποχωρήσης, λοιπόν;... “Ελα... Βάλε μυαλό, επί τέλους, καί συμμορφώσου με την παράκλησί μου... “Αλλωστε, τί θάκανες κι' έσύ, άν βρισκόσουν στη θέση μου;... Θά μου έκανες άσφαλώς τά ίδια, άν ήμουν ξεροκέφαλος όπως έσύ... Μπρός, λοιπόν!... Μίλησε!... “Α, μήπως σε έμποδίζει τό φίμωτρό σου;... Κούνησε καταφατικά τό κεφάλι σου, παραδέξου πως θά μίλησης, κι' άμέσως θά σου τό βγάλω... Πώς;... “Οχι, λές;...

Τό νερό άρχισε νά τού σκεπάζη τούς άμους...

—Είνε ή τρίτη φορά, μαστρο-Μασσιναί, πού άπευθύνομαι στη φρόνιμη κρίσι σου... Θά ύποχωρήσης, λοιπόν;... “Ελα... Βάλε μυαλό, επί τέλους, καί συμμορφώσου με την παράκλησί μου... “Αλλωστε, τί θάκανες κι' έσύ, άν βρισκόσουν στη θέση μου;... Θά μου έκανες άσφαλώς τά ίδια, άν ήμουν ξεροκέφαλος όπως έσύ... Μπρός, λοιπόν!... Μίλησε!... “Α, μήπως σε έμποδίζει τό φίμωτρό σου;... Κούνησε καταφατικά τό κεφάλι σου, παραδέξου πως θά μίλησης, κι' άμέσως θά σου τό βγάλω... Πώς;... “Οχι, λές;...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

“Ε, τότε, φίλε μου, έλπίζω νά σου φανή αναπόφευκτη καί φυσικωτάτη ή συνέχεια... Καί σου ζητώ άπειράκις συγγνώμην, άν τυχόν σου φανή κάπως δυσάρεστη!...

Καί μόλις ξεστόμισε τά τελευταία σαρκαστικά λόγια του ο Βελμό, πήδησε κι' αυτός μέσα στη βάρκα, καί την ώδήγησε ίσα στο τενωμένο-άνάμεσα στα δύο παλούκια-σχοινί. “Ως εκεί έθλεπα άκριβώς κι' εγώ, άπό τη χαραμάδα της γυρίλλιας τού παραθύρου μου.

“Ήταν πειά σούρουπο, μιά τή φεγγάρι στόν άνέφελο ούρανό μου έπέτρεπε νά παρακολουθώ όλες τίς λεπτομέρειες της δραματικής εκείνης σκηνής.

—“Ε, μην κορδώνεσαι έτσι, Μασσιναί... εφώνιζε τώρα ο Βελμό. Τί διάβολο, αντίστέκεσαι;... Δεν ξέρεις, ότι τίποτε δεν σε άφελεί;... Πώς;... Τί;... Είμαι λιγάκι βίαιος στις κινήσεις μου;... Αυτό έννοείς;... Μά, καυμένο καί σύ, άπό γυαλί είσαι;... Μπρός... Χόπι!... Χόπι!... “Ε, καλά είμαστε τώρα;...

Είχε σηκώσει ύρθιον τόν Μασσιναί, καί τόν συγκρατούσε σ' αυτή τή στάσι, άγκαλιάζοντάς τον με τό άριστερό του

Τό νερό άρχισε νά τού σκεπάζη τούς άμους...

χείρι. Με τό δεξί του έπειτα, έπιασε τό κρεμασμένο άπ' τό σκονί σιδερένιο άγκίστρι, τό τραθήξε προς τά κάτω, καί γάντζωσε σ' αυτό τόν Μασσιναί άπό την πλάτη, κι' άπ' τά δεσμά πού τόν κρατούσαν δεμένον όπισθάγκωνα. Με αυτόν τόν τρόπο, ο δύστυχος Μασσιναί κρεμάστηκε στο άγκίστρι, όπως κρέμονται τά σφαχτά άπ' τό τοιγάκι... τού χασάπη!

—“Α, θαμνίσια είμαστε τώρα!... έξακολούθησε ειρωνικά ο Βελμό. Δεν θά κάνω πειά τόν κόπο, νά σε συγκρατώ εγώ... Θά μένης ύρθιος, όλομόναχος, χωρίς τή βοήθειά μου, σάν μαιμούδιτσα βελουδινη, πού κρέμεται άπ' τό λιντάκι τιτανόδιου μικροπωλητού!

“Επειτα έσπρωξε τή βάρκα πιά πέρα ώστε νά βγη όλότελα άπό μέσα της τό κρεμασμένο καί μετέωρο κορμί τού Μασσιναί, καί την ώδήγησε πιά πέρα, προς τόν δεξιά πάσσαλο. Τό άνάμεσα στούς δύο πασσάλους δεμένο σκονί, λύγισε άπ' τό βάρος του κορμιού, κι' έτσι ο άμοιρος Μασσιναί βρέθηκε χαμένος ως τή μέση στα ψυχρά νερά τού ποταμού. Καί τότε ο Βελμό, καγχάζοντας γιά τό άξιοθρήνητο κατάντημα τού πρώ-

ην συνενόχου του, τού είπα με χαμηλή, μά ευδιάκριτη γιά μένα φωνή:

—Νά, πού ήθελα νά φτάσω, παλμέ μου φίλε... Τώρα δεν έχουμ νά ποнокεφαλιάσουμε καί πολύ, συζητώντας άσκοπα... Σκέψου, ότι σε μιά ώρα έπάνω-κάτω, οι πάσσαλοι θά γείρουν περισσότερο, τό σκονί θά λυγίση πιά πολύ, τό κορμί σου όλο καί θά χάνεται διαρκώς μέσα στο νερό, ως πού θά σου σκεπάση καί τό στόμα... “Ε, τότε δεν θά σου είνε — βέβαια — καί τόσο εύκολο νά μίλησης... “Εγώ στο μεταξύ θά καθήσω έδω όποιοιδήποτε, όσού του άποφάσισης νά μίλησης... “Εγώ στη βάρκα μου, κι' έσύ στο λουτρό σου... Θά νιώθης βέβαια, ότι άν ύστερα άπό μιά ώρα άρχίσης σιγά-σιγά νά πνίγασαι, αυτό δεν θά είνε δικό μου σφάλμα!

Με τό κορμί του χτύπησε τό νερό κι' άφθονες «πιτσιλιές» έβρεξαν κατάμουτρα τόν Μασσιναί. “Υστερα τού ξανάπε, γελώντας:

—“Ότε τώρα άντιμετωπίζεις την κατάστασιν, ψυχραίωσι!... “Ετσι δεν είνε;... Τό σκονί άπ' τό όποιο κρέμεσαι σάν μωσχάρακι τού γάλακτος, είνε δεμένο με πολύ χαλαρούς κόμπους στα δύο παλούκια... “Αλλωστε κι' αυτά είνε έπιπόλαια μηχανήματα μέσα στη λάσπη τού ποταμιού... “Ότε τί γίνεται, τώρα; “Α, πλούστατα, παλμέ μου φίλε, όσο περνάει ή ώρα, τόσο καί περισσότερο βουλιάζει... “Ε, τί λές τώρα; Είσαι έτοιμος νά μιλήσης;

Τό φεγγάρι, κυνηγημένο πότε-πότε άπό μερικά άραιά συννεφάκια, έρριχνε τό άσπροφλόγο τού φώς άλλοτε ζωηρότερο κι' άλλοτε πιά θαμπό, στην πένθιμη εκείνη σκηνή. “Εθλεπα με σφιγμένη ψυχή τή σκοτεινή σιλουέττα τού Μασσιναί κ μισοθυλισμένη στο νερό, κι' άκούγα πάλι τή σατανική καί σαρκαστική φωνή τού Βελμό νά λέη:

—Σύμφωνα με όλους τούς κανόνες της λογικής, καλέ μου άρχοντάνθρωπε, πρέπει νά μίλησης... “Ετσι άπαιτείται τουλάχιστον ή περίστασις, πού είνε όλοφάνερη... Κάνανε πρό καιρού οι δύο μας μιά μικρούλα συνωμοσία, ή όποια χάρις στις κοινές προσπάθειές μας πέτυχε περίφημα... Μά καί της όποιας όμως τά κέρδη καί τούς καρπούς άπόλαυσε έσύ, χάρις στην κακοτροπική τσιγκουνιά σου... Θέλω λοιπόν τό μεριδιό μου, καί τίποτε παραπάνω... Γιά νά γίνη αυτό, άρκει νά μου μαρτυρήσης την εξακουστή καί μυστική συνταγή τού Νοέλ Ντορζερού... “Επίσης, νά μου χορηγήσης τά μέσα νά κάνω κι' εγώ ένα πείραμα, γιά νά βεβαιωθώ γιά την άκριβεία της... “Αμέσως ύστερα θά σε άφήσω ελεύθερον... Καί θά είμαι βέβαιος πιά, ότι θά μου πληρώνης κι' έμένα τά ποσοστά μου άπ' τίς εισπράξεις σου, γιάτ' θά φωδάζει τόν συναγωνισμό μου, μιά πού θά είμαι κι' εγώ κάτοχος τού μυστικού... Σε

συμφέρον ή προτάσεις μου; “Ο Θεόδωρος Μασσιναί άσφαλώς θάκανε κάποιο άρνητικό κίνημα, ή θά μουγκρίσει άρνητικά, γιάτ' άμέσως «εισέπραξε» έναν θορυβώδη μπάτσο, ο όποιος άντήχησε ξερά μέσα στη σιγαλιά της νύχτας. Κι' ύστερα ο Βελμό τού ξανάπε πιά σαρκαστικά:

—Σας ζητώ συγγνώμην γ' αυτό, παλμέ μου φίλε, μά με άναγκάσατε όεις... Είστε ίκανός νά κολάσετε κι' έναν άυθηντικόν όσιομάρτυρα ακόμη, με την ξεροκεφαλιά σας... “Ω, έλπίζεις πως θά λυγίσω καί θά σε σώσω;... “Ηλίθιε!... Ούτε εγώ, ούτε κανένα περαστικό άπό δώ βαποράκι, θά σε σώσουν άπ' τό πνίξιμο... Είνε χειμώνας, φιλαράκο μου, καί κάθε κίνησις έδω κάτω έχει σταματήσει άπό ναρκίς... Φτώ, μά την πίστι μου, είσαι τέλειος βλάκας κι' εγώ μονάχα τώρα τό άντιλαμβάνομαι!... Δεν νιώθεις, ότι άπό πουθενά δεν πρέπει νά περιμένης βοήθεια, κι' ούτε συμπόνια κι' έλεος άπό μένα;... Γιατί δεν μου λές τή συνταγή; Δεν σου δείξα μόνος μου πρίν, τό άρθρο της έφημερίδος;... Δεν πείσθηκες καί μόνος σου, ότι όλα τά άνακάλυψαν άπ' την έφεύρεσι, έκτός άπ' τή συνταγή αυτή;... Καί ποιάς μάς βεβαιώνει, ότι σε πέντε-δέκα μέρες δεν θά τή βρούν κι' αύτή;... Γιατί λοιπόν νά χάνουμε άδικα τό πολύτιμο καιρό μας, σάν γάχνες ένδ θά μπορούσαμε νά βνάζαμε λεπτά με ούρα ένταμιεα;... Γιατί;... Μίλα λοιπόν, ζών!

“Ακολούθησε λιγώλεπη σιωπή. “Ο Μασσιναί δεν κινιόταν. Ή επιφάνεια τού νερού σκέπαζε τούς όμους του τώρα.

—“Εστω... “Αφού άρνιέσαι, δεν έπιμένω πια κι' εγώ άσκοπα... Γιά ποιά λόγο;... Μόνος σου τραθήξε τόν λαχνό της τύχης σου, κι' ένδ ήταν καιρός, έσύ προτίμησες τό μοιραίο μακροβούτι στον πάτο τού ποταμιού... Γεια σου, γέρο μου... Πάω νά καπνίσω την πίπα μου, καί νά ροιφήξω κανένα ποτηράκι γιά τό συχώριο της ψυχής σου!

“Εσκυψε προς τό θύμα του, καί πρόσθεσε:

—“Όστόσο, πρέπει όλα νά τά προβλέπη κανένας. Λοιπόν, άν τυχόν μετανιώσης — ποιάς εξαίτης νά σου βρω καλή έμπνευσις στην έσχάτη στιγμή! — θά με φωνάξης... Νά στάσου νά χαλαρώω λίγο καί τό φίμωτρό σου... “Ωραία... Καί τώρα, ώρα καλή γιά την Κόλασι, μαστρο-Θεόδωρε!

“Επειτα ο Βελμό κοπηλάτησε, έφτασε στην όχθη, καί πήδησε έξω άπ' την βάρκα μουγκρίζοντας:

—Τί σκυλόδοσουλιά είν' αυτό!

Μά καί τί ζών πού είνε, αυτό τό ζών ο Μασσιναί!... Σύμφωνα με τό πρόγραμμά του, στερέωσε τή βάρκα στην όχθη καί κάθισε στην πολυθρόνα. Ρούφηξε ένα ποτηρί λιγερ, κι' άναψε την πίπα του. Κι' άρχισε νά σαρκάζη πάλι:

—Στην υγεία σου τό ποτηράκι αυτό, κύρ-Θεόδωρε... Καί με τό κορδόνι πού τραβάς στην ύπόθεσι αυτή, προβλέπω άσφαλώς ότι σ' ένα τέταρτο της ώρας θά πihς κι' έσύ κάτι στην υγεία μου... Με τή διαφορά, όμως, ότι τό «κάτι» θά σε στείλη στον άγύριστο, γιάτ' θά είνε νεράκι ποταμίο κι' ή κοιλιά σου δεν θά τό χωρήσει όλο... “Όστόσο, μην ξεχνάς ότι μπορείς καί νά με φωνάξης... Γι' αυτό, θάχω κι' εγώ στηλωμένο τό αυτί μου, παλμέ μου σύντροφε!

Φαίνεται, ότι τώρα τό φεγγάρι θά σκεπαζόταν με πυκνά σύννεφα, γιάτ' ή όχθη σκοτεινίσε τόσο, ώστε με δυσκολία ξεχωρίζα τις σιλουέττες τού Μασσιναί καί τού Βελμό. Κατά βάθος, είχα την πεποίθησι ότι ή άμειλιχτη αυτή πάλι θά τελείωνε με κάποιον συμβίση-

αμό άμοιβαίον, κι' ότι ή ο Βελμό θά ύποχωρούσε ή ο Μασσιναί θά μιλούσε. “Όστόσο ή ώρα περνούσε, πέντε λεπτά, δέκα λεπτά, ένα τέταρτο, κι' έλες αυτές ή χρονικές στιγμές μου φαινότουσαν άτελείωτες κι' άγωνιώδεις. “Ο Βελμό όστόσο, κάπνιζε την πίπα του γαλήνιος, ο Μασσιναί τραυλίζε πότε-πότε καί μικροκλαψιαρίσματα, χωρίς όμως καί νά φωνάζη σε βοήθεια.

“Αλλα πέντε λεπτά πέρσαν άκόμη. Ξαφνικά ο Βελμό σηκώθηκε άβρισμένος:

—Δεν πρόκειται ν' άκούω τούς στεναγμούς τώρα, ήλίθιε τού διαδούλου... Τους έχω βαρεθή πια... Θέλεις νά μίλησης;... Πνίξου λοιπόν φοφήμι!

Κι' ύστερα τόν άκούσα νά μουγκρίζη άνάμεσα στα δόντια του:

—“Ισως συνεννοηθώ καλύτερα με τόν άλλον!

Τί ήθελε νά πη;... Μήπως αυτός; “Ο άλλος ήμουν εγώ;... Πραγ-

ματικά, βάδιζε προς τά άριστερά, προς τά κεί δηλαδή πού βρισκόταν ή είσοδος τού σπιτιού.

“Ακούσα μιά κραυγή. “Επειτα τίποτε, πειά. Σιωπή... Τί είχε συμβη, άραγε; Σκόνη, μέσα στο σκοτάδι, ο Βελμό; “Απ' τή θέση μου δεν μπορούσα νά δω τίποτε. Τό τραπέζι, ή πολυθρόνα, έδειχναν τή σιλουέττα τους μέσα στη σκοτεινιά. “Από εκεί καί πέρα, βασιλείε εντελώς ή μαυρίλα της νύχτας, καί μονάχα τά άδύναμα παράπονα τού Μασσιναί άκούγοντουσαν.

—“Ο Βελμό φτάνει! μουρμούρισα μέσα μου. “Ακόμα λίγες στιγμές, καί θά είνε έδω!

Την άφορμή της άφίξεώς του σε μένα δεν την καταλάβαινα. “Όπως δεν έννοιωθα έπίσης, καί τόν σκοπό της άπαγωγής καί της σίχημαλυσίας μου. Μήπως νόμιζε, ότι ήξερα τή μυστική συνταγή; Κι' ότι, άν δεν είχα καταγγείλει ως τότε τόν Μασσιναί, τό είχα κάνει γιάτ' συμφωνήσαμε μαζί, στα κέρδη της έπιχειρήσεως;

Κι' ότι — στην περίπτωση αυτή — μήπως ζητούσε άραγε νά μάθη άπό μένα όσα δεν έμαθε άπ' τόν Μασσιναί, μεταχειριζόμενος εναντίον μου άνάλογα βασανιστικά μέσα;... “Η, ότι μεσολαβούσε μεταξύ μας τό ζήτημα της Βερανζέρας — της Βεανζέρας —

αυτής την όποια αγαπούσαμε κι' οι δύο μας;... ήθελε νά τό κανονίσω μαζί μου;... Καί γιάτ' άραγε — άλλόκοτο, άλλόθετα, πράγμα! — δεν έπέτρεπε στόμισε ούτε λέξι γι' αυτόν από τήν τέρα της, στον Μασσιναί, ο Βελμό αυτός ο αινιγματικός;... Τό σες έρωτήσεις, κι' άλλες τόσες άπορίες, στις όποιες άσφαλώς θά λάβαινα απάντησι μόλις έρχόταν σε μένα ο Βελμό. “Αν έννοείται, έρχόταν... Ναι, γιάτ' δεν τόν άκούγα άκόμη νά πησινάξή... “Επειδή δεν έπακοούσαν ή κανένας ήχος δεν τάραζε τή σκοτεινή σιγαλιά τού σπιτιού... Τί έκανε άρα-

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

Η χαριτωμένη Βενέττα τού κινηματογράφου Λορέττα Γιούνγκ

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΦΥΛΕΣ ΤΗΣ Ν. ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

Ένα δραματικό ταξίδι ως τη Χιλή. Η άγριος φυλές των «γιαγκάν», των «Ονάς» και των «Αλκαλούφ». Με το «Σταυρό του Νότου» στ' άποκρημνα παράλια της Γης του Πυρός. Το έγκλημα του σέρ Λέβιστον. Στη Σάντα - Ρόζα με τους κυνηγούς του κάστορος. Δέκα έφικτικές μέρες στη χειρόνησο του Παστέρ. Ο παράδοξος καταυλισμός των «γιαγκάν» στο Ρίο Ντού γκλας, κτλ.

ΝΑ βράδυ δ φίλος μου Τζιμ με κάλεσε στο σπίτι του για να μου πη γάτι που μ' ένδιεφερε έξαιρετικά. Σκανδαλισμένος απ' αυτή τη μυνητική πρόσκλησή του, άφησα την ήσυχη γωνία μου στη «Λέσχη των Σιωπηλών» και πήγα να τον επισκεφθώ στον αριθμό 210 της 3ης Λεωφόρου.

Ο Τζιμ Λάιντον, ο «άνθρωπολόγος», όπως τον έλεγε ο λόρδος Κένινγκστον, είχε κάνει ειδικές σπουδές κ' είχε ασχοληθεί με τις μυνητικές δυνάμεις και τα έθια των άγριων φυλών. Ταξίδευε έντεκα μήνες το χρόνο. Όταν λοιπόν πήγα να τον επισκεφθώ κ' είδα στο χάλ πάλι τις βελήσσες του, δεν παραξενεύθηκα καθόλου. Έκεινος μου έσφιξε με δύναμη το χέρι. Φαινόταν ένθουσιασμένος.

—Τι συμβαίνει, Τζιμ ; τον ρώτησα.

—Τόν, μου είπε, έχω να σου προτείνω ένα σπουδαίο ταξίδι. Έσύ δα βρήξες σ' αυτό δίκιο για να κάνεις μιὰ καινούργια δημοσιογραφική επιτυχία, κ' εγώ δα βρω τόν άνθρωπο μου.

—Τόν άνθρωπο σου; άπόρησα.

—Ναί, Τόν. Ο λόρδος Κένινγκστον μου ανέθεσε να τού φέρω έναν Γιαγκάν. Βάλαμε μάλιστα και στοίχημα. Μά, καθώς καταλαβαίνεις, είνε μεγάλη υπόθεση.

Πρέπει να κάποιος άλλος να με βοηθήσει. Θέλεις να με συνδεύσεις εσύ σ' αυτό το ταξίδι μου ;

—Είμαστε σύμφωνοι, Τζιμ ! τού απάντησα. Δεν είσαι όμως καθόλου καλός οικοδεσπότης γιατί άκόμη δεν μου προσέφερες ένα ούισκυ !

Ο «άνθρωπολόγος» ξεκλείδωσε ένα συρτάκι τού γραφείου του, έβγαλε από μέσα δυο παρόξεννα κύπελλα στολισμένα με χρυσάρι και τα γέμισε ούισκυ.

—Ας αρχίσουν από τώρα να μας βοηθούν ή άόρατες δυνάμεις, μου είπε μ' έπισημότητα. Πρέπει να ξέρεις ότι αυτά τα κύπελλα μου τα χάρισε μιὰ Ινδή μάγισσα κ' έχουν τη δύναμη να διώχνουν τα δαιμόνια από τόν ποτό, έτσι πού όσο και να πίνεις να μη μεθάς και να μη κάνεις τρέλλες.

Δεν θέλησα ν' άμφισβητήσω δτι έλεγε. Ήξερα ότι είχε τυφλή πίστι σε κάθε τι πού ήταν παράδοξο και μαγικό. Προτίμησα λοιπόν να παρακολουθήσω με προσοχή τις έξηγήσεις πού μου έδινε για τόν ταξίδι μας, ενώ χάραζε πάνω στο χάρτη την πορεία πού θ' ακολουθούσε σ' αυτή τη νέα περιπέτεια τ.υ.

Η προετοιμασία της άναχωρήσεως έγιναν με μεγάλο ένθουσιασμό και πολλή γρήγορα. Κ' έστεο' από λίγο, ξεκινούσαμε για τόν παρόξεννο ταξίδι μας. Στις έξη έβδομάδες πού μας χρειάστηκαν για

να διασχίσουμε τόν Ατλαντικό, ο Τζιμ ήταν για μένα ένας άσπλητος καθηγητής πού προπαίδευε το κατ' έξοχήν όλα τα μυστήρια πού δα συναντούσαμε εκεί κάτω. Τέλος, στις 16 Απριλίου, μπήκαμε στον Μαγγελάνειο πορθμό κ' αποβιβάστηκαμε στην Πούντα Άρόνας, την πύ μεσημβρινή πόλη της Χιλής. Πέρο' απ' αυτήν εκτείνεται η Τιέρρα ντελ Φουέγο, η χώρα πού μαστίζεται από τρομαχτικές θύελλες κ' από την άλλη μεριά τού πορθμού τόν αρχιπέλαγος της Γης τού Πυρός, με τις τελευταίες κορυφές της όρεισσεύσεως των Άνδεων πού αινιώς είνε σκεπασμένες από τή χιόνια.

Ομολογώ, ότι βρήκα πολύ διαφορετική τη Γη τού Πυρός ! Τη φανταζόμουν σαν μιὰ πυρκατωμένη κόλαση, σαν μιὰ διαβολική χώρα. Κι' όμως όσο μακριά άπλώνονταν

έλεγα να κοιμηθώ σε κρεβάτι σαράντα πέντε μέρες ! Καταλαβαίνετε λοιπόν με τί ευχαρίστησι χάρηκα κάτω από τις μαλακές κουβέρτες ! Ο Τζιμ πού ήταν άκούρατος ήθελε για να με κοροϊδέψει λίγο στο δωμάτιό μου.

—Τόν, μου είπε, φρόντισε να λιώσεις τα κόκαλά σου πού στράβωσαν ! Θ' άργήσουμε να ξαναδούμε ένα τόσο όμορφο κρεβάτι. Άβριο κίλας δα συνεχίζουμε τόν ταξίδι μας. Είν' η εποχή τώρα των λιγότερων κυμάτων και πρέπει να διαστούμε ν' ανακαλύψουμε τόν «άνθρωπο» μου. Υποσχέθηκα στο λόρδο Κένινγκστον να τού τόν πορθμό σου τόν Αϊγουστο. Τότε άρχω δα πού τόν πίνει ή μαγία της ζωογονίας ! Έχουμε λοιπόν στη διάθεσή μας πού λίγον καιρό ! Ξέρεις ο Ρίνγκενς πού είπε δτι περιήγηση τού Ούσμπουρνά έαρά-

σθήκαμε στο μοναδικό καράβι, πού έφευγε από τόν Κόλπο τού Μαγγελάνου. Ήταν μιὰ γολέττα σαράντα τόννων ο «Σταυρός τού Νότου», πού σκαμπανέβαζε έπικινδυνα πάνω στο τεράστιο κύματα, καθώς περνούσαμε τ' άκρωτήριο Χόρν.

—Φαίνεται ότι βάλθηκες να βρής τόν «άνθρωπο» σου στον πάτο της θάλασσας, είπα νευριασμένος στον Τζιμ.

—Τόν, μην είσαι κακός μαζί μου. Είδες ότι κανένα άλλο πλοίο δεν βρισκόταν στο λιμάνι. Έδυνώς δτι έχουμε καλό κατεστάνο.

Μά ο «καλός» κατεστάνος δεν τ' είχε, φαινόταν, περίφημο με τα στοιχεία της θάλασσας και τις καταρρίδες. Ο «Σταυρός τού Νότου» άρχισε λοιπόν να χροατίζει σαν μπαλάντα και ν' απομακρυνόταν κάθε τόσο από την πορεία του. Η θύελλα πού έσπασε κάθε τόσο σάρωνε τόν κατεστάνο μου, τού έπαυσε τή σχοινιά και τόν έκανε να μοιάζει σαν καρυδότσουφλο ! Όταν ρωτούσαμε τόν κυβερνήτη του πότε έπ' τέλους θά δοίμε γη, μάς άπαντούσε πάντα «αβριο». Μ' αυτό τόν «αβριο» τ' άκούγαμε τώρα τρεις εβδομάδες κ' άκόμα παλεύαμε με τή κύματα.

—Σίγουρα πάμε γοαμιά για την Κόλαση, είπα στο τέλος τού Τζιμ χάνοντας την υπομονή μου.

Μά ένα «αβριο» τέλος πτάσαμε στις όχθες ή ώρα τόν βράδυ κοντά στην ξηρά. Η γολέττα γλιστρούσε τώρα άνωμεσα από τή ύψηλα κ' άπόκρημνα τείχη των χιονισμένων βουνών. Προς βορράν, τόν Ντάρβιν άφηνε να κυλούν ως τή θάλασσα με δαιμονισμένο ποινά τόν τεράστιο παγετώνες κ' ή λάβα ενός ήφαιστείου γλιστρούσε μ' ανατριχιαστική μεγαλοπρέπεια στην έκταση των πάγων !

Ήταν ένα υπέροχο θέαμα ! Τό άπολαμβάναμε, άραγμένοι σ' ένα μικρό κόλπο, πού μάς προσφύλαγε απ' όλα αυτά τή τρομαχτικά στοιχεία της φύσεως. Ο «Σταυρός τού Νότου», όπως σας άνέφερα, ήταν ένα παληοκάραβο πού κάθε τόσο έτοιζε και νόμισε κανείς ότι θά διαλυθώ στη θάλασσα. Είχε ένα μοναδικό διαμέρισμα στο όποιο τρώγαμε και κοιμόμαστε μαζί με τόν πλήρωμα. Μά είχαμε όμως μιὰ περιφημη συντροφιά τόν σέρ Λέβιστον και τις δυο φίλες του πού έπαιναν ούισκυ και τραγουδούσαν θαυμάσια. Έτσι ή άτέλειωτες άρες τού ταξιδιού περνούσαν χωρίς να τόν καταλάβουμε. Έως τούς δυο ώστους ο κατεστάνος, ένας Τσεχολοδάκος άσχημάνθρωπος, μάς έκανε παρέα. Προτιμούσε να περπατά ή μόνος στο κατεστάνο με τή χέρια πίσω και να κινεί άδίστακα με την πλά του έναν κανάλ της Χιλής πού μόλιζε άπείσοι !

Την τετάρτη νύχτα πού είμαστε άραγμένοι σ' αυτόν τόν μικρό κόλπο, κατά τις δώδεκα ή δώδεκα τή νύχτα άναγα-

στήκαμε στο μοναδικό καράβι, πού έφευγε από τόν Κόλπο τού Μαγγελάνου. Ήταν μιὰ γολέττα σαράντα τόννων ο «Σταυρός τού Νότου», πού σκαμπανέβαζε έπικινδυνα πάνω στο τεράστιο κύματα, καθώς περνούσαμε τ' άκρωτήριο Χόρν.

—Φαίνεται ότι βάλθηκες να βρής τόν «άνθρωπο» σου στον πάτο της θάλασσας, είπα νευριασμένος στον Τζιμ.

—Τόν, μην είσαι κακός μαζί μου. Είδες ότι κανένα άλλο πλοίο δεν βρισκόταν στο λιμάνι. Έδυνώς δτι έχουμε καλό κατεστάνο.

Μά ο «καλός» κατεστάνος δεν τ' είχε, φαινόταν, περίφημο με τα στοιχεία της θάλασσας και τις καταρρίδες. Ο «Σταυρός τού Νότου» άρχισε λοιπόν να χροατίζει σαν μπαλάντα και ν' απομακρυνόταν κάθε τόσο από την πορεία του. Η θύελλα πού έσπασε κάθε τόσο σάρωνε τόν κατεστάνο μου, τού έπαυσε τή σχοινιά και τόν έκανε να μοιάζει σαν καρυδότσουφλο ! Όταν ρωτούσαμε τόν κυβερνήτη του πότε έπ' τέλους θά δοίμε γη, μάς άπαντούσε πάντα «αβριο». Μ' αυτό τόν «αβριο» τ' άκούγαμε τώρα τρεις εβδομάδες κ' άκόμα παλεύαμε με τή κύματα.

—Σίγουρα πάμε γοαμιά για την Κόλαση, είπα στο τέλος τού Τζιμ χάνοντας την υπομονή μου.

Μά ένα «αβριο» τέλος πτάσαμε στις όχθες ή ώρα τόν βράδυ κοντά στην ξηρά. Η γολέττα γλιστρούσε τώρα άνωμεσα από τή ύψηλα κ' άπόκρημνα τείχη των χιονισμένων βουνών. Προς βορράν, τόν Ντάρβιν άφηνε να κυλούν ως τή θάλασσα με δαιμονισμένο ποινά τόν τεράστιο παγετώνες κ' ή λάβα ενός ήφαιστείου γλιστρούσε μ' ανατριχιαστική μεγαλοπρέπεια στην έκταση των πάγων !

Ήταν ένα υπέροχο θέαμα ! Τό άπολαμβάναμε, άραγμένοι σ' ένα μικρό κόλπο, πού μάς προσφύλαγε απ' όλα αυτά τή τρομαχτικά στοιχεία της φύσεως. Ο «Σταυρός τού Νότου», όπως σας άνέφερα, ήταν ένα παληοκάραβο πού κάθε τόσο έτοιζε και νόμισε κανείς ότι θά διαλυθώ στη θάλασσα. Είχε ένα μοναδικό διαμέρισμα στο όποιο τρώγαμε και κοιμόμαστε μαζί με τόν πλήρωμα. Μά είχαμε όμως μιὰ περιφημη συντροφιά τόν σέρ Λέβιστον και τις δυο φίλες του πού έπαιναν ούισκυ και τραγουδούσαν θαυμάσια. Έτσι ή άτέλειωτες άρες τού ταξιδιού περνούσαν χωρίς να τόν καταλάβουμε. Έως τούς δυο ώστους ο κατεστάνος, ένας Τσεχολοδάκος άσχημάνθρωπος, μάς έκανε παρέα. Προτιμούσε να περπατά ή μόνος στο κατεστάνο με τή χέρια πίσω και να κινεί άδίστακα με την πλά του έναν κανάλ της Χιλής πού μόλιζε άπείσοι !

Την τετάρτη νύχτα πού είμαστε άραγμένοι σ' αυτόν τόν μικρό κόλπο, κατά τις δώδεκα ή δώδεκα τή νύχτα άναγα-

στήκαμε στο μοναδικό καράβι, πού έφευγε από τόν Κόλπο τού Μαγγελάνου. Ήταν μιὰ γολέττα σαράντα τόννων ο «Σταυρός τού Νότου», πού σκαμπανέβαζε έπικινδυνα πάνω στο τεράστιο κύματα, καθώς περνούσαμε τ' άκρωτήριο Χόρν.

—Φαίνεται ότι βάλθηκες να βρής τόν «άνθρωπο» σου στον πάτο της θάλασσας, είπα νευριασμένος στον Τζιμ.

—Τόν, μην είσαι κακός μαζί μου. Είδες ότι κανένα άλλο πλοίο δεν βρισκόταν στο λιμάνι. Έδυνώς δτι έχουμε καλό κατεστάνο.

Μά ο «καλός» κατεστάνος δεν τ' είχε, φαινόταν, περίφημο με τα στοιχεία της θάλασσας και τις καταρρίδες. Ο «Σταυρός τού Νότου» άρχισε λοιπόν να χροατίζει σαν μπαλάντα και ν' απομακρυνόταν κάθε τόσο από την πορεία του. Η θύελλα πού έσπασε κάθε τόσο σάρωνε τόν κατεστάνο μου, τού έπαυσε τή σχοινιά και τόν έκανε να μοιάζει σαν καρυδότσουφλο ! Όταν ρωτούσαμε τόν κυβερνήτη του πότε έπ' τέλους θά δοίμε γη, μάς άπαντούσε πάντα «αβριο». Μ' αυτό τόν «αβριο» τ' άκούγαμε τώρα τρεις εβδομάδες κ' άκόμα παλεύαμε με τή κύματα.

—Σίγουρα πάμε γοαμιά για την Κόλαση, είπα στο τέλος τού Τζιμ χάνοντας την υπομονή μου.

Μά ένα «αβριο» τέλος πτάσαμε στις όχθες ή ώρα τόν βράδυ κοντά στην ξηρά. Η γολέττα γλιστρούσε τώρα άνωμεσα από τή ύψηλα κ' άπόκρημνα τείχη των χιονισμένων βουνών. Προς βορράν, τόν Ντάρβιν άφηνε να κυλούν ως τή θάλασσα με δαιμονισμένο ποινά τόν τεράστιο παγετώνες κ' ή λάβα ενός ήφαιστείου γλιστρούσε μ' ανατριχιαστική μεγαλοπρέπεια στην έκταση των πάγων !

Ήταν ένα υπέροχο θέαμα ! Τό άπολαμβάναμε, άραγμένοι σ' ένα μικρό κόλπο, πού μάς προσφύλαγε απ' όλα αυτά τή τρομαχτικά στοιχεία της φύσεως. Ο «Σταυρός τού Νότου», όπως σας άνέφερα, ήταν ένα παληοκάραβο πού κάθε τόσο έτοιζε και νόμισε κανείς ότι θά διαλυθώ στη θάλασσα. Είχε ένα μοναδικό διαμέρισμα στο όποιο τρώγαμε και κοιμόμαστε μαζί με τόν πλήρωμα. Μά είχαμε όμως μιὰ περιφημη συντροφιά τόν σέρ Λέβιστον και τις δυο φίλες του πού έπαιναν ούισκυ και τραγουδούσαν θαυμάσια. Έτσι ή άτέλειωτες άρες τού ταξιδιού περνούσαν χωρίς να τόν καταλάβουμε. Έως τούς δυο ώστους ο κατεστάνος, ένας Τσεχολοδάκος άσχημάνθρωπος, μάς έκανε παρέα. Προτιμούσε να περπατά ή μόνος στο κατεστάνο με τή χέρια πίσω και να κινεί άδίστακα με την πλά του έναν κανάλ της Χιλής πού μόλιζε άπείσοι !

Την τετάρτη νύχτα πού είμαστε άραγμένοι σ' αυτόν τόν μικρό κόλπο, κατά τις δώδεκα ή δώδεκα τή νύχτα άναγα-

στήκαμε στο μοναδικό καράβι, πού έφευγε από τόν Κόλπο τού Μαγγελάνου. Ήταν μιὰ γολέττα σαράντα τόννων ο «Σταυρός τού Νότου», πού σκαμπανέβαζε έπικινδυνα πάνω στο τεράστιο κύματα, καθώς περνούσαμε τ' άκρωτήριο Χόρν.

—Φαίνεται ότι βάλθηκες να βρής τόν «άνθρωπο» σου στον πάτο της θάλασσας, είπα νευριασμένος στον Τζιμ.

—Τόν, μην είσαι κακός μαζί μου. Είδες ότι κανένα άλλο πλοίο δεν βρισκόταν στο λιμάνι. Έδυνώς δτι έχουμε καλό κατεστάνο.

Μά ο «καλός» κατεστάνος δεν τ' είχε, φαινόταν, περίφημο με τα στοιχεία της θάλασσας και τις καταρρίδες. Ο «Σταυρός τού Νότου» άρχισε λοιπόν να χροατίζει σαν μπαλάντα και ν' απομακρυνόταν κάθε τόσο από την πορεία του. Η θύελλα πού έσπασε κάθε τόσο σάρωνε τόν κατεστάνο μου, τού έπαυσε τή σχοινιά και τόν έκανε να μοιάζει σαν καρυδότσουφλο ! Όταν ρωτούσαμε τόν κυβερνήτη του πότε έπ' τέλους θά δοίμε γη, μάς άπαντούσε πάντα «αβριο». Μ' αυτό τόν «αβριο» τ' άκούγαμε τώρα τρεις εβδομάδες κ' άκόμα παλεύαμε με τή κύματα.

—Σίγουρα πάμε γοαμιά για την Κόλαση, είπα στο τέλος τού Τζιμ χάνοντας την υπομονή μου.

Μά ένα «αβριο» τέλος πτάσαμε στις όχθες ή ώρα τόν βράδυ κοντά στην ξηρά. Η γολέττα γλιστρούσε τώρα άνωμεσα από τή ύψηλα κ' άπόκρημνα τείχη των χιονισμένων βουνών. Προς βορράν, τόν Ντάρβιν άφηνε να κυλούν ως τή θάλασσα με δαιμονισμένο ποινά τόν τεράστιο παγετώνες κ' ή λάβα ενός ήφαιστείου γλιστρούσε μ' ανατριχιαστική μεγαλοπρέπεια στην έκταση των πάγων !

Ερυθρόδερμος της Γης του Πυρός

τό βλέμμα μου δεν έβλεπα παρό μόνο άτέλειωτες παγωμένες έσάσεις !

—Πρέπει να βρούμε, μου είπε ο Τζιμ κάποιον Ρίνγκενς. Έχω γι' αυτόν ένα συστατικό γράμμα. Θά μάς βοηθήσει στην άποστολή μας και θά μάς υποδείξει τόν τρόπο με τόν όποιο μπορούμε να πλησιάσουμε τις φυλές των Όνάς, των Αλκαλούφ και των Γιαγκάν !

Και πράγματι ο Ρίνγκενς ήταν ένας εξαίρετος άνθρωπος πού γνώριζε καλά τις φυλές τού αρχιπέλαγους της Γης τού Πυρός. Μόλις διάβασε τόν συστατικό γράμμα, μάς δέχθηκε με μεγάλη ευγένεια στο σπίτι του και μάς έτοίμασε δυο άνοστατικά δωμάτια για να ξεκουραστούμε.

έλεγα να κοιμηθώ σε κρεβάτι σαράντα πέντε μέρες ! Καταλαβαίνετε λοιπόν με τί ευχαρίστησι χάρηκα κάτω από τις μαλακές κουβέρτες ! Ο Τζιμ πού ήταν άκούρατος ήθελε για να με κοροϊδέψει λίγο στο δωμάτιό μου.

—Τόν, μου είπε, φρόντισε να λιώσεις τα κόκαλά σου πού στράβωσαν ! Θ' άργήσουμε να ξαναδούμε ένα τόσο όμορφο κρεβάτι. Άβριο κίλας δα συνεχίζουμε τόν ταξίδι μας. Είν' η εποχή τώρα των λιγότερων κυμάτων και πρέπει να διαστούμε ν' ανακαλύψουμε τόν «άνθρωπο» μου. Υποσχέθηκα στο λόρδο Κένινγκστον να τού τόν πορθμό σου τόν Αϊγουστο. Τότε άρχω δα πού τόν πίνει ή μαγία της ζωογονίας ! Έχουμε λοιπόν στη διάθεσή μας πού λίγον καιρό ! Ξέρεις ο Ρίνγκενς πού είπε δτι περιήγηση τού Ούσμπουρνά έαρά-

σθήκαμε στο μοναδικό καράβι, πού έφευγε από τόν Κόλπο τού Μαγγελάνου. Ήταν μιὰ γολέττα σαράντα τόννων ο «Σταυρός τού Νότου», πού σκαμπανέβαζε έπικινδυνα πάνω στο τεράστιο κύματα, καθώς περνούσαμε τ' άκρωτήριο Χόρν.

—Φαίνεται ότι βάλθηκες να βρής τόν «άνθρωπο» σου στον πάτο της θάλασσας, είπα νευριασμένος στον Τζιμ.

—Τόν, μην είσαι κακός μαζί μου. Είδες ότι κανένα άλλο πλοίο δεν βρισκόταν στο λιμάνι. Έδυνώς δτι έχουμε καλό κατεστάνο.

Μά ο «καλός» κατεστάνος δεν τ' είχε, φαινόταν, περίφημο με τα στοιχεία της θάλασσας και τις καταρρίδες. Ο «Σταυρός τού Νότου» άρχισε λοιπόν να χροατίζει σαν μπαλάντα και ν' απομακρυνόταν κάθε τόσο από την πορεία του. Η θύελλα πού έσπασε κάθε τόσο σάρωνε τόν κατεστάνο μου, τού έπαυσε τή σχοινιά και τόν έκανε να μοιάζει σαν καρυδότσουφλο ! Όταν ρωτούσαμε τόν κυβερνήτη του πότε έπ' τέλους θά δοίμε γη, μάς άπαντούσε πάντα «αβριο». Μ' αυτό τόν «αβριο» τ' άκούγαμε τώρα τρεις εβδομάδες κ' άκόμα παλεύαμε με τή κύματα.

—Σίγουρα πάμε γοαμιά για την Κόλαση, είπα στο τέλος τού Τζιμ χάνοντας την υπομονή μου.

Μά ένα «αβριο» τέλος πτάσαμε στις όχθες ή ώρα τόν βράδυ κοντά στην ξηρά. Η γολέττα γλιστρούσε τώρα άνωμεσα από τή ύψηλα κ' άπόκρημνα τείχη των χιονισμένων βουνών. Προς βορράν, τόν Ντάρβιν άφηνε να κυλούν ως τή θάλασσα με δαιμονισμένο ποινά τόν τεράστιο παγετώνες κ' ή λάβα ενός ήφαιστείου γλιστρούσε μ' ανατριχιαστική μεγαλοπρέπεια στην έκταση των πάγων !

Ήταν ένα υπέροχο θέαμα ! Τό άπολαμβάναμε, άραγμένοι σ' ένα μικρό κόλπο, πού μάς προσφύλαγε απ' όλα αυτά τή τρομαχτικά στοιχεία της φύσεως. Ο «Σταυρός τού Νότου», όπως σας άνέφερα, ήταν ένα παληοκάραβο πού κάθε τόσο έτοιζε και νόμισε κανείς ότι θά διαλυθώ στη θάλασσα. Είχε ένα μοναδικό διαμέρισμα στο όποιο τρώγαμε και κοιμόμαστε μαζί με τόν πλήρωμα. Μά είχαμε όμως μιὰ περιφημη συντροφιά τόν σέρ Λέβιστον και τις δυο φίλες του πού έπαιναν ούισκυ και τραγουδούσαν θαυμάσια. Έτσι ή άτέλειωτες άρες τού ταξιδιού περνούσαν χωρίς να τόν καταλάβουμε. Έως τούς δυο ώστους ο κατεστάνος, ένας Τσεχολοδάκος άσχημάνθρωπος, μάς έκανε παρέα. Προτιμούσε να περπατά ή μόνος στο κατεστάνο με τή χέρια πίσω και να κινεί άδίστακα με την πλά του έναν κανάλ της Χιλής πού μόλιζε άπείσοι !

Την τετάρτη νύχτα πού είμαστε άραγμένοι σ' αυτόν τόν μικρό κόλπο, κατά τις δώδεκα ή δώδεκα τή νύχτα άναγα-

στήκαμε στο μοναδικό καράβι, πού έφευγε από τόν Κόλπο τού Μαγγελάνου. Ήταν μιὰ γολέττα σαράντα τόννων ο «Σταυρός τού Νότου», πού σκαμπανέβαζε έπικινδυνα πάνω στο τεράστιο κύματα, καθώς περνούσαμε τ' άκρωτήριο Χόρν.

τάματος της Γης τού Πυρός !

Ήταν ένας πανήγυρς Έρυθρόδερμος. Είχε σκαρφώσει από τή άλυσιδα τις άγκυρας κ' άνα καθήσσει πάνω σ' ένα κάβο με σχοινιά και ούρλιους άπείσοι. Ούλινος, ότι φοβήθηκε τόσο πολύ, ώστε ένοωσα να παγώνει τόν άίμα στις γλάρες μου και να κόβεται ή μυλιά μου. Μαγαρωμένος στη θέση μου, άκουγα ως τή ζημερώματα τ' ανατριχιστικά τραγούδια του και τή ξεφωνητά του. Τέλος με τις πρώτες άχτίδες τού ήλιου, τόν παράδοξο φάντασμα εξαφανίστηκε !

Δηληθόκα στον Τζιμ την νυχτερινή περιπέτεια μου. Έκείνος ξάρωσε τή φρόνδια του κ' έπειτα μου είπε :

—Μη κάνεις κουβέντα για δτι είδες. Πρόσεχε μόνο τή ζωή σου ! Αλλιώς ο Έρυθρόδερμος παρουσιάζεται μόνο, όταν πρόκειται να συμβή ένας θάνατος. Κάποιος θά πεθάνει έδώ μέσα !

Κι' αλήθεια, όταν την ίδια μέρα συνεχίσουμε τόν ταξίδι μας κ' ο «Σταυρός τού Νότου» άρχισε πάλι να δέχεται απ' τή κύματα συνέβη ή άκόλουθη άνατριχιαστική τραγωδία. Ο σέρ Λέβιστον, ο εφθύμος φίλος μας καθώς ήταν μεθυσμένος από τόν ούισκυ σκόνισε από ζήλο τού τή μιὰ από τις φίλες του. Την είχε τσιγκώσει να φλερτάρει μ' έναν Ισπανό ναύτη της γολέττας, ένα όμορφο και καλοδεμένο παλληκάρι και, καθώς ήταν έβαλμενος από τόν ποτό, άδριασε πάνω στο στήθος της τόν περιστροφικό του.

Όταν συνήλθε μάς κίτταζε σαν χαμένος και έξέσπασε σε λυγμούς :

—Τζιμ, είπα στο φίλο μου. Έκασα τή μεγαλειότητα κοντινιά της ζωής μου. Έχασα πεντακόσια δολάρια !

—Πεντακόσια δολάρια ; ρώτησα περιεργός.

—Ναί, τόσο θά χρειασθούν για να δηλώση ο κατεστάνος ότι ή Μαίρη παρσένθη από τή κύματα.

Διαμαρτυρήθηκε μ' όλη μου τη δύναμη. Δεν ήθελα να γίνω συνένοχος τού έγκλήματός του. Μά ο Τζιμ με χτύπησε φιλικά στον ώμο.

—Μην είσαι κουτόζ, μου απάντησε. Κανείς δεν θά σε πιστέψει. Έπειτα σου είπα να προσέχεις τή ζωή σου. Άν θέλεις λοιπόν να φτάσεις στο Ούσμπάλα και να μη σε φάτ τόν σκοτάδι, κράτα κλειστό τόν στόμα σου. Αίττοι οι ληστές για δέκα δολάρια θά μπορούσαν να σε πνίξουν.

Κι' είχε δίκιο. Ο κατεστάνος δεν ενδιαφέρθηκε καθόλου για τή δολοφονία της Μαίρης. Ζήτησε μόνο άλλα πεντακόσια δολάρια για να τή μοιράσει στο πλήρωμά του. Κι' αυτός άκόμα ο Ισπανός φίλος της σκοτωμένης πήρε τόν σχετικό μεριδιό του !

Και κανείς δεν κατήγγειλε τίποτε, όταν πτάσαμε στη Γη τού Πυρός. Όσο για μένα κανένα να βρω τόν μετὰ μου, όταν έξι στήθη σου τή άσπινθη. Μ' έλεισαν τραγική δολοφονία. Μ' έλεισαν στη φυλακή και τή την είπα άσχημα, αν ο φίλος μου δεν τ' άκουσε μερικά δολάρια για ν' α' αφήσουν.

Στό Ούσμπάλα, την πρωτεύουσα της Γης τού Πυρός, μάς έπεριμένε όμως μιὰ άπογοήτευση. Οι Γιαγκάν είχαν φύγει για τή νύχτη τού κάστορος κ' είχαν κατασημώσει στο νησί Ναναρίνο. Άναγκασθή-

καμε λοιπόν να ξαναγυρίσουμε στη Σάντα Ρόζα, απ' όπου θά μπορούσαμε να πάμε στον καταυλισμό των Γιαγκάν. Τέλος ύστερ' από δυο μέρες κοπιαστικό ταξίδι, πτάσαμε στη χειρόνησο τού Παστέρ κ' εκεί βρήκαμε τήν οικογένεια τού Τζώρτζ, ενός από τούς πού παλιούς κυνηγούς της φυλής των Γιαγκάν.

Η πρώτη συνάντησι μαζί του ήταν παρὰ πολλή παράδοξη. Τόν βρήκαμε να κλαίη κοντά στη γρηά μητέρα του πού ήταν έτοιμοθάνατη.

—Άν είσατε φίλοι, μάς είπε κ' έπίσημο ύφος, πρέπει να με βοηθήσετε να φτιάξω τόν φέρετρό μου. Είνε ή μεγαλειότερη τιμή πού μου φέρω να κάνω για σάς.

Άναγκασθήκαμε να συμμορφωθούμε με τόν περίεργο νόμο της φιλοξενίας των Γιαγκάν. Φτιάξαμε λοιπόν από χοντρά ξύλα ένα φέρετρο και μουρμουρίζοντας... προσεγγίσαμε, άνοίξαμε ένα βαθύ λάκκο, ενώ όλη ή φυλή των Γιαγκάν παρακολουθούσε με σεβασμό αυτή την μακάβρια άσχολία μας.

Είμαστε τυχεροί, μου είπε σέ μιὰ στιγμή ο Τζιμ. Μ' αυτόν τόν τρόπο κερδίσαμε την έμπιστοσύνη τους. Άσφαλώς θά πετύχω να κάνω κανέναν γιαγκάν να μ' ακολουθήσει.

Η κηδεία της μητέρας τού Τζώρτζ έγινε την άλλη μέρα. Όλοι οι συγγενείς τού Τζώρτζ κρατούσαν τόν φέρετρο στους ώμους, ενώ οι άλλοι Γιαγκάν έφηναν παρὰ ξέστερες προσεγγίσεις, όμοιες μ' εκείνη πού είχα άκούσει εκείνη την έφελτική νύχτα στο «Σταυρό τού Νότου». Όταν έφτασαν στο λάκκο τοποθέτησαν τόν φέρετρο με τόν κεφάλι της πεθαμένης προς άνατολάς κ' έπειτα άφου τόν σκέτασαν με δέματα κάστορος έφρξαν πάνω του τόν χύμα.

Ο Τζώρτζ κατόπιν μάς πήρε στην καλύβα του για να μάς περιποιηθώ.

Ύστερα από δυο μέρες έφτασε κ' ο Ντομίνγκο, ο Γιαγκάν πού ήταν φίλος τού Ρίνγκενς. Ο Ντομίνγκο είχε δυο γυναίκες, δέκα παιδιά, πέντε σκύλους μιὰ γάτα κ' ένα καμπό ! Με τόν τελευταίο έκανε όλη την οικογένειά του να τόν υπακούει. Έξω από τήν καλύβα του, έκαιγε μιὰ τεράστια φωτιά. Μας υποδέχτηκε με μεγάλη ευγένεια κ' έστρωσε κατά γης δυο δέματα κάστορος για να καθήσουμε. Ήταν ως έξηντα χρόνων, μιὰ διατηρούσε όλη τή δύναμή του. Είχε παντρευθώ τή μητέρα και τή κόρη ενός Γιαγκάν σύμφωνα με τή έθιμα της φυλής του. Οι Γιαγκάν, πράγματι, παντρεύονται πάντα ή δυο άδελφές ή τήν μητέρα και τή κόρη ενός άλλου Γιαγκάν. Άνισχυοι παντρεύονται και τέσσερες γυναίκες.

Οι Γιαγκάν είνε τρομερά μοιολάτρες και δεν ενδιαφέρονται παρὰ μόνο για «δτι θά φέρη ή μέρα». Ξέρουν να μετρούν ως τή τρία ! Έλεγον παραδειγματός χόριν

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σαστισμένος, κατασπινιγμένος απ' τον τόνο της βαθείας λαγιάδας, με την όπια ο Λορέντζο πρόσφερε τα τελευταία αυτά λόγια, ο Κογκολέν μοιρομύρισε, αμήχανα, ένα μπερδεμένο ευχριστό έστρεψε στην πόρτα, που του την άνοιξε ο Μπελφεγκόρ ο ίδιος, και χάθηκε σαν αστραπή, στα βάθη της νύχτας... Και τότε, την στιγμή που ο μαύρος ξαναβλεπόμενος τον τόνε πόρτα, ο Λορέντζο γύρισε σ' αυτόν, και με φωνή, που θρόνιζε σαν σιδερένια, του φώναξε:

—Καί τώρα, Μπελφεγκόρ, ευπρόσ, τί κάθεται! Έκτελεσε, μιά και καλή, το έργο, που σου ανέθεσε η κυρία σου, έκτελεσε, τώρα, την απόφαση, την καταδικαστική της Γκαλιγκάι!...

Ο Κογκολέν είχε φύγει τρέχοντας. Κρατούσε, τώρα, ένα θησαυ-

τα αγαπούσα τα λουλούδια. Όλες η καλλιτέχνιδες του θεάτρου ήταν ξετρελλαμένες από τις ανθοδέσμες μου. Τώρα αναγκάζομαι να τις προσφέρω στους δεσμοφύλακες μου, για να μου επιτρέπουν να καπνίσω κανένα τσιγάρο την ώρα της δουλειάς. Και τώρα, έλατε να οας συστήσω σ' έναν από τους πιο παλιούς «άριστοκράτες»: Τον εξοχώτατο Μπιρόν. Είναι δυνατός σαν ταύρος κι' έχει εικοσιέξη χρόνια στη Γουιάνα. Τελευταίως του δόθηκε χάρις, μά δεν έβλεπε πεινά να εγκαταλείψει τα κάτεργα. Είχε ξεσυνηθίσει να ζή με τον κόσμο των πολιτισμένων. Σήμερα καθώς βλάπετε, είναι έμπτης μας. Και έχετε, άμα πάσεις κανέναν από μας στα χέρια του, τόν κάνει μαύρο από το ξύλο.

Ο Μπιρόν ήταν ένα σωστό κτήνος. Κάθε τόσο γρούλλιζε σαν θηρίο και με κύτταξε μ' ένα βλέμμα δολοφόνου:

—Κύτταξε να γράψης καλά πράγματα για τη Γουιάνα, μωέ είπτε στο τέλος. Άλλοιώς, θα σου στρίψω το λαρύγκι!

Του έδωσα το λόγο μου. Ο Μπιρόν ήταν ο πρώτος επικίνδυνος εγκληματίας, που συνάντησα στο Σαίν-Λωράν. Μά δεν ήταν κι' ο τελευταίος. Όταν μετά την επίσκεψή μου στο δικαστήριο μου δόθηκε η άδεια να πάω στους διαφόρους καταυλισμούς των καταδικών, κατάλαβα πόσο δίκιο είχαν οι κακοποιοί να τρέμουν σ' άκουσμα της Γουιάνας.

Από το Σαίν-Λωράν μέχρι το Σαίν-Ζόν απλώνεται η πιο τρομαχτική χώρα, που μπορεί να φαντασθής. ΜΑΡΙΟΥΣ ΛΑΡΙΚ

ρο στα χέρια του, κι' αυτό το πράγμα τούδινε φτερά. Σε δέκα λεπτά βρέθηκε στην «Καλή Συνάντησι». Όρμησε στην κάμαρη του Καπετάν, κρατώντας ένα φως στο ένα του χέρι και την προσευχή του μάγου, στο άλλο. Ο Ιππότης κοιμότανε βαθεία.

—Που νάξωρε τί θησαυρό του φέρνω! σκέφθηκε γελαστά ο Κογκολέν.

Έκείνη τη στιγμή, ξυπνημένος απ' τη λάμψη κι' απ' τον θόρυβο, ο Καπετάν άνοιξε το ένα μάτι του. Ο Κογκολέν βόηκε ευκαιρία και του φώναξε:

—Κύριε Ιππότη, σου φέρνω την τύχη, μέσα δώ!

—Που είναι; Έκανε ο Καπετάν, ανοίγοντας και τ' άλλο μάτι.

—Τώρα θα σου πω, αφεντικό...

—Δεν θέλω τίποτα ν' άκούσω! τόν έκοψε απότομα έκείνος. Με ξύπνησε την πιο καλή στιγμή, με ξεκοιτώντας με τις άγριοφωνές σου. Σ' άζει να τις φας, κολοκύθα! Άλλ' αφού λες πως μοι-

φες την τύχη, θέλω, άμέσως, να

λες να σε σώσω στο ξύλο!...

—Νά την! Έκανε δειλά ο Κογκολέν.

Και τούδωσε το σφραγισμένο γράμμα. Έκείνος το πήρε, και τόν ρώτησε:

—Τί είναι τούτο πάλι, βρε ήλιθιε!...

—Μιά προσευχή, αφεντικό, μιά προσευχή! Πέντε «πιστόλες» έδωσε, αφεντικό, για δούτη...

—Πάνε η πέντε τελευταίες μου «πιστόλες»! Τι έκανες, τί έκανες, βρε βλάκα! Θα σε γδάρω ζωντανό, σου λέω!...

—Γδάρε με ζωντανό, αφεντικό! οβόλιαζε ο Κογκολέν με θάρρος, μέσα στο κουράγιο της απελπισίας του. Γδάρε με ζωντανό, αφού τό θέλεις! Άλλά με αυτή δώ την προσευχή, θα κερδίσης σ' όλα τα παιχνίδια και θα κάνης, φτάνει να μ' άκούσης, όχι πέντε «πιστόλες» μοναχά, αλλά χίλιες πέντε, λεφτά, εκατομμύρια!...

Ο θυμός του Καπετάν άμέσως έπεσε. Ξαναπλάγιασε, λέγοντάς του μόνο:

—Βλάκα!

—Μά γιατί, γιατί, αφεντικό! Έ- γώ γυρεύω να σε πλουτίσω, κι' εσύ με βρίζεις, μ' αποπαίρνεις έ- ται! Έγώ πήγα και κολάστηκα, για σένα...

—Τόν καϊμένον! Έκανε συγκινημένος ξαφνικά, ο Καπετάν. Τόν καϊμένο, το πρωτό μου Κογκολέν!...

—Πές με άπυχο, αφεντικό, καλύτερα!

—Βρε κοιτέ, αν ήταν δυνατόν, με αυτό το παληόχαρτο που μοι- φες, να κερδίση τόσα πολλά έ- νας άνθρωπος, τότε έκείνος ο άγύ- ρης που σου το πούλησε, θάτανε θαλάσσιος και Κροίσος, και δεν θάχε ανάγκη, βρε κοιτέ, να που- λάη προσευχές και κουραφέζα!

—Αντε να κοιμηθής τώρα, κο- ρίδο...

—Αφεντικό, θα με κάνης να σκάσω!...

—Ελα τώρα, να χαρής τα μάτια σου, μάθε δ,τι γράφει αυτό το χαρτί απ' έξω! Πρέπει, ά- πόψε κιάλας, να το μάθης...

—Αντε κοιμήσου, είπα! Νά

λες να σε σώσω στο ξύλο!...

—Νά την! Έκανε δειλά ο Κογκολέν.

Και τούδωσε το σφραγισμένο γράμμα. Έκείνος το πήρε, και τόν ρώτησε:

—Τί είναι τούτο πάλι, βρε ήλιθιε!...

—Μιά προσευχή, αφεντικό, μιά προσευχή! Πέντε «πιστόλες» έδωσε, αφεντικό, για δούτη...

—Πάνε η πέντε τελευταίες μου «πιστόλες»! Τι έκανες, τί έκανες, βρε βλάκα! Θα σε γδάρω ζωντανό, σου λέω!...

—Γδάρε με ζωντανό, αφεντικό! οβόλιαζε ο Κογκολέν με θάρρος, μέσα στο κουράγιο της απελπισίας του. Γδάρε με ζωντανό, αφού τό θέλεις! Άλλά με αυτή δώ την προσευχή, θα κερδίσης σ' όλα τα παιχνίδια και θα κάνης, φτάνει να μ' άκούσης, όχι πέντε «πιστόλες» μοναχά, αλλά χίλιες πέντε, λεφτά, εκατομμύρια!...

Ο θυμός του Καπετάν άμέσως έπεσε. Ξαναπλάγιασε, λέγοντάς του μόνο:

—Βλάκα!

—Νά την! Έκανε δειλά ο Κογκολέν.

Και τούδωσε το σφραγισμένο γράμμα. Έκείνος το πήρε, και τόν ρώτησε:

—Τί είναι τούτο πάλι, βρε ήλιθιε!...

—Μιά προσευχή, αφεντικό, μιά προσευχή! Πέντε «πιστόλες» έδωσε, αφεντικό, για δούτη...

—Πάνε η πέντε τελευταίες μου «πιστόλες»! Τι έκανες, τί έκανες, βρε βλάκα! Θα σε γδάρω ζωντανό, σου λέω!...

—Γδάρε με ζωντανό, αφεντικό! οβόλιαζε ο Κογκολέν με θάρρος, μέσα στο κουράγιο της απελπισίας του. Γδάρε με ζωντανό, αφού τό θέλεις! Άλλά με αυτή δώ την προσευχή, θα κερδίσης σ' όλα τα παιχνίδια και θα κάνης, φτάνει να μ' άκούσης, όχι πέντε «πιστόλες» μοναχά, αλλά χίλιες πέντε, λεφτά, εκατομμύρια!...

Ο θυμός του Καπετάν άμέσως έπεσε. Ξαναπλάγιασε, λέγοντάς του μόνο:

—Βλάκα!

—Μά γιατί, γιατί, αφεντικό! Έ- γώ γυρεύω να σε πλουτίσω, κι' εσύ με βρίζεις, μ' αποπαίρνεις έ- ται! Έγώ πήγα και κολάστηκα, για σένα...

—Τόν καϊμένον! Έκανε συγκινημένος ξαφνικά, ο Καπετάν. Τόν καϊμένο, το πρωτό μου Κογκολέν!...

—Πές με άπυχο, αφεντικό, καλύτερα!

—Βρε κοιτέ, αν ήταν δυνατόν, με αυτό το παληόχαρτο που μοι- φες, να κερδίση τόσα πολλά έ- νας άνθρωπος, τότε έκείνος ο άγύ- ρης που σου το πούλησε, θάτανε θαλάσσιος και Κροίσος, και δεν θάχε ανάγκη, βρε κοιτέ, να που- λάη προσευχές και κουραφέζα!

—Αντε να κοιμηθής τώρα, κο- ρίδο...

—Αφεντικό, θα με κάνης να σκάσω!...

—Ελα τώρα, να χαρής τα μάτια σου, μάθε δ,τι γράφει αυτό το χαρτί απ' έξω! Πρέπει, ά- πόψε κιάλας, να το μάθης...

—Αντε κοιμήσου, είπα! Νά

λες να σε σώσω στο ξύλο!...

—Νά την! Έκανε δειλά ο Κογκολέν.

Και τούδωσε το σφραγισμένο γράμμα. Έκείνος το πήρε, και τόν ρώτησε:

—Τί είναι τούτο πάλι, βρε ήλιθιε!...

—Μιά προσευχή, αφεντικό, μιά προσευχή! Πέντε «πιστόλες» έδωσε, αφεντικό, για δούτη...

—Πάνε η πέντε τελευταίες μου «πιστόλες»! Τι έκανες, τί έκανες, βρε βλάκα! Θα σε γδάρω ζωντανό, σου λέω!...

—Γδάρε με ζωντανό, αφεντικό! οβόλιαζε ο Κογκολέν με θάρρος, μέσα στο κουράγιο της απελπισίας του. Γδάρε με ζωντανό, αφού τό θέλεις! Άλλά με αυτή δώ την προσευχή, θα κερδίσης σ' όλα τα παιχνίδια και θα κάνης, φτάνει να μ' άκούσης, όχι πέντε «πιστόλες» μοναχά, αλλά χίλιες πέντε, λεφτά, εκατομμύρια!...

Ο θυμός του Καπετάν άμέσως έπεσε. Ξαναπλάγιασε, λέγοντάς του μόνο:

—Βλάκα!

—Μά γιατί, γιατί, αφεντικό! Έ- γώ γυρεύω να σε πλουτίσω, κι' εσύ με βρίζεις, μ' αποπαίρνεις έ- ται! Έγώ πήγα και κολάστηκα, για σένα...

—Τόν καϊμένον! Έκανε συγκινημένος ξαφνικά, ο Καπετάν. Τόν καϊμένο, το πρωτό μου Κογκολέν!...

—Πές με άπυχο, αφεντικό, καλύτερα!

—Βρε κοιτέ, αν ήταν δυνατόν, με αυτό το παληόχαρτο που μοι- φες, να κερδίση τόσα πολλά έ- νας άνθρωπος, τότε έκείνος ο άγύ- ρης που σου το πούλησε, θάτανε θαλάσσιος και Κροίσος, και δεν θάχε ανάγκη, βρε κοιτέ, να που- λάη προσευχές και κουραφέζα!

—Αντε να κοιμηθής τώρα, κο- ρίδο...

—Αφεντικό, θα με κάνης να σκάσω!...

—Ελα τώρα, να χαρής τα μάτια σου, μάθε δ,τι γράφει αυτό το χαρτί απ' έξω! Πρέπει, ά- πόψε κιάλας, να το μάθης...

—Αντε κοιμήσου, είπα! Νά

λες να σε σώσω στο ξύλο!...

—Νά την! Έκανε δειλά ο Κογκολέν.

Και τούδωσε το σφραγισμένο γράμμα. Έκείνος το πήρε, και τόν ρώτησε:

—Τί είναι τούτο πάλι, βρε ήλιθιε!...

—Μιά προσευχή, αφεντικό, μιά προσευχή! Πέντε «πιστόλες» έδωσε, αφεντικό, για δούτη...

—Νά την! Έκανε δειλά ο Κογκολέν.

Και τούδωσε το σφραγισμένο γράμμα. Έκείνος το πήρε, και τόν ρώτησε:

—Τί είναι τούτο πάλι, βρε ήλιθιε!...

—Μιά προσευχή, αφεντικό, μιά προσευχή! Πέντε «πιστόλες» έδωσε, αφεντικό, για δούτη...

—Πάνε η πέντε τελευταίες μου «πιστόλες»! Τι έκανες, τί έκανες, βρε βλάκα! Θα σε γδάρω ζωντανό, σου λέω!...

—Γδάρε με ζωντανό, αφεντικό! οβόλιαζε ο Κογκολέν με θάρρος, μέσα στο κουράγιο της απελπισίας του. Γδάρε με ζωντανό, αφού τό θέλεις! Άλλά με αυτή δώ την προσευχή, θα κερδίσης σ' όλα τα παιχνίδια και θα κάνης, φτάνει να μ' άκούσης, όχι πέντε «πιστόλες» μοναχά, αλλά χίλιες πέντε, λεφτά, εκατομμύρια!...

Ο θυμός του Καπετάν άμέσως έπεσε. Ξαναπλάγιασε, λέγοντάς του μόνο:

—Βλάκα!

—Μά γιατί, γιατί, αφεντικό! Έ- γώ γυρεύω να σε πλουτίσω, κι' εσύ με βρίζεις, μ' αποπαίρνεις έ- ται! Έγώ πήγα και κολάστηκα, για σένα...

—Τόν καϊμένον! Έκανε συγκινημένος ξαφνικά, ο Καπετάν. Τόν καϊμένο, το πρωτό μου Κογκολέν!...

—Πές με άπυχο, αφεντικό, καλύτερα!

—Βρε κοιτέ, αν ήταν δυνατόν, με αυτό το παληόχαρτο που μοι- φες, να κερδίση τόσα πολλά έ- νας άνθρωπος, τότε έκείνος ο άγύ- ρης που σου το πούλησε, θάτανε θαλάσσιος και Κροίσος, και δεν θάχε ανάγκη, βρε κοιτέ, να που- λάη προσευχές και κουραφέζα!

—Αντε να κοιμηθής τώρα, κο- ρίδο...

—Αφεντικό, θα με κάνης να σκάσω!...

—Ελα τώρα, να χαρής τα μάτια σου, μάθε δ,τι γράφει αυτό το χαρτί απ' έξω! Πρέπει, ά- πόψε κιάλας, να το μάθης...

—Αντε κοιμήσου, είπα! Νά

λες να σε σώσω στο ξύλο!...

—Νά την! Έκανε δειλά ο Κογκολέν.

Και τούδωσε το σφραγισμένο γράμμα. Έκείνος το πήρε, και τόν ρώτησε:

—Τί είναι τούτο πάλι, βρε ήλιθιε!...

—Μιά προσευχή, αφεντικό, μιά προσευχή! Πέντε «πιστόλες» έδωσε, αφεντικό, για δούτη...

—Πάνε η πέντε τελευταίες μου «πιστόλες»! Τι έκανες, τί έκανες, βρε βλάκα! Θα σε γδάρω ζωντανό, σου λέω!...

—Γδάρε με ζωντανό, αφεντικό! οβόλιαζε ο Κογκολέν με θάρρος, μέσα στο κουράγιο της απελπισίας του. Γδάρε με ζωντανό, αφού τό θέλεις! Άλλά με αυτή δώ την προσευχή, θα κερδίσης σ' όλα τα παιχνίδια και θα κάνης, φτάνει να μ' άκούσης, όχι πέντε «πιστόλες» μοναχά, αλλά χίλιες πέντε, λεφτά, εκατομμύρια!...

Ο θυμός του Καπετάν άμέσως έπεσε. Ξαναπλάγιασε, λέγοντάς του μόνο:

—Βλάκα!

—Μά γιατί, γιατί, αφεντικό! Έ- γώ γυρεύω να σε πλουτίσω, κι' εσύ με βρίζεις, μ' αποπαίρνεις έ- ται! Έγώ πήγα και κολάστηκα, για σένα...

—Τόν καϊμένον! Έκανε συγκινημένος ξαφνικά, ο Καπετάν. Τόν καϊμένο, το πρωτό μου Κογκολέν!...

—Πές με άπυχο, αφεντικό, καλύτερα!

—Βρε κοιτέ, αν ήταν δυνατόν, με αυτό το παληόχαρτο που μοι- φες, να κερδίση τόσα πολλά έ- νας άνθρωπος, τότε έκείνος ο άγύ- ρης που σου το πούλησε, θάτανε θαλάσσιος και Κροίσος, και δεν θάχε ανάγκη, βρε κοιτέ, να που- λάη προσευχές και κουραφέζα!

—Αντε να κοιμηθής τώρα, κο- ρίδο...

—Αφεντικό, θα με κάνης να σκάσω!...

—Ελα τώρα, να χαρής τα μάτια σου, μάθε δ,τι γράφει αυτό το χαρτί απ' έξω! Πρέπει, ά- πόψε κιάλας, να το μάθης...

—Αντε κοιμήσου, είπα! Νά

λες να σε σώσω στο ξύλο!...

—Νά την! Έκανε δειλά ο Κογκολέν.

Και τούδωσε το σφραγισμένο γράμμα. Έκείνος το πήρε, και τόν ρώτησε:

—Τί είναι τούτο πάλι, βρε ήλιθιε!...

—Μιά προσευχή, αφεντικό, μιά προσευχή! Πέντε «πιστόλες» έδωσε, αφεντικό, για δούτη...

ρώσω τί αποφάσισε για σένα ή κυρία μου. Με διέταξε ναρθώ, έδω, μαζί σου, μέσα στο σπίτι σου, και νά σε σκοτώσω. Κ' έπειτα να σε ρίξω στο ποτάμι, με μιά μεγάλη πέτρα στο λαιμό, ώστε να μί μαθευτή ποτέ από κανένα, τί άπόγινε ο μάγος της Γεφύρας!...

Η τρομερή απόφαση του μαύρου, έκανε τόν Λορέντζο νά χλωμάσει, πιο πολύ κι' από το φόβο τόν θανάτου. Τόν κτύπησε κατάληγος, πείραγμα, όπως κινάμε τ' άπροσδόκητα φαινόμενα.

—Έ, λοιπόν, χτύπη, τί κάθεται; τού είπτε. Και συγχρόνως, άνταίσθητα, με τρόπο, άρχισε νά άποσχωρή κατά τη μικρή ξυλάνια σκάλα, που άδηγούσε στο έργαστήριό του. Με την άπροσμετήρη έκείνη γοηγοράδα, με την όπια τόν μάλει έργάζεται, υπό την επίρρησιν του τρομού, ο Λορέντζο είχε, κιάλας, καταστρώσει τόν μόνο σχέδιον άμύνης που τού έμενε — ένα σχέδιον κάτωσιν τολμηρό, καί με πολύ έλαχιστές έλπίδες πολυ-πλού μισθού, έπιτυχίας: ν' άποσχωρήσει, νά στείλνι, τόν μαύρο, με τα λόγια, νά άρριξη στη σκάλα, ξαφνικά, ν' άνοιξη τόν παράθυρο που έβλεπε στο ποτάμι και νά γλιστρήσει ως τόν νερό!...

—Χτύπη λοιπόν, τί κάθεται; τού λέει.

Ο μαύρος δέν κινήθηκε καθόλου από τη θέση του.

—Χτύπα, καλά! επανέλαβε κι' ο Μπελφεγκόρ. Αυτό τόν έξω, κι' αυτό πρέπει νά κάνω. Κι' έπρεπε νά τώχ κάνει, κιάλας. Μπορούσα μιά χαρά νά τώχα κάνει, την ώρα που έρχομστε, στο δρόμο. Σας άφησα και γράφατε ένα γράμμα. Σας άφησα και είπατε δ,τι θέλατε. Μπορεί νά σας άφήσω και νά ζήσετε. Έχω κιάλας πρόσσει την κυρία μου, πρόσσει το πόνομα ο μαύρος. Την πρόσσει μιά φορά, τόν καιρό που άφησα νά φύγη κάποιος άνθρωπος! Μπορώ, λοιπόν, νά την ξαναπροδώσω! Άκούστε με, θέλω νά σας μιλήσω!

Ο νάνος είχε άνεβη τρία σκαλιά. Έκασε στο τέταρτο. Ένοιωσε τα πόδια του κομμένα. Η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή.

—Επειτα από τη βεβαιότητα, που είχε πως θα πέθαινε, ή βεβαιότητα πως έμελλε νά ζήση, τόν χτυπούσε σαν αστροπέλεκτο.

—Σήμερα, συνέχισε ο μαύρος, μωέ κάνατε την πρόταση, θυμάστε νά μωέ παραχωρήσετε τὰ πλούτη σας, κι' έγώ άρνήθηκα νά τόν δεχθώ αυτό. Είμαι κι' έγώ πλούσιος, σας λέω, και δέν μωέ κάνουν άισθησι νά χρίματα. Τι θα λέγατε άκόμα αν σας δήλωνα πως όχι μόνον δέν θα σας πειράξω, αλλά θα σας δώσω κι' άλλα χρίματα και πως θα γίνω σκλάβος σας, κατόπιν αν μωέ κάνατε αυτό που θά ή- τούσα;...

Ο Μπελφεγκόρ μιλούσε μ' άτονη φωνή. Χαμήλωνε τα μάτια, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά. Τότε ο Λορέντζο άντελήφθη πως κάποιος άγνωστος, κυνός, κάποιος μυστικός καϊμός, αλάλητος, κατέγραφε τὰ σωτικά του μαύρου. Μόλις τόν κατάλαβε αυτό, πέσθηκε πειά όριστικά πως θα θανάτωνε.

—Λένε, συνέχισε ο μαύρος λωπηλέως, λές κι' αυτό τ' όνομα που είπτε δυνατό, έκανε νά δονηθούν βα-

—Εάν αλήθεια, τόσο πολύ αλήθεια, είπτε ο Λορέντζο, κατεβαίνοντας άμέσως δυό σκαλιά, ώστε την ώρα που μωέ είπτε τόν διήθεσε για νά με σκοτώσης, δέν ταραχτήκα καθόλου, αν τόν πρόσφερες. Κι' έμωος, όλα τα πλάσματα της γής δέν μπορούν νά κρατηθούν σ' αυτό τόν ζήτημα και τρέμουν σύγκορμα, άκούσιά τους, όλα, όταν τούς πής δ,τι σε λίγο θα πέθαινον! Έγώ όμως δέν έτρεμα καθόλου. Τώρα πως δέν θα με σκοτώσης με τόν μαχαίρι που κρατάς στο χέρι σου!...

Ο Μπελφεγκόρ σώπασε λιγάκι, συλλογίζόμενος πως έπρεπε ν' άρρίξη. Ο νάνος, με τόν βλέμμα, τόν κατέτρωγε. Άν έκείνη τη στιγμή χτυπούσε πρὸς τη σκάλα, όπως είχε πρην άποφασίσει, θα μπορούσε νά ξεφύγη μιά χαρά. Μά ήταν τόσο βέβαιος πως είχε θριαμβεύσει!...

—Λένε ακόμα πως ή επιστήμη σας φτάνει κι' ως τὰ περασμένα. Εάν αλήθεια!...

—Αν τόν θέλεις, είπτε ο Λορέν-

—Εάν αλήθεια, τόσο πολύ αλήθεια, είπτε ο Λορέντζο, κατεβαίνοντας άμέσως δυό σκαλιά, ώστε την ώρα που μωέ είπτε τόν διήθεσε για νά με σκοτώσης, δέν ταραχτήκα καθόλου, αν τόν πρόσφερες. Κι' έμωος, όλα τα πλάσματα της γής δέν μπορούν νά κρατηθούν σ' αυτό τόν ζήτημα και τρέμουν σύγκορμα, άκούσιά τους, όλα, όταν τούς πής δ,τι σε λίγο θα πέθαινον! Έγώ όμως δέν έτρεμα καθόλου. Τώρα πως δέν θα με σκοτώσης με τόν μαχαίρι που κρατάς στο χέρι σου!...

Ο Μπελφεγκόρ σώπασε λιγάκι, συλλογίζόμενος πως έπρεπε ν' άρρίξη. Ο νάνος, με τόν βλέμμα, τόν κατέτρωγε. Άν έκείνη τη στιγμή χτυπούσε πρὸς τη σκάλα, όπως είχε πρην άποφασίσει, θα μπορούσε νά ξεφύγη μιά χαρά. Μά ήταν τόσο βέβαιος πως είχε θριαμβεύσει!...

—Λένε ακόμα πως ή επιστήμη σας φτάνει κι' ως τὰ περασμένα. Εάν αλήθεια!...

—Αν τόν θέλεις, είπτε ο Λορέν-

—Εάν αλήθεια, τόσο πολύ αλήθεια, είπτε ο Λορέντζο, κατεβαίνοντας άμέσως δυό σκαλιά, ώστε την ώρα που μωέ είπτε τόν διήθεσε για νά με σκοτώσης, δέν ταραχτήκα καθόλου, αν τόν πρόσφερες. Κι' έμωος, όλα τα πλάσματα της γής δέν μπορούν νά κρατηθούν σ' αυτό τόν ζήτημα και τρέμουν σύγκορμα, άκούσιά τους, όλα, όταν τούς πής δ,τι σε λίγο θα πέθαινον! Έγώ όμως δέν έτρεμα καθόλου. Τώρα πως δέν θα με σκοτώσης με τόν μαχαίρι που κρατάς στο χέρι σου

Σατυριική Δελτίο

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ

Του Βενιζέλου ο σωφέρ ο Νικό-
(λάου)
Έφαγνε για τον Καραθανάση
(λάου - λάου)
Που είχε γίνει μια νυχτιά ο τρό-
(μος) ή φοβέρα του.
Τόν παραφύλαξε λοιπόν απ' έξω
(απ' τὸ σπίτι του)
Ένα πιστόλι τούβαλε κάτω από
(τὴ μύτη του)
Καὶ τὸν ὠδήγησε εὐθὺς στὸ ΦΡΕ-
(ΣΚΟ τὸν ἐρίφη,
Νὰ πάρη... τὸν ἀέρα του !...
Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ Ο ΜΑΪΝΤΑΝΟΣ

Τὸν λήσταρχο ποῦκανε ο' ἄλλους
(τὸν Μπαμπούλα)
Τὸν ἔπασε ὁ γινὸς τοῦ στρατηγού
(Παπούλα,
Τὴν ὥρα, λέει, πὺν φωνίξ' ἕνα
(μάτσο μαιντανό.
Κι' ἐνὼ τὴ σύλληψη τὴν ἔκαναν πο-
(λίται
Ἦ ἀρχές, ὡς καλῶς τὸ ἐννοεῖτε,
ἔτρωγαν τὴν ὥρ' αὐτὴ σανό...
Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς τοὺς
(εἶπε λίγο ὑπερφύτερα:
—Μπράβο !... τὰ καταφέρατε ὁ-
(ραῖα !... Καί... ΣΑΝΟ-τερά!...
Ο ΠΕΠΑΓΩΜΕΝΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ὁ κύριος. — Ένας φίλος
μου κινηγὸς δὸα πονιλιά πληγώνει
τὰ στέλνει στὸ νοσοκομείο...
Ἦ κυρία (κατασυγκινημένη).
— Αἱ... Πόσο φιλόζωος ! Πόσο
πονόληγος !...
Ὁ κύριος. — Τὰ στέλνει στὸ
νοσοκομείο γιὰ... νὰ τὰ τρώνε οἱ
ἀσθενεῖς τῆς α' θέσεως.
Ἦ κυρία. — ...!

Ἐκείνος. — Εἶδες τὸ για-
τό ; Τί σοῦ εἶπε γιὰ τοὺς ρευμα-
τισμούς σου ;
Ἐκείνη. — Ναι, μοῦ διέταξε
λουτρού λάσπης !
Ἐκείνος. — Ὡ, τί εὐτυχία !
Δὲν θὰ μοῦ φύγης τότε... Μὲ τὰ
πρωτοβόδια θὰ κάνουμε μαζί τὰ
λουτρού μας στὴν Ἀθήνα !

Σιγονοτάτος
— Γιατὸ, ὁ φίλος μὲ ὁ Γιάννης
πὺν τὸν θεράπευσε τὸ σημάτι, πέ-
θανε ἀπὸ τὸ σημάτι του !...
— Ἀδύνατον ! Ὅταν θεράπευ-
σῃ τὸ σημάτι ἐνὸς ἀρρώστου, εἶ-
μαι σίγουρος ὅτι θὰ πεθάνῃ ἀπὸ
τὸ σημάτι του !...

Ὁ αἰσθηματίας. — Ὁ γά-
μος δὲν εἶνε ἐμπόριο, φίλε μου !
Ὁ ἔμπορος. — Σέβονται !

Στὸ ἐμπόριο καὶ κερδίζεις καὶ χά-
νεις, ἐνὼ στὸ γάμο μόνο χάνεις !

Τὸ διπλὸ καλύτερο.
Ὁ ἔμπορος. — Ένα τέτοιο
φόρεμα, δεσποινίς πήρε τὴν περα-
σμένη βδομάδα καί, μὴ ἄλλη πε-
λάτριά μου καὶ χθὲς μοῦ ἀνήγγει-
λε τοὺς ἀρραβώνες τῆς !
Ἦ γεροντοκόρη. — Αἱ...
Τότε κάνετε μου, ὅσο πὺν γρήγορα
μπορεῖτε δέκα τέτοια φορέματα !

Στὴν προεμένα μᾶς βπερας, στὸ
διᾶλειμμα.

Ὁ συνθέτης. — Μοῦ ἐπι-
τρέπετε, κύριε, νὰ σᾶς ρωτήσω,
κάτι ;... Γιατὶ κατὰ τὴν παράστασι
κοινοῦσατε ἀπειλητικὰ τὸ κεφάλι
σας στὸν μουσικὸς ; Τοὺς γνω-
ρίζετε ;

Ὁ θεατὴς. — Τοὺς μουσικὸς
ὄχι, ἀλλὰ γνωρίζω καλά, χρόνια
τόφα... τὴ μουσική !

Ἦ ὑπηρετρία. Κύρ' γιατρέ,
περιμένει ἕνας στὸ διάδρομο πὺν
διαρκῶς ἀναστενάζει...

Ὁ νεαρὸς γιατρός. — Πέ-
στε του πὺς δὲν μπορῶ νὰ τοῦ κά-
νω τίποτε !

Ἦ ὑπηρετρία. — Ἀλλὰ,
γιατὸ, πρέπει νὰ δῆτε τί θέλει...
Ὁ νεαρὸς γιατρός. — Εἰ-
ρω... ἔχω τί θέλει : Χρήματα θέ-
λει. Εἶνε ὁ ῥάφτης μου !

Ἦ ὑπηρετρία. — Ἀν μποροῦσα
κι' ἂν μποροῦσα...
Ἐκείνος. — Ἦ ἔξω...
μαγειρεύς θὰ υπονοῦσα νὰ ὀ-
κοινοῦσα ἀρετὰ χρήματα.
Ἐκείνη. — Ἦ μποροῦσα νὰ
ὀκοινοῦσα μὲς καὶ χρήματα, ἂ
μποροῦσα νὰ μαγειρεύω μὴ
μαγειρεύω...

Στὸ Ζάππειο.
Ἐκείνος. — Μοῦ φαίνεται
ὅτι καθήσαμε πάνω σ' ἕναν φρε-

σκοδαιμένον πάγκο...

Ἐκείνη. — Ὡ, μὴν ἄ-
νησχεῖς, ἀγάτη μου... Κά-
θουμαι πάνω στὸ καπέλο
σου !...

Στὸ παλαιόπολειο.

— Αὐτὴ ἡ καρτέλα εἶνε
πολὺ παλιὰ. Χρονολογεῖται
ἀπὸ τὸ δέκατο αἶώνα... Εἶνε μο-
ναδικὸν κειμήλιο καὶ στοιχίζει 3000
δραχμὲς. Ἀλλὰ ἂν πάρετε δώδεκα
ἀν' αὐτὴν θὰ σᾶς κάνουμε μὴ
καλύτερη τιμὴ !...

Ὁ Εἰσαγγελεὺς. — Εἶνε
ἐτοιμὴ ἡ κατάδικος ν' ἀνεβῇ στὴ
λαμητόμο.
Ὁ δῆμιος. — Ὁχι. Δὲν τέ-
λειωσε ἀκόμα τὴν τουαλέττα τῆς !

Ἦ φίλες.
Ἦ μιὰ στὴν ἄλλη. — Μὲ
συκοφαντοῦν, Νίτσα ! Ἦ μου-
νον... ΠΟΛΥ ΣΥΧΝΟΤΕΡΑ π-
στὴ στὸν ἄνδρα μου ἀπ' ὅσο νομί-
ζουν !...

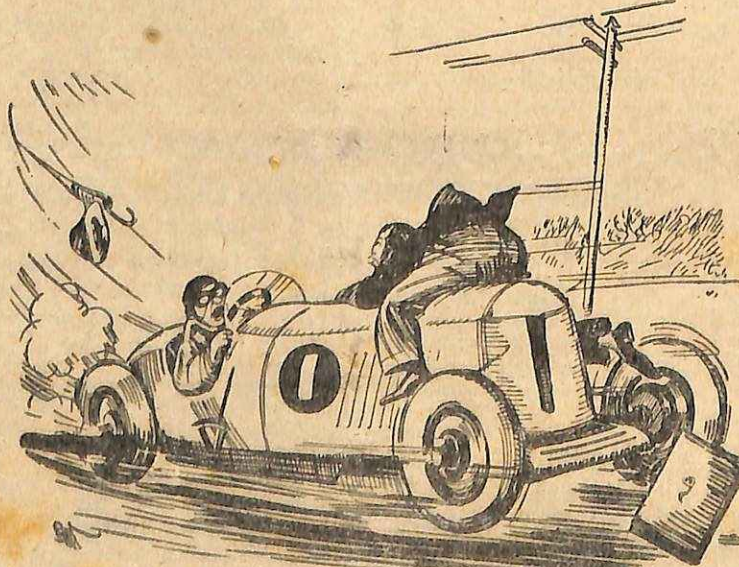
Ὁ κουρέας. — Τί θὰ πῇ ἡ
λέξις αὐτοακρωτηριασῆς ;
Ὁ πελάτης. — Ὡ, τὸ κατα-
λάθης... ἂν ξυριστῇς μόνος σου !...

Ὁ δικαστὴς. — Γιατὶ χτύ-
πησες τὴ γυναῖκα σου καὶ τῆς με-
λάνισες τὸ κομμί ;
Ὁ κατηγορούμενος. —
Γιατὶ εἶνε διδάσκαλος καὶ νομίζω ὅτι
χρησιάζεται λίγη ποικιλία στὸ χρώ-
μα !...

Ἐκείνος. — Κατέχω τὸ
σπάνιο προσόν νὰ μαντεύω τὸ τί
σκέφτεται ὁ καθένας γιὰ μένα.
Ἐκείνη. — Μὰ αὐτὸ εἶνε πολ-
λὸ δυσάρεστο... γιὰ σᾶς !

Ἦ κυρία (στὸ σύγγό τῆς). —
Ἦ ὑπηρετρία πὺν πήραμε δὲν ἔχει

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ ΜΕ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ
Ο ΣΩΦΕΡ.—Κοντεύω νὰ φτάσω στὸ τέρας !...
Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ (πὺν διατρέχει τὸν ἑσχατο κίνδυνο). — Στὸ τέρας...
τοῦ βίου μας !...

καθόλου πείρα. Σὲ τρία χασάπια
τὴν ἔστειλα ν' ἀγοράσῃ κρέας...
μὰ δὲν κατέφθασε νὰ τὸ πάρῃ
θερεσέ !

Κουτομπολιό.
Ἦ μιὰ. — Ὁ κ. Χ. φαίνεται
σὲ ὅλα πολὺ συντηρητικὸς.
Ἦ ἄλλη. — Ένὼ ἀντιθέτως
ἡ γυναῖκα του εἶνε πολὺ φιλε-
λευτέρη !

Ὁ νεόπλουτος (πὺν τὸν
ὑπηρετὴ του). — Γιάννη, δὲλε με-
ρικὰ τραπέζια στὴν ἀράδα, τὸν
κοιτὰ στὸ ἄλλο. Θέλω νὰ πηρῶ
τὴν προῖκα στὸ γαιατρὸ !

Κό'πα.
Ἐκείνη (κλαίγοντας). — Δὲν
μ' ἀγαπᾷς πιά, Νίκο μου.
Ἐκείνος. — Πῶς... Σ' ἀ-
γαπῶ, ὅπως πάντα, μ' ὅλη μου τὴν
καρδιά !...
Ἐκείνη. — Ὁχι... Ὁχι...
Θάταν ἔξωφρενικὸ ν' ἀγαπᾷς μιὰ
γυναῖκα... πὺν φορεῖ ἕνα τόσο ἁ-
θλιο φόρεμα !...

Ἦ σπιτονοικοκυρά. — Δὲ
θὰ φύγω, ἂν δὲν μοῦ δώσης τὸ
νοῖτι.

Ὁ φοιτητὴς. — Καλὰ. Κα-
θῆστε... νὰ ἴδωμε πότε θὰ πεινά-
σετε καὶ πότε θὰ νυστάξετε !

Ἦ σύζυγος. — Δὲν ἔχω ἀ-
πὸ τὸν πόνο τὴν ἡλικία μου... ἂ
μὴ γάλο στόμα ! Ἀπὸ μένα, μιὰ φο-
ρά, δὲν τὸ πήρε !
Ὁ σύζυγος. — Φυσικά, ἀ-
γαπητή μου, ἀφοῦ τὸ δικό σου τῶ-
χεις ἀκόμα !

— Τί λές, μπορεῖ νὰ μοῦ κάνῃ
ἕνα κοστούμι ὁ ῥάφτης σου ;
— Σὲ ἔχει !
— Ὁχι.
— Τότε ἔξάπαντος θὰ στὸ κάνῃ !

Ὁ ἐργένης. — Μὲ συγχα-
ρεῖτε, ἀγαπητὴ φίλε, βρίσκωμαι σὲ
οικονομικὲς στενοχώριες καί, δὲν
θὰ μπόρῃσω δυστυχῶς νὰ σᾶς δώ-
σω πῶτε αὐτὸ τὸ μῆνα.

Ὁ σπιτονοικοκυρά. —
Μὰ τὰ ἴδια μοῦ λέτε τέσσερες
πρωτογενεῖς στὴν ἀράδα !
Ὁ ἐργένης. — Ἐ : Καὶ δὲν
κράτησα τὸ λόγο μου ; Σοῦδωσα τί-
ποτε ;

Ὁ ἐπισκέπτης. — Μέσα
εἶνε ὁ κύριος ;
Ὁ ὑπηρετὴς. — Ὁχι, σὲ
ταξίδι.

Ὁ ἐπισκέπτης. — Α, σὲ
ταξίδι ἀναγκάζεις ;
Ὁ ὑπηρετὴς. — Δὲν τὸ πι-
στεύω... γιατί ἔφινγε μαζί μὲ τὴν
κυρία !.

ΑΛΤ!

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Μάθετε λοιπόν ὅτι δὲν κατακοῦν
ἔδαφος μόνον ἀλλὰ καὶ τῖς καρδιές

ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΤΕ ;

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

τὰ μεταχρωματισμένα μὲ βαφές
«ΖΑΚΟΜΠΟΥΣ»

τὰ ἀποχρωματισμένα μὲ ἀποχρωματιστικές
«ΖΑΚΟΜΠΟΥΣ»

τὰ φρεσκαρισμένα μὲ σαπουνάκια
«ΜΕΡΣΕΡΙΖΙΝ»

ΑΦΘΑΣΤΟΙ ΕΙΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Ζητήσατέ τα ἀπὸ τὰ κεντρικά
καταστήματα ψιλικῶν καὶ Φαρμακεία

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 6^η

1010373

ΑΘΗΝΑΙ, 1 Νοεμβρίου 1934

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

γιὰ τοὺς
ὁποίους
ἡ πούδρα
σας ἔπρε-
πε νὰ πε-
ριέχη

MOUSSE DE CRÈME

δίδει καὶ στὸ ἀσχημότερο πρόσωπο
μιὰ θαυμαστὴ ἀπόχρωσι ἐκτάκτου
ἀραιότητος. Ἦ πούδρα Τοκαλὸν εἶ-
νε ἡ μόνη πούδρα πὺν περιέχει
πραγματικὰ Mousse de Crème. Έ-
να πούδρασμα μὲ τὴν πούδρα Το-
καλὸν Paris διαρκεῖ 4 φορές περισ-
σότερο ἀπὸ μιὰ κοινὴ πούδρα.

Γεν. Ἄντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος,
Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΤΡΟΧΙΣΚΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΚΙΣΣΙΝΓΚΑ
πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ φαρμακεία

Ἡ ἀγανάκτησις ἑνὸς μικροῦ

—Ντροπή σου, κ. Ἐμποράκη, νὰ μοῦ λές πῶς δὲν που-
λάς κλωστὲς **Κιθάρας**.

—Ξεύρω καλὰ πῶς ἐνῖε ἡ καλύτερες καὶ εὐθηνότερες,
καὶ τὸ σπουδαιότερον, εἶνε **Ἑλληνικὲς**.

ΚΛΩΣΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ Α. Β. C.

Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ,

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ, ΑΠΟΘΗΚΑΙ, ΓΡΑΦΕΙΑ :

ΕΡΜΟΥ 131. — Τηλέφ. 22 - 283

Ἡρξατο

ἡ χονδρική πώ-
λησις τῶν χει-
μερινῶν μον-
τέλλων καὶ ὑ-
λικῶν

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

Τηλέφ. 21.590

ΜΟΔΑ ΦΘΗΝΙΑ ΤΕΧΝΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΕΤΟΙΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΛΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

Εὐαγγελιστρίας — Περικλέους 58

παρελήφθησαν τὰ τελευταῖα Παριζιά-
νικα Μοντέλλα, εἰς πλουσίαν συλλογὴν
χειμερινῶν ὕφασμάτων, ἥτοι :

Παλτὰ σπόρτ μάλλινα ἀπὸ δρχ. 550.—

Παλτὰ με γοῦνες μάλ-
λινα » » 850.—

Παλτὰ Νιτρά με γοῦ-
νες » » 1250.—

Παλτὰ δερμάτινα λούτρ » » 1500.—

Ταγιέρ με ὕφασματα

Ἀγγλίας » » 650.—

Φορέματα μεταξωτά.. » » 550.—

Φορέματα μάλλινα .. » » 350.—

Ρόμπες φανελλένιες.. » » 175.—

Κορσέδες ἐπὶ μέτρῳ.. » » 250.—

Ἀναλαμβάνομεν παραγγελίας ὡς καὶ
ἐπιδιορθώσεις, Παράδοσις αὐθημερόν.
Ἔργασία ἡγχυμένη.

ΑΞΙΟΤΙΜΟΙ ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Εἰς τὸ Κομμωτήριον «FEMINA» δύνασθε νὰ ἐπιτύχετε μίαν
Περμανάντ ἀπολύτως φυσική καὶ τοῦτο διότι μελετᾶται ἡ ποιότης
τῶν μαλλίων ἀπὸ εἰδικοὺς τεχνίτας καὶ ἐφαρμόζομεν τὰς
πρὸ τελευταίας μεθόδους πού ἀποδίδουν φαρδύς καὶ φυσικὸν
ὄντουλασιὸν πού νὰ πηγαίνουν σὲ κάθε φυσιολογίαν.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΜΑΣ ΔΙΑ ΝΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΦΕΜΙΝΑ

ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9

Πλατεία Κλαυθμόνος